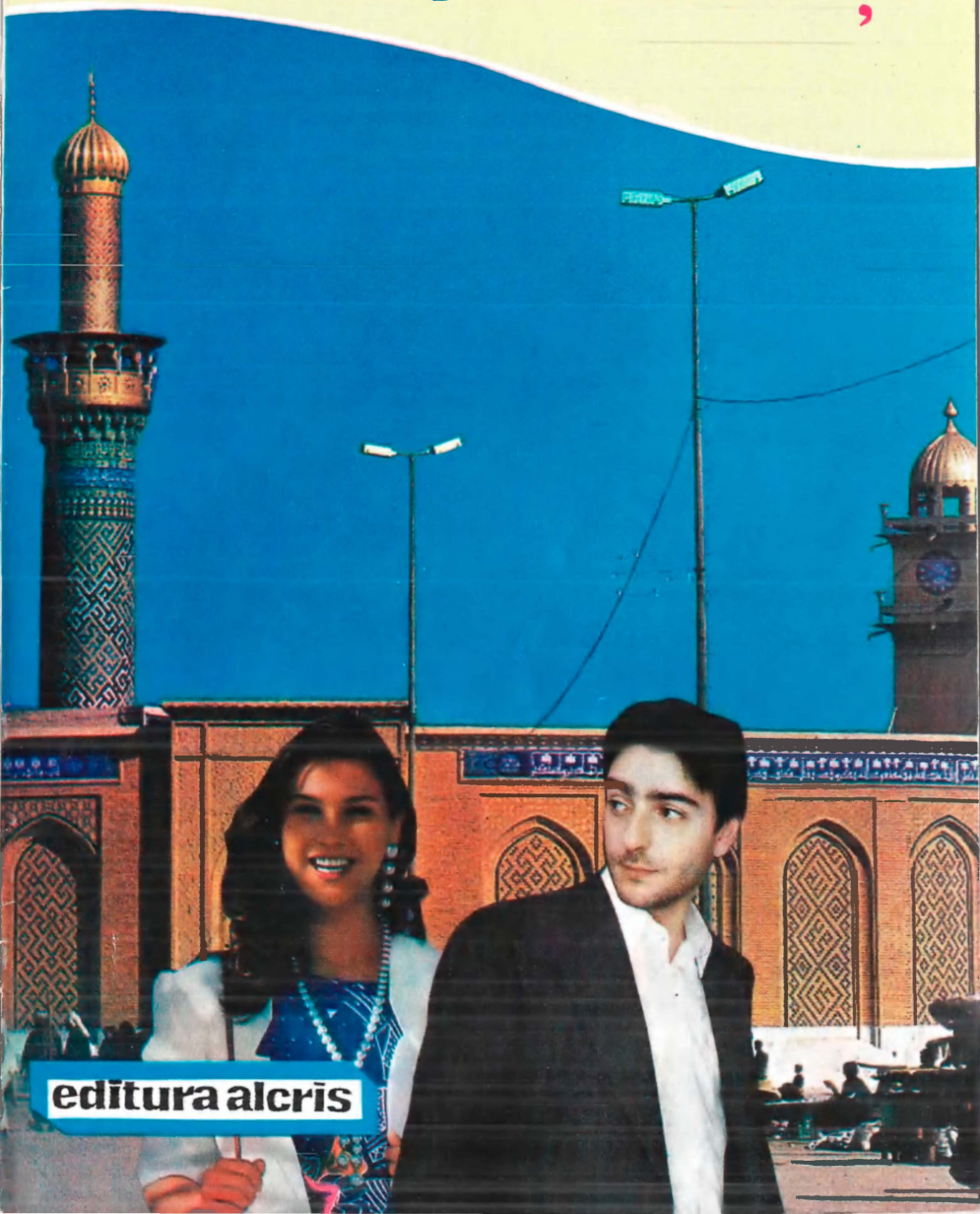

191

R
COLECTIA
ROMANTIC

Violet Winspear

NISIPURI FIERBINȚI,

editura alcris

VIOLET WINSPEAR

NISIPURI FERBINȚI

ALCRIS

- Cu părul roșu și ochii verzi, Sarah este nespus de frumoasă, în ciuda unei mici infirmități. Într-o țară unde femeile poartă încă vâl pe față, Sarah reprezintă o tentație

Editor : Aurelian Micu Andy

Consilier editorial : Traian Iancu

Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-178-7.

Colecția „ROMANTIC“

Coperta : ANDY

© Violet Winspear, 1976
BURNING SANDS
Harlequin S.A.

În românește de : Ruxandra Atanasie
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

Soarele de toamnă mângâia cu razele lui blânde părul roșcat al unei tinere fete, transformându-l într-o coroană de foc. Ea se afla în balconul unui spital, frunzărind distrată paginile unei reviste, când deodată atenția îi fu atrasă de un paragraf. Era un anunț ciudat și prost plasat într-o coloană destinată vânzării de blănuri de ocazie sau de peruci.

„Se caută o femeie tânără, englezoaică, pentru a fi doamnă de companie a unui domn bogat din străinătate.”

Părea un anunț din secolul trecut, când tinerele fete ruinate se imbarcau pentru a ocupa asemenea slujbe la vreun plantator sau vreun ofițer din colonii.

Astăzi femeile practică tot felul de profesii, dar foarte rar pe cea de doamnă de companie. Mai mult ca sigur că era vorba de o glumă, deși revista era serioasă și nu se încadra în acea categorie de publicații care se amuzau pe banii cititorilor.

Se căuta o persoană care să accepte să trăiască în străinătate, dar nu se preciza unde.

Răspunsul trebuia trimis la o căsuță poștală aflată la secția de anunțuri de pe Bride Lane, Londra.

Sarah Innocence se gândi mult la această ofertă, iar ochii ei verzi căpătară o expresie gânditoare. Desigur, candidatele erau ispitite, propunându-li-se să lucreze la un domn bogat. Precis că era o păcăleală. Nu vor răspunde decât fete foarte nefericite sau care aveau mare nevoie de bani.

Soarele tocmai apunea, când o femeie în uniformă albastru cu alb deschise ușa cu geamuri și se îndreptă spre Sarah.

— E timpul să vă întoarceți în cameră, domnișoară.

Tonul întotdeauna blând și bine dispus era al unei asistente stilate, care lucra într-o clinică selectă.

— Nu vrem să răcim, nu-i așa ?

Sarah găsea oarecum amuzant faptul că asistentă îi vorbea ca unui copil. Avea totuși douăzeci și patru de ani și tocmai trecuse printr-o încercare cumplită care-i spulberase toate iluziile. Până acum soarta îi surăsese, dar de aici înainte avea de înfruntat o cruntă realitate : nu mai putea munci, iar situația ei financiară era dezastruoasă. După ce-și va achita nota la clinică va rămâne fără nici un ban și va fi nevoită să vândă toate obiectele de artă care-i decorau locuința, precum și o mare parte din îmbrăcăminte, ca să poată trăi până va găsi ceva de lucru.

Se ridică din fotoliul de răchită și o urmă pe asistentă în cameră. Pe noptieră, florile începeau să se ofilească, iar întunericul umplea cu umbre

colțurile acestei încăperi unde Sarah suferise atâta în ultimele săptămâni.

— Ce-ai de gând să faci după ce ne părăsești ? o întreabă asistenta.

— Oh ... Mă gândesc să plec să lucrez undeva în străinătate.

Femeia o privi surprinsă pe Sarah, care-i răspunse printr-un zâmbet puțin sfidător. Aici toată lumea știa că viața ei de manechin se încheiase. Asistenta o găsisse plângând după plecarea medicului. Ea ridicase de pe jos inelul pe care-l aruncase Sarah. Îl avea de la Peter, un inel de jad verde ca ochii ei, încrustat cu perle sifidii ca pielea ei, așa îi spusese el, jurându-i că o iubește... Îi plăcea zâmbetul ei, felul cum mergea și mai ales succesul ei în cariera de manechin.

Printr-o teribilă ironie a sorții, Sarah avusese un accident de călărie, în timp ce se afla la țară, la locuința de vară a lui Peter.

Se lovise cu putere de un copac și fusese rănită grav. După câteva intervenții chirurgicale știa că nu va mai merge bine cu piciorul stâng. Își pierduse pentru totdeauna mersul grațios, atât de important în meseria ei.

— De ce te miri ? o întreabă ea pe asistentă. Mai sunt și alte ocupații pe lume în afară de a fi manechin sau de a te mărita cu „onorabilul Peter Jameson“. Aceste două căi îmi sunt de acum încolo închise, dar o voi lua pe un alt drum. Piața este deschisă. Am să vând ce am de vândut : pe mine însămi.

— Oh ! Doamne !

Asistenta își duse mâna la gură.

— Sper că n-o să faci prostia să-ți distrugi viața, după ce ne-am dat atâta silință să ți-o salvăm. Glumești, nu-i așa ?

— N-am fost niciodată mai serioasă ca acum.

Sarah se așează pe marginea patului și-și examinează glezna stângă, încă bandajată.

— Am fost manechin timp de șase ani. Am câștigat mulți bani, pe care i-am cheltuit așa cum i-am primit. Au fost ani grei și plăcuți în același timp. Dar acum petrecerea s-a terminat și m-am trezit fără nici un ban. Voi fi obligată să muncesc ca să trăiesc și voi profita de toate șansele care mi se vor oferi pentru a mă îndepărta cât mai mult de Anglia. Puțin mi-ar fi păsat că schiopătez dacă...

Se întrerupse și își mușcă buza. Peter Jameison o părăsise și ca nu voia să mai audă vorbindu-se de bărbatul acela care nici nu se gândise să rămână alături de ea. Cândva îi dorise trupul zvelt și perfect, pe care însă acum îl arunca întocmai ca pe o jucărie stricată.

Ochii fetei scânteiau ca două pietre prețioase pe chipul cu contururi fine și cu trăsături delicate dar precise. Își aminti de momentele în care semănase cu o Garbo în mantou de zibelină sau cu o sălbăticiune alergând în libertate pe o plajă, după dorințele fotografiilor.

Să-l ia naiba pe Peter și pe cei de teapa lui. Nu mai merita să se gândească la el. Își jură ca de aici înainte să-și păstreze inima numai pentru ea și să alunge orice urmă de sentiment în relațiile cu bărbații.

Se căuta ca doamnă de companie o tânără englezoaică... ciudat anunț. În momentul acela ar

fi dat orice să poată fugi la bordul unui avion cu reacție și să uite imaginea unui cal ridicându-se în două picioare și a unei camere de spital în care ea suferise atât. Să fi muncit fără odihnă pentru a-ți face o carieră și să pierzi totul din cauza capriciilor unui cal năbădăios! Ce soartă crudă!

Nu avea de gând să rămână în Anglia, ca să primească dovezile de simpatie și regretele celor de la agențiile unde lucrase, acum când nu mai aveau nevoie de ea. Nu va mai merge nicio dată cu un pas degajat, într-o rochie de mătase, ea, care contribuise cu frumusețea ei la vânzarea parfumurilor de lux, precum și a ultimelor modele de pantofi ai casei Gucci.

Era mai bine să plece.

Oricum nu va mai putea plăti chiria pentru apartamentul luxos în care locuise și nici nu avea de gând să se angajeze la vreo fabrică unde să coasă la mașină toată ziua pentru un salariu de mizerie.

Avea impresia că are din nou optsprezece ani, vârsta la care se lansase în cucerirea lumii manechinelor. Originea ei modestă o împinsese să accepte această provocare.

Acum se întreba în ce parte a lumii trăia acel străin bogat care avea nevoie de o doamnă de companie... Era pentru soția lui... poate o invalidă care avea nevoie de cineva să-i citească și s-o țină la curent cu noutățile din Anglia? Poate că glezna ei infirmă nu va fi pentru ea o piedică în această nouă muncă. Fusese atât de grav rănită... Chiar și după mai multe operații,

chirurgul tot o avertizase că avea să șchiopăteze vizibil. Dar adăugase că, din fericire, Sarah avusese totuși norocul să scape cu viață.

Acum îl detesta pe fostul ei logodnic. Rupsesese fotografia acestuia în zeci de bucățele pe care le aruncase peste balcon. Așa-ți trebuie ! spusese ea în gând.

— Nu știam că ai intenția să te duci să muncești în străinătate, domnișcară, îi spuse asistenta pe un ton mirat și cam neîncrezător. În ultimele zile părcai foarte îngrijorată cu privire la viitorul dumitale. Ai găsit ceva care să aibă legătură cu meseria dumitale de manechin ?

— Nu chiar, răspunse Sarah cu un suăs plin de încredere. Dar dacă voi fi angajată sunt convinsă că mă voi descurca. Nu mă reține nimic în Anglia și nu cred că blestematul ăsta de picior ar putea să mă împiedice să plec.

— Și eu sper.

Asistenta se uită la fată, admirându-i părul roșu ce-i cădea pe umeri și strălucea în reflexe aurii în lumina lămpii de pe noptieră.

— Mă bucur că ai atâta curaj. Din fericire, ruperea logodnei cu onorabilul domn Peter nu te-a doborât.

— Onorabil ! repetă Sarah cu un răs disprețuitor. Nu crezi că este exact contrariul ? În orice caz, am primit o lecție de viață care-mi va fi învățătură de minte pentru viitor și nu mă voi mai lăsa niciodată prinsă, ca o proastă, în capcanele iubirii.

— Vrei să spui că n-o să te măriți niciodată ?

Asistenta era o femeie sentimentală. Ea găsea că era mare păcat ca o tânără așa frumoasă

să fie părăsită de un logodnic din înalta societate, care era și bărbat bine pe deasupra.

— Toate astea s-au terminat pentru mine, declară Sarah pe un ton solemn. Pe bărbați nu-i interesează decât dragostea fizică și vai de biata femeie care-și limitează viața numai la atât.

Sarah își lăsă capul pe pernă și în ochii ei verzi străluci o lumină stranie. L-ar strânge de gât pe cel care ar îndrăzni să-i spună, așa ca Peter, că era prea atrăgătoare ca să poată trăi singură, fără cineva care s-o protejeze. Ochii ei migdalați care semănau cu două frunze verzi căpătară o expresie disprețuitoare.

— Nu vreau să redevin muncitoare. Nici n-aș mai putea, după ce am fost manechin. Pe mine m-a crescut bunica mea, care m-a obligat să muncesc de la vârsta de șaisprezece ani. După doi ani, când am văzut că atâtea tinere provenind din același mediu ca și mine reușiseră în meseria asta, m-am ambiționat. Am avut norocul să întâlnesc un fotograf care a știut să-mi scoată în evidență frumusețea trupului. Timp de șase ani am avut succes. Eram invitată la toate recepțiile mondene. La una dintre ele l-am cunoscut pe Peter. Mi-a jurat că mă adoră, iar eu, neștiutoare, l-am crezut. Trăiam povestea Cenușăresei, numai că pantoful nu s-a potrivit pe piciorul meu și prințul a dispărut. Să se ducă dracului! Sarah tăcu. Contempla apusul soarelui prin fereastra camerei sale. Deodată, se înfioră, în clipa în care fără să vrea, începu să se gândească la viitorul ei. Draga ei bunică, un om adevărat, murise. nimănui nu-i mai păsa acum de Sarah. Avea niște

rude îndepărtate în Scoția, dar nu le cunoștea. Erau din partea tatălui ei, iar acesta murise înainte ca mama ei să se fi îmbolnăvit din cauză că era obligată să se ducă la muncă pe orice vreme. Sarah oftă.

— Deci m-ai luat drept o fată de familie bună ? murmură ea.

— Da, domnișoara Innocence.

Asistenta se aplecă spre ea și o privi cu insistență.

— E numele dumitale adevărat ? Nu e prea obișnuit.

— Da, e într-adevăr numele meu. Fotograful care m-a ajutat să devin manechin m-a sfătuit să-l păstrez. El și soția lui, Jane, au fost foarte buni cu mine. Le sunt recunoscătoare ; le datorez amândurora foarte mult.

— Și n-ar mai putea să te ajute și acum ? Nu trebuie să riști să faci ceva ce mai târziu s-ar putea să regreti.

— Adică să plec în străinătate ca să-mi câștig existența ?

Sarah ridică din umeri și continuă :

— Nu. Jane și Henry au avut necazuri cu fiul lor și nu vreau să-i mai supăr și eu cu problemele mele. De altfel, Henry nici n-ar putea face ceva pentru cariera mea de manechin, având în vedere situația mea actuală. S-a sfârșit o dată pentru totdeauna. Trebuie să mă resemnez.

— Dar ai un păr superb. N-ai putea face reclamă pentru un șampon ?

— Nu, n-ar merge. Punctul meu forte, cu care am avut și cele mai multe succese, a fost mersul. Acum șchiopătez și n-am altă posibili-

tate decât să mă angajez într-o uzină sau să lucrez pentru cineva pe care infirmitatea mea să nu-l deranjeze.

— Oh ! Nu mai vorbi așa, domnișoară, ești atât de frumoasă și ai suportat cu atâta curaj încercarea prin care ai trecut !

— Nu mai sunt o femeie frumoasă, ci o biată pisică schiloadă și aș vrea să-i scot ochii lui Peter cu ghearele mele și să urlu, atât de mult regret tot ce-am pierdut.

— Te înțeleg, dar să știi că deseori lucrurile se aranjează de la sine.

— Ar fi bine să fie așa, răspunse Sarah cu tristețe, numai că am constatat că numai cu efort poți obține ceea ce îți dorești. Cred că am nevoie de o schimbare.

— Și îți pui speranța în oferta aceea din străinătate ?

— Da.

— Oh ! Domnișoară, gândește-te bine înainte de a lua o hotărâre. Se întâmplă atâtea lucruri ciudate în țările îndepărtate. Ai fi mult mai în siguranță dacă ai rămâne în Anglia. Cu frumusețea dumitale, nu se poate să nu-ți găsești o slujbă convenabilă. Nu ți-ar plăcea să lucrezi într-un birou din City ?

Sarah se strâmbă. Nu se putea închipui în rolul unei secretare eficiente și discrete.

— Meseria de manechin nu pregătește pe nimeni pentru o existență obișnuită, de rutină. Simt că n-aș putea să stau nici măcar o săptămână închisă într-un birou. Iar ca să fiu vânzătoare n-aș putea din cauza piciorului. Gândește-te că

ar trebui să stau tot timpul în picioare, în spatele unei tejghele.

— N-ai chiar nici un ban ?

Privirea asistentei se opri asupra superbului serviciu de toaletă de pe măsuta din fața oglinzii, apoi asupra ceasului de mână de pe noptieră, încrustat cu pietre prețioase.

— Câștigai bine, nu-i așa ?

— Am câștigat bine și am cheltuit pe măsură. Acum o să trebuiască să mă mulțumesc cu firimiturile ce vor cădea de la masa bogătaşului... În cazul în care voi avea norocul să mă primească la el. Oh ! Nu te mai uita așa la mine. Ți-am spus că sunt o fată de origine modestă, nu ca domnișoarele acelea drăguțe, de familie bună, care se umflă în pene plimbându-se prin cartierele elegante ale orașului sau „lucrează“ într-o prăvălioară foarte selectă, așteptând ca un tânăr frumos și bogat să treacă pe acolo.

Își încleștă fălcile.

— Nu am de ales, trebuie să-mi folosesc toate resursele ca să trăiesc. Nu vreau să devin o sclavă ca biata mamă. Nu-ți putea permite luxul să stea acasă nici când era bolnavă. Într-o seară, în drum spre casă, i s-a făcut rău în autobuz. A fost internată în spital, cu o gripă atât de urâtă încât nu s-a mai făcut bine niciodată ; iar eu aș face orice numai să nu-i calc pe urme. Orice !

Ochii ei verzi exprimau o hotărâre de neclintit. În definitiv, și în trecut femeile plecau să lucreze la străini. Era cam riscant, dar poate că merita. Și pe urmă, ea nu mai avea pe nimeni care s-o împiedice să plece. Își propuse ca pe

viitor să nu mai discute cu nimeni despre planurile pe care le avea. Era treaba ei și nu privea pe nimeni ce avea ea de gând să facă.

— Să ai multă grijă, domnișoară Innocence, insistă asistentă, plină de bunăvoință. Tocmai ai trecut printr-o experiență care te-a făcut să suferi mult și acum ai moralul foarte scăzut. Când întâmpini asemenea neazuri ai impresia că te cufunzi într-o gaură neagră și orizontul ți se întuneacă.

— Ești foarte amabilă, numai că eu nu sunt o adolescentă visătoare. Știu că n-aș putea suporta zgomotul mașinilor de cusut ; aș fi o infirmieră mediocră după viața de lux pe care am dus-o. Purtam toalete elegante, aveam mulți prieteni... ar vrea poate acum să vină la mine și să mă compătimească pentru ceea ce mi s-a întâmplat, dar ar ieși repede din camera asta ; eu nu mai fac parte din lumea lor. Așa că prefer să încep imediat o viață nouă. Nu-mi urezi noroc ?

Asistentă privi silueta subțire a tinerei femei ghemuite pe patul alb. În lumina lămpii, părul ei părea o mătase roșie. Era o culoare pe care coaforii se străduiau să o dea părului clientelor lor, combinând cu măiestrie vopselele.

— La ce te gândești ? o întrebă Sarah pe asistentă.

— Numele pe care-l ai ți se potrivește de mirune.

— Sunt o biată fată nevinovată, credulă și ignorantă, nu-i așa ?

— Poți să râzi, domnișoară, dar să știi că eu nu mă înșel niciodată.

— Am fost manechin, nu călugăriță închisă într-o mănăstire.

— Asta nu înseamnă că nu poți fi încă o fată nevinovată. Dumneata... aa... ai fost cuminte până acum, nu-i așa ?

— Adică dacă sunt încă virgină ?

— Aa... da...

— Te surprinde ?

— Știu eu... manechinele duc în general o viață mai agitată, iar o fată frumoasă ca dumneata are probabil mult succes la bărbați.

— Poate pare curios, dar bărbații m-au preferat în reviste sau pe ecran. De fapt, nu aspectul exterior contează. Poate par o femeie destul de rece, dar în momentul de față nu simt altceva decât o furie oarbă față de cel care m-a părăsit după ce a auzit diagnosticul pus de medic. O șchioapă ! Parecă m-aș fi îmbolnăvit de lepră.

Sarah își privi cu tristețe mâna stângă.

— Când mă gândesc că am purtat inelul dăruit de el și i-am promis că voi fi soția lui ! Se presupune că dragostea e nemuritoare, nu-i așa ?

— Când iubești pe cineva care să-ți merite dragostea, da.

— Adevărat ?

Sarah schiță un zâmbet, dar ochii îi rămaseră reci.

— Nu știam că asistentele sunt atât de sentimentale. Voi cunoașteți prea bine natura umană ca să vă mai faceți iluzii. Când auzi mereu strigăte de durere, începi să te obișnuiești și să-ți pierzi sensibilitatea, nu ?

— Ești cinică, răspunse asistenta pe un ton de reproș. O să te duci în curând la masă, așa că te

las să-ți faci toaleta. Pune-ți bluza roz-pal. Se potrivește atât de bine cu părul.

— Și iarăși o să mănânc singură în clinica asta de lux pe care abia reușesc s-o plătesc. Da, asta e tot ce pot să fac. Cu puțin noroc, cineva își va aminti poate de mine și va trece pe-aici, să stăm puțin de vorbă.

— E vina dumitale că prietenii nu mai vin să te vadă. Le răspunzi prea urât la telefon și asta îi îndepărtează.

— Și cum sunt suflete sensibile, mai ales când e vorba să viziteze un bolnav, preferă să rămână acasă. De altfel, eu nu suport mila. Iar în ochii lor, sunt o infirmă.

— În cazul ăsta e mai bine să stăi singură, fu de părere asistenta. Mănâncă liniștită, apoi citește-ți-o pe Agatha Christie. Îți plac atât de mult cărțile ei.

— Da, sunt îndrăgostită de detectivul ei, Hercule Poirot. E un nume străin, neobișnuit... Mă întreb dacă viitorul meu patron o să aibă un nume la fel de sonor.

— Vai, domnișoară Innocence !

— Nu te mai mira. Du-te mai bine la ceilalți bolnavi care sunt mai puțin plicticoși decât mine și uită-mă.

— Ca și cum aş putea să te uit !

Asistenta o privi cu căldură pe tânăra pe care personalul clinicii o botezase „fata cu cei mai frumoși ochi verzi“. O tânăra încântătoare, lovită de viață și îngrozitor de singură. Fără familie, cu cariera distrusă și cu un viitor nesigur. Poate că era chiar victima propriului ei farmec.

Bărbații sperau să poată profita de această păpușă vie, dar constatau curând că nu se puteau apropia de ea. Singurul bărbat de care se îndrăgostise o respinsese pentru că șchiopăta. Bărbații puteau fi uneori foarte cruzi. Era de dorit ca Sarah Innocence să nu mai ajungă pe mâini atât de nemiloase.

Asistenta ieși suspinând din această cameră pe care în câteva zile ocupanta ei avea s-o părăsească. Și atunci va avea de înfruntat lumea din afara zidurilor protectoare ale clinicii.

Sarah se pregăti să ia din nou masa de una singură. Se ridica, își perie părul și-și dădu cu puțin ruj pe buzele încă palide. Se privi în oglindă și constată că pe chip i se citea îngrijorarea. Și toate acestea din cauză că șchiopăta, ea, al cărei mers stărnise până atunci atâta admirație.

Nu era drept. Nu... era destinul ei. Îi reveni în minte amintirea acelei întâmplări nefericite. Totul începuse într-o seară de vineri, când îi telefonase Peter.

„Am invitat câțiva prieteni pentru sfârșitul de săptămână și aș vrea să ți-i prezint.“ Adora plimbările călare dimineata, imediat după răsăritul soarelui, să-și facă poftă de mâncare. „Să-ți iei cu tine costumul de călărie și vreo două pulovere din cașmir. Slavă Domnului, ai silueta ideală pentru sportul ăsta.“

Avea prestanță, eleganță și o ținută perfectă atunci când călărea. Iar asta conta cel mai mult în ochii lui Peter Jameson, pe care nu-l interesa originea ei, ci faptul că era foarte frumoasă. Dar acum Sarah șchiopăta, iar el nu mai voia să știe de ea.

Sarah își ascunse capul în palme. Dacă ar fi fost urâtă și grasă, n-ar fi încercat niciodată să devină manechin și s-ar fi resemnat să muncească într-o uzină. Dar pentru că gustase din plăcerile unei munci ușoare, despărțirea de viața ei de până atunci și resemnarea i se păreau foarte greu de suportat.

La început, sub șocul operațiilor, plânsese mult, dar acum lacrimile îi secaseră. Curajul în-născut al celor umili îi revenea și Sarah privea drept înainte.

Ca de obicei, luă cina singură. Numai scurta vizită a unei tinere asistente mai înviorase puțin atmosfera și-i alungase pentru o clipă singurătatea. După plecarea acesteia, Sarah examinează îndelung anunțul care o intriga și-i stârnea curiozitatea. Scoase o coală de hârtie din sertarul nop-tierei și începu să redacteze un curriculum vitae : englezoaică prin naștere, celibatară, sănătoasă, dorea să trăiască în străinătate. Apoi, cu un zâmbet amar, prinse cu o agrafă și o fotografie. Fusesse făcută cu puțin timp înainte de accident și o înfățișa îmbrăcată cu o rochie de mătase crem și cu o pelerină de blană albă pe umeri. Avea părul strâns într-un coc înalt, iar în jurul gâtului îi străluceau niște perle negre superbe. De fapt, ea le prezenta la cererea unei ducese căreia îi aparțineau și care voia să le vândă. Era vorba despre perlele Prințului Negru. Se spunea că un cavalier al regelui Richard le adusese dintr-o cruciadă.

Sarah se uită la fotografie ca și cum n-ar fi fost a ei ci a unei străine, dar poate că avea să

le facă o impresie bună destinatarilor ei. Aceștia vor fi probabil surprinși să descopere o tânără bronzată, grațioasă și sigură pe ea, mai curând decât o persoană în vârstă, timidă și speriată la gândul că s-ar putea să nu fie acceptată.

Situația era ciudată și într-un fel chiar amuzantă. Totuși, în timp ce lipea plicul, aproape că-și dorea să nu primească nici un răspuns. Puse scrisoarea pe noptieră cu un gest voit indiferent și se culcă. Avu un somn agitat, apoi se trezi și rămase mai bine de o oră în întuneric, amintindu-și toate câte i se întâmplaseră în ultimele șase săptămâni. Retrăia momentul căderii, suferința prin care trecuse, precum și furia ce-o cuprinsese atunci când Peter Jameson o anunțase că pleacă să vâneze în Africa, și că era mai bine să se despartă prieteni și nu logodnici, după care adăugase :

— Păstrează inelul, e de valoare. Te va ajuta să-ți plătești spitalizarea.

— Poți să-ți iei înapoi nenorocita asta de bijuterie, răspunsese ea furioasă. O să-mi plătesc singură facturile. Dar ia spune-mi, ce-ți mai face calul ăla năbădios ?

— Calul ăla este un pur-sânge, răspunse el prompt, cu răutate în glas. Partea proastă este că tu nu te-ai născut în șa.

— Nu, m-am născut într-un pat sărăcăcios ! îi strigase ea. Și acum pleacă, să nu te mai văd... și ia-ți și fierul ăla cu tine.

— Fier ! De fapt nici nu mă miră că vorbești așa. Ești o amărâtă care face pe femeia de lume. De altfel, să știi că logodna noastră nu-i incânta

deloc pe părinții mei și am fi putut evita scena asta dacă ai fi știut să te retragi din viața mea cu demnitate.

— Ei bine, atunci, na !

Și luând paharul de pe noptieră i-l aruncase în față. Peter plecase, ud și furios. După ce, în primul moment, își savurase propriu-i triumf, Sarah se lăsase să cadă pe pat și izbucnise în hohote de plâns, nu atât pentru că-și simțea inima rănită, ci din cauza perspectivei singurătății ce-o aștepta de atunci încolo și care pentru ea era lucrul cel mai greu de suportat. Inelul rămăsese pe jos, acolo unde-l aruncase ea.

Când asistenta o găsi plângând, Sarah o rugă să ia inelul și să i-l trimită fostului ei logodnic.

— Te rog s-o faci imediat, o implorase ea. Să nu-l mai văd !

Acum era bucuroasă că avusese curajul să înapoieze o bijuterie atât de valoroasă. Dacă ar fi păstrat-o și ar fi vândut-o, și-ar fi putut achita mult din datorii. Situația ei financiară ar fi fost mai bună, dar și-ar fi pierdut mândria.

Sarah era orgolioasă și nu se compromisese niciodată în intrigi de tot felul, așa cum făceau alte manechine. Știa că Peter o ceruse în căsătorie tocmai pentru că ea rămăsese fidelă unor principii pe care i le insuflase bunica ei.

„Mai curând să mori de foame, fetița mea, îi spusese aceasta, decât să te murdărești. Altfel, nici un bărbat n-o să te mai respecte.“

Acum, Sarah avea impresia că dorința îi face pe bărbați mincinoși. Era convinsă că dragostea nu era decât o iluzie. De aici încolo, nimeni n-o va mai putea răni sau înșela.

Adormi din nou și căzu într-un somn adânc, din care nu se trezi decât a doua zi de dimineață, când i se aduse o ceașcă de ceai. În clipa aceea constată că scrisoarea nu mai era pe noptieră. Inima începu să-i bată mai repede. Cineva o luase ca s-o pună la cutie, ceea ce însemna că într-o zi, două, putea primi un răspuns.

Își bău ceaiul și se hotări să nu se mai gândească la scrisoare. Nu reuși decât în parte: în zilele următoare, așteptă totuși un răspuns. Îl revăzu pe chirurgul care-o operase. El îi luă mâna și o asigură că acel ușor șchiopătat nu avea să afecteze viața ei de femeie. Sarah ar fi putut să-i spună că acum cariera ei era distrusă, dar știa că el ar fi contrazis-o. Medicul considera operația aceea ca pe unul din marile lui succese.

— Ai fost foarte curajoasă, îi spuse el. Sfatul meu este să rămâi tot așa.

— Am să încerc, răspunse ea fără ezitare. Și vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.

— Am făcut-o cu plăcere, mai ales pentru o tânără așa de frumoasă ca dumneata. Ce planuri de viitor ai ?

— Deocamdată nimic sigur, răspunse ea cu o indiferență prefăcută. În orice caz, de-acum încolo, n-o să mă mai apropii de nici un cal. Mă îngrozește chiar și numai gândul de a mă urca în șa.

— Ah ! Dar nu trebuie să-ți fie frică de ceea ce a provocat accidentul dumatăle. Dimpotrivă, trebuie să-l înfrunți cu curaj, pentru că numai astfel vei reuși să-ți învingi teama. Călăritul este un sport plăcut și sănătos. Iar dumatăle cred că-ți stă foarte bine în șa.

Medicul îi zâmbi, strângându-i mâna, apoi se ridică.

— Înțeleg că astăzi ne părăsești.

Ea încuviință și simți că i se strânge inima. Lumea de dincolo de pereții clinicii i se părea atât de misterioasă... o întindere imensă și goală, acum că nu mai avea nici o legătură cu existența ei de până atunci.

Viața care-o aștepta se anunța grea și o speria.

— Dă-mi voie să-ți urez mult noroc. Bănuiesc că acum îți vei lua o vacanță. Ai multă nevoie de odihnă după o asemenea încercare.

— Voi... voi căuta să plec undeva, răspunse ea, știind că dacă pleca, avea s-o facă pentru un cu totul alt motiv.

În primul rând, trebuia să-și găsească o cameră unde să locuiască și să renunțe la apartamentul ei frumos și elegant, cu vedere spre parcul Saint-James.

— Bun, atunci îți spun la revedere pentru că trebuie să plec... am un curs la facultate. Să vii peste șase săptămâni să-și vadă glezna. Te mai doare ?

— Puțin, mult mai puțin. Dar nu mă pot obișnui cu ideea că șchiopătez. Am impresia că toată lumea nu se uită decât la glezna mea.

— Prostii ! De-abia se observă și, după cum ți-am mai spus, să fii fericită că nu ți-ai rupt gâtul, că n-ai zăcut în pat luni de zile sau că n-ai fost condamnată să-ți petreci tot restul vieții într-un scaun cu roțile. Mai bine să șchiopătezi, nu-i așa ?

— Oh, da.

Se cutremură gândindu-se la imaginile pe care i le descriesese medicul.

— Hai, curaj! Du-te la mare și umple-ți plămânii cu aer proaspăt, îi mai spuse el zâmbind și plecă.

Secretara clinicii veni la ea și Sarah îi completă un cec gândindu-se cu groază că nu-i mai rămăsese aproape nimic în cont.

— Sper că v-a plăcut la noi, domnișoară Innocence, îi spuse aceasta, ca și cum vorbea despre un hotel de lux și nu despre o clinică. Trebuie să fiți fericită că vă întoarceți acasă.

— Oh, da, răspunse Sarah, ridicând bărbia și încercând să-și ascundă teama de viața necunoscută care-o aștepta.

Își luă rămas-bun de la toți cei care-o îngrijiseră atât de bine și, cu ochii împăienjeniti de lacrimi, se urcă în taxiul care urma s-o ducă acasă.

Acasă unde n-o aștepta nimeni... ba da, o aștepta ceva, o scrisoare. Ștampila poștei indica faptul că plicul venea din Bride Lane... Răspunsul străinului bogat!

Ar fi vrut să întârzie momentul în care avea să deschidă scrisoarea, dar îi fu imposibil. Rupse plicul și citi cele câteva rânduri bătute la mașină pe o coală de hârtie cu antetul unui celebru hotel din piața Picadilly.

I se cerea să se prezinte marți dimineata la ora zece la respectivul hotel, unde avea să se întâlnească cu un domn pe nume Sidi Kezam Zabayr și era rugată să fie punctuală.

Se părea că erau dispuși s-o angajeze.

CAPITOLUL II

Se întâlniră în salonul hotelului Fitzroy. Arabul, un bărbat distins, îmbrăcat cu un costum gri impecabil, comandă cafea și prăjituri.

Apoi se așază pe canapea în fața lui Sarah și o examinează o clipă în tăcere, cu ochii săi negri și pătrunzători.

— Da, semeni mult cu cea din fotografie, spusese el într-un târziu. Ești de familie bună, nu-i așa? Îmi dau seama după mâinile dumitale că nu muncești ca să-ți câștigi existența.

— Eu...

Se opri. În definitiv, ce importanță avea dacă o lua drept o fată din lumea bună? Totul nu era decât un joc. Ea nu avea intenția să se angajeze. Venise numai din pură curiozitate. Chelnerul le aduse cafeaua.

— Vrei o prăjitură? o întrebă gazda sa, sau ții cură de slăbire, ca majoritatea europencelor?

— Nu, n-a trebuit niciodată să fiu atentă la ce și cât mănânc. Este un mare noroc pentru un m...

Se opri și infipse lingurița într-o prăjitură cu piersici. Nu mai era manechin, iar de-aici încolo nu mai avea voie să uite asta.

— Femeile din țara mea adoră dulciurile, murmură Sidi Kezam Zabayr. Spune-mi, domnișoară Innocence, ai fost vreodată în Maroc ?

— În Maroc ? ! exclamă ea. Oh, nu ! Este o țară foarte pitorească, nu-i așa ?

— Este un teritoriu imens, iar unele regiuni au păstrat obiceiuri feudale care datează de pe vremea piraiilor, îi spuse el ca și cum ar fi vrut s-o pună la încercare. Judecând după felul în care ești îmbrăcată și pieptănată, dumneata ești o tânără foarte modernă. Spune-mi, te rog, culoarea părului e natural ?

— Da, bineînțeles, răspunse Sarah pe un ton plin de indignare.

— Perfect.

În ochii bărbatului străluci o luminiță amuzată, ca și cum s-ar fi bucurat că o făcuse să-și iasă din fire.

— În ziua de azi nu poți ști niciodată, adăugă el. Frumusețea femeii este adesea artificială. Dumneata pari să ai o frumusețe naturală, deși ești puțin prea slabă, dacă îmi permiți această observație.

— Da, mă rog... Eu una găsesc că ar fi îngrozitor să fiu grasă.

— Pentru europeni, o femeie, ca să fie frumoasă, trebuie să fie slabă, nu-i așa ?

— Da, ei preferă o femeie zveltă uneia obeze.

— Am atins acest subiect pentru că cel pentru care caut o doamnă de companie nu este european. Cred că ți-ai dat seama, nu-i așa ?

— Nu eram sigură. Este marocan ?

— Este berber, ca și mine de altfel. Adevărații berberi fac parte dintr-un trib aparte. Avem o cultură deosebită și o istorie proprie. Și pentru că trăim în deșert, suntem mai puțin contaminați de așa-zisa civilizație a orașelor. Înțelegeți ?

— Berber nu e sinonim cu barbar ? întrebă ea.

Ochii arabului scăpărară scânteii.

— Asta înseamnă că și dumneata cunoști deșertul tot din lecturi... fără să fi fost vreodată. acolo.

— Aa... Ca toată lumea, din romane sau din articole de ziar. Cred că am citit cartea unui explorator pe nume Burton. A trăit o vreme printre arabi, nu-i așa ?

— Da, așa este. Ai auzit probabil și de Lawrence de Arabia, marele soldat englez care-și omora dușmanii după obiceiul arab, tăindu-le gâtul...

Sarah se cutremură. Venise să se amuze, dar asta nu era un joc. Îi venea să-și ia geanta și să se facă nevăzută. Schiță chiar și un gest, ca și cum ar fi vrut să se ridice.

— Fugi ? o întrebă arabul pe un ton ironic. Te temi de fantomele englezilor cărora nu le-a fost frică de deșert și de ceea ce-i aștepta pe meleagurile acelea necunoscute ?

— Și pe mine ce mă așteaptă ?

— Nu sunt ghicitor. Nu pot să-ți spun decât că ne-am gândit la dumneata pentru postul de doamnă de companie la califul din Beni Zain, dar numai el va hotărî dacă te acceptă sau nu.

Ea îl privi mirată, iar de frică inima începu să-i bată mai tare.

— Dacă e... dacă e atât de puternic, de ce a trebuit să dea anunțul acela ?

— Și dumneata care ești atât de frumoasă, de ce ai răspuns acestei oferte ?

— Ca să mă distrez...

— Nu te înșeli decât pe dumneata spunând asta. Propunerea te-a intrigat, iar dumneata ești curioasă. Și apoi, ești genul de femeie cheluitoare, care are mereu nevoie de bani.

Ochii negri ai arabului erau foarte vii și inteligenți. Sarah avea impresia că omul îi citea gândurile și întoarse capul, pentru ca el să nu-i mai vadă decât profilul perfect, fără nici un cusur. Dar el continuă s-o studieze ca un cercetător care examinează un fluture înfipt în vârful unui ac.

— Haide, domnișoară Innocence, mărturisește că ai fost atrasă de perspectiva de a lucra pentru un om bogat. Și în definitiv de ce n-ai face-o ? Doar ai frumusețe de vânzare.

— La un târg de sclavi din Barbaria ?

— Dacă ții neapărat să vezi lucrurile sub acest aspect, te privește. Eu însă aș spune mai curând că o femeie ca dumneata, atrăgătoare, elegantă și inteligentă, este o raritate la noi. Turistele nu merg de obicei decât până la Fez sau la Casablanca, dar în general ele nu corespund cerințelor noastre. Cele mai multe dintre ele fie sunt însoțite de câte un bărbat, fie nu au calitățile necesare pentru a fi pe placul stăpânului meu, califul din Beni Zain. El este șeful unui trib care trăiește în deșertul Barbaria ; în venele lui curge sângele piraților, amestecat cu cel al sarazinilor. Are simțul umorului, ceea ce l-a și făcut

să dea anunțul. „O să vină fie o fată bătrână cu o față de cal, fie o aventurieră blondă“, mi-a spus el.

— Și până la urmă a venit o aventurieră roșcată, răspunse Sarah pe un ton oarecum auto-ironic. Am nevoie de bani, recunosc. Nu mai am decât câteva lire și aş vrea să părăsesc Anglia. Numai că propunerea dumitale nu mă interesează. N-am nici un chef să locuiesc în casa unui calif bătrân din deșert.

— Bătrân ?

Kezam Zabayr își ridică sprâncenele.

— Califul Zain Hassan este un bărbat în floarea vârstei. Obligațiile îi ocupă foarte mult timp. Dacă a ales această metodă, nu prea ortodoxă, de a angaja o salariată, este pentru că admiră educația englezească. M-a însărcinat pe mine să-i găsesc o tânără englezoaică, iar eu te-am întâlnit și vreau să i te prezint. Asta e tot. Mai simplu decât atât nici nu se poate.

— Simplu ? repetă ea. Dimpotrivă, găsesc că toată povestea asta e mult mai complicată decât îmi închipuiam.

— Nu te înțeleg. Persoana care va fi angajată va fi foarte apreciată și tot tribul va respecta hotărârea luată de calif. Ceea ce se petrece în cortul lui nu e treaba noastră.

— Trăiește într-un cort ?

— Da, când se află în deșert, dar reședința lui de la Beni Zain este o **casbah**, adică ceea ce voi numiți în Anglia castel.

Sarah își luă ceașca de cafea. Avea impresia că trăiește o poveste din „O mie și una de nopți“. Deci domnul cel bogat era un șef berber. Sarah

bănuia că individul voia să aibă în haremul său și o femeie albă. Era „în flăcările vârstei”, ceea ce înseamnă poate că avea între cincizeci și șaptezeci de ani. De altfel, se știa că orientalilor le plăceau foarte mult femeile albe.

— Am impresia că ți s-a tăiat răsufărarea, domnișoară, spuse Kezam Zabayr schițând un zâmbet.

— Puțin spus, domnule.

Nu știa cum să i se adreseze. Glezna stângă încercase să o doară și Sarah se gândi la siguranța pe care i-o putea oferi omul acela. Oricum, era mai bine decât să depindă de mila publică și să trăiască într-o cameră sărăcăcioasă. Se simțea ca Eva, gata să se lase ispitită de șarpe.

— Poate că perspectiva de a lucra în Maroc te sperie, domnișoară?

Ea căută în geantă o pastilă care să-i calmeze durerea. Arabul înțelege greșit gestul ei și i înținse o tabacheră de aur.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

Își închise geanta la loc. Nu trebuia să înghiță calmante în fața lui dacă voia să fie angajată; ar putea crede despre ea că e bolnavă sau că se droghează.

— Pari nervoasă. Bărbatul ridică din umeri și-și aprinse o țigară, apoi continuă. De fapt, nici nu e de mirare. Cu toate că îmi știai numele și îți puteai da seama că vei avea de-a face cu un oriental. Haide, domnișoară, doar n-ai venit aici ca să te distrezi. Ai nevoie de bani, nu-i așa?

— Sigur că aș prefera o slujbă bine plătită, de ce să nu recunosc? Voi... voi fi doamna de companie a soției califului? Sau a soțiilor lui?

Kezam Zabayr răsela auzul acestor vorbe.

— Califul e văduv dar are surori. Dorește pentru ele compania unei... să zicem... unei femei de condiție bună.

— Surorile lui, repetă Sarah, surprinsă. Trăiesc închise într-un harem? Trebuie să duc și eu viața pe care odur ele?

— Ele locuiesc în serai, partea din casbah rezervată femeilor, dar sunt absolut libere și, crede-mă, seraiul e mare. Ți-ar trebui o săptămână ca să-l poți vizita în întregime.

— Înțeleg.

În ciuda temerilor ei, Sarah deveni din ce în ce mai curioasă.

— Poartă vâl pe față? Trebuie să fie blânde și supuse? Mă tem ca nu cumva că am o influență negativă asupra lor, nu credeți?

— Mda... e un risc... Mă întreb dacă ar fi înțelept din partea mea să te prezint stăpânului meu.

— E cumva un tiran (care nu suportă ca femeile să aibă propriile lor păreri)?

— Hotărât lucru, europencele au limba ascuțită și sunt răutăcioase, spuse arabul cu asprime în glas. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că nu ești potrivită pentru acest post, așa că nu mai avem nici un motiv să ne continuăm întrevederea.

— Acum cine e lipsit de curaj, eu sau dumneata? murmură ea. Dacă Zain Hassan e un bărbat atât de puternic, nu vād de ce s-ar teme de o femeie care ar îndrăzni să i se împotrivească.

— Ai ochii verzi ca ai unei pisici, spuse el gânditor. Ai accepta vreodată să te supui orbește

autorității unui bărbat ? Este o regulă din Coran : femeia trebuie să fie umilă, blândă și supusă.

— Și bărbații ? Ei au dreptul să fie aroganți, autoritari și uneori chiar cruzi ?

— Dacă un bărbat nu e un tigrul, cine o să-l respecte ?

— Dacă un bărbat este un tigrul, cine îndrăznește să se apropie de el ?

— O femeie deșteaptă și cu tact l-ar putea îmblânzi.

— Vrei să spui că stăpânul dimitale nu face parte din categoria bărbaților care pot fi îmblânziți ?

— Nu.

— E foarte bogat ? întrebă ea pe un ton indiferent.

— Destul de bogat, domnișoară.

O privi cu ceva mai multă atenție.

— Îți plac lucrurile frumoase, nu-i așa ? Ești elegantă, parfumul pe care-l folosești e foarte fin, ai mâinile îngrijite, cerceii ți se asortează cu culoarea ochilor. Dar nu știi să-ți măsoari cuvintele și e păcat.

— Este un mod delicat de a-mi spune că am fost respinsă ?

El își încruntă sprâncenele.

— Sunt curios să știu de ce ai avut ideea să solicite postul ăsta.

— Mă... mă plictisesc și am nevoie de bani.

— Ești fecioară ? o întrebă el pe neașteptate.

Ea îl privi șocată.

— Da, dar ce te interesează pe dumneata ?

— Doamna de companie a surorilor califului trebuie să fie o femeie virtuoasă. Ai putea să juri ?

Ochii fetei scăpărară scânteii, totuși se strădui să-și măsoare cuvintele.

— Da, bineînțeles.

— Nu există „bineînțeles” atunci când e vorba de o tânără europeană emancipată, răspunse el pe un ton ușor disprețuitor. În plus, ești și foarte frumoasă, dar aș vrea să te cred. Ești în căutarea unui bărbat bogat ?

Tare ar fi avut chef să-l dea dracului. O deranja mai ales faptul că ghicise adevărul. Pe Peter Jameson îl alesese tocmai pentru că era bogat, distins și avea o mulțime de relații.

— Credeți că e o crimă ca o femeie să profite puțin de frumusețea ei și să refuze să fie o sclavă ?

— Sclavă... repetă Kezam Zabayr, ridicând din sprâncene. Ce știi dumneata despre sclavagism ?

— Nimic, minți ea. Dar când o femeie are nevoie de bani și nu vrea să se vândă primului venit, asta o așteaptă.

— Totuși nu ai ezita să lucrezi pentru un om bogat, nu-i așa ? Altfel nu ne-am fi întâlnit aici, ca să discutăm. Faptul că ți-ai păstrat virginitatea este în favoarea dumitale.

— Mulțumesc, răspunse ea cu răceală în glas. S-a întâmplat să fie așa, dar nu sunt un robot lipsit de sentimente.

— Adevărat ? Pentru un arab femeia nu are suflet.

— Oh, minunat ! Cu alte cuvinte, ea nu e decât o păpușă pe care, atunci când nu mai ai nevoie de ea, o arunci în fundul unui dulap.

— Este răsfățată și iubită dacă aduce pe lume un băiat. În cazul asta ea poate fi sigură că soțul ei nu o va părăsi, chiar dacă se mai uită din când în când și la alte femei. Înțelegi ?

— Foarte bine, răspunse ea indignată.

Ar fi vrut să aibă curajul să se ridice și să plece, dar se simțea ca o nevăstuică hipnotizată de un șarpe.

— Trebuie să înțelegi, domnișoară Innocence, că va trebui să te supui în întregime autorității stăpânului meu. Crezi că ai putea să accepți ?

„Nu“, ar fi vrut ea să răspundă. „Voi lupta din toate puterile împotriva lui.“

— Cred că... voi fi obligată să accept, spuse ea cu prefăcută blândețe. Sper numai ca detenția să nu fie prea severă. Mi se va permite, sper, să ies să văd magazinele și să mă duc la hammam. Mi s-a spus că orientalii adoră băile de aburi.

El zâmbi.

— Nu vei fi chiar prizonieră. Fiind europeană, vei beneficia de unele privilegii care îți vor face viața mai plăcută.

— Ce spuneiți, credeți că mă puteți prezenta stăpânului dumneavoastră ?

— Poate. Ești tânără și chiar încântătoare când vrei. Surorile califului or să te placă în mod sigur.

— Unde și când va avea loc prezentarea ?

— La Beni Zain. Te vei întâlni cu califul o dată cu celelalte femei alese.

— Celelalte ? Câte sunt ?

— Vreo jumătate de duzină.

— Este... este ca la târgurile de sclavi ! spuse ea uluită. M-ai lăsat să cred că sunt singura candidată.

— Dumneata ai vrut să crezi asta, domnișoara Innocence, răspunse el, accentuându-i numele. Este absolut normal. Stăpânul meu trebuie să aibă de unde să aleagă. Dar vei fi singura englezoaică.

Sarah închise ochii, consternată. Se întreba cum de ajunsese în situația asta atât de neplăcută. Dar n-o să meargă până la capăt : n-o să se lase ea măsurată din cap până-n picioare de acel șef de trib berber, ca o iapă tânără destinată grajdurilor sale.

— Nu, răspunse ea clătinând din cap. Nu sunt făcută pentru așa ceva.

— Eram sigur că o să-ți pierzi sângele rece, spuse el. Am știut-o din clipa în care te-am văzut. Păcat că n-ai curaj să-ți înfrunți rivalele. Ai avea toate șansele să atragi atenția califului. Cu silueta asta perfectă și cu ochii ăștia extraordinari ! N-ai încredere în propriul dămitale farmec ?

— Cine v-ar auzi vorbind ar crede că e vorba de un concurs de frumusețe. În orice caz, toată această poveste mi se pare dezgustătoare. Șase femei expuse pentru un singur bărbat. Drept cine se crede el de fapt ?

— Este stăpânul unui ținut la fel de mare ca și insula asta pe care vrei s-o părăsești. Ar fi o adevărată aventură, nu-i așa ?

Sidi Kezam Zabayr se rezemă de spătarul scaunului și o privi cu ochii pe jumătate închiși.

O aventură își spuse ea. Mai curând o glumă. Cum putea să spere că avea să-și învingă rivalele, care se vor prezenta, firește, cu certificate de calificare și cu recomandări, ea care nu avea nimic : părăsise școala la vârsta de șaisprezece ani. Nici nu mai merită să încerce. Califul Zain Hassan căuta o persoană mult mai docilă. Ea nu-și va putea ascunde adevărata fire, tot așa cum nu-și va putea ascunde nici ușorul schiopătat.

— Călătoria cu avionul până în Maroc va fi plătită. Apoi vei fi condusă cu mașina până la tren. Vei lua expresul până la Beni Zain. Dacă vei fi respinsă, drumul de întoarcere va fi de asemenea plătit. Chiar dacă n-o să fii acceptată, părerea mea este că merită să faci drumul.

— Dar dacă, să zicem, califului or să-i placă mai multe femei ? întrebă ea.

— Nu are nevoie decât de o singură însoțitoare și aceasta va fi cea mai desăvârșită din întregul buchet, răspunse arabul pe un ton destul de răutăcios.

— Ce greșală ! Candidatele ar putea fi rechiționate pentru haremul stăpânului dumitale... pentru că trebuie să aibă un harem, nu-i așa ?

— Zain Hassan nu are harem, domnișoară Innocence. Este un om pentru care poporul este mai presus de propriile sale plăceri și pe deasupra este și un mare războinic. Preferă să lupte împotriva unora dintre dușmanii noștri tradiționali decât să se lase moleșit de tihna seraiului. Din multe puncte de vedere, stăpânul meu nu este un om obișnuit ; el se consacră intereselor tribului, încredințându-mi mie o parte din celelalte sarcini.

— Iar dumneata le îndeplinești cu succes, nu-i așa ?

— Cred că da. Cei care se bucură de încrederea lui Zain Hassan trebuie să fie oameni competenți. Stăpânul meu nu suportă mediocritatea.

— Cred că este un om foarte dur. Mi-ați spus că e văduv, dar un musulman nu are dreptul să aibă trei neveste ?

— Ba da, dar califul nu a fost însurat decât cu una, care, din nefericire, a murit. De aceea caută o doamnă de companie pentru surorile lui... În ziua în care se va însura pentru a doua oară, o va face pentru ca soția lui să-i dăruiască fii.

— Vreți să spuneți că femeia aceea nu va trebui să se aștepte să fie iubită ? îndrăzni ea să întrebe.

Fără voia ei, Sarah era intrigată de oamenii aceia și de obiceiurile lor atât de ciudate.

În loc de orice răspuns, Sidi Kezam Zabayr se mulțumi să o privească.

Sarah nu știa ce să mai creadă. Zain Hassan, acest arab care într-o zi avea să-și aleagă o nevastă așa cum alți bărbați își aleg o cravată, îi stârnea din ce în ce mai mult curiozitatea. Totul părea de necrezut.

Trimisul califului scoase un plic din servietă.

— Uite aici un bilet de la Liniile Aeriene Continental, pentru Casablanca. Avionul decolează mâine seară. Îl vrei, domnișoară ?

Sarah se uită la plic cu inima strânsă. I se oferea un măr din care, dacă mușca, avea să zboare spre Eden... „Ia-ți o vacanță“, o sfătuisese chirurgul.

— Mă ispițiți, domnule. Ați găsit punctul meu slab, nu-i așa ?

— Asta este tactica mea. Dumneata dorești să părăsești țara, iar acest bilet de avion îți oferă tocmai posibilitatea de a fugi. Mă întreb de ce ții atât de mult să pleci... Ți-a rănit inima vreun bărbat ?

— Nu inima, ci încrederea în mine însămi. Mi-ar plăcea să văd țara dumitale, dar eu nu sunt

făcută să fiu doamnă de companie. Nu sunt suficient de docilă pentru asta.

— Îți place să joci, domnișoară ?

— Am jucat, recunosc eu ea.

— Și ai avut noroc ?

— Am câștigat de câteva ori... mă rog, nu cine știe ce. Dar am impresia că nu despre bani vreți să vorbiți.

— Nu. M-ai întrebat dacă stăpânul meu e bogat. Asta înseamnă că îți dorești o viață liniștită și sigură, lucrând pentru un om bogat.

— Mai mult ca sigur că mă veți lua drept o sentimentală dacă vă voi spune că unei femei siguranța i-o dă probabil dragostea. După părerea mea, este foarte greu de găsit, iar în ceea ce mă privește, sper să n-o mai întâlnesc niciodată.

El îi întinse plicul.

— Hai, ia-l, și să nu dezminți dictonul care spune că un păr roșu ca focul ascunde un suflet înflăcărat.

— Aș vrea să-l iau, recunosc eu ea, dar nu vă pot spune cum voi reacționa dacă stăpânul dumneavoastră, Zain Hassan, mă va alege.

— Aruncă zarurile și lasă-te în voia destinului. Orientalii spun mektub, adică așa ți-a fost scris. Aș vrea ca acest bilet să fie covorul magic care să te ducă spre grădinile din Barbaria.

— Sunt și grădini suspendate ?

— Faleze, domnișoară, unde dimineța plouă cu petale violet..

— Vorbiți ca un poet.

— Foarte mulți dintre oamenii deșertului sunt poeți, nu știai asta ?

— Or fi ei poeți, dar sunt și războinici, nu-i așa ?

— Dumitale, domnișoară, nu-ți place să te lupți ? Să nu crezi că Zain Hassan caută o persoană docilă, care să nu știe să se bată.

— Dar tocmai mi-ai spus că are nevoie de o femeie ascultătoare...

— Ți-am vorbit despre Coran și despre învățăturile lui. De fapt, stăpânul meu, Zain Hassan, este o enigmă, chiar și pentru cei apropiați lui. A moștenit vitejia tatălui său, un om respectat de toți cei care luptau alături de el. După nașterea lui Zain, tatăl său a dat ordin ca mama lui să fie strangulată...

— Ce ? ! strigă Sarah, privindu-l îngrozită.

— Comisese un adulter, iar la noi aceasta este o crimă foarte aspru pedepsită.

— Dar este o adevărată barbarie ! Cum ai...

— Este justiția deșertului.

Puse biletul de avion lângă farfuria fetei și o întrebă :

— Ai curaj să-l iei ?

Instinctul îi spunea nici măcar să nu se uite la plic, să-l lase acolo unde era și să plece de la hotelul Fitzroy. Totuși, Sarah nu se mișcă. Rămase pe loc și avu impresia că plicul devine din ce în ce mai mare.

— Ia-l, murmură Kezam Zabayr pe un ton apăsător, convingător.

„Voi regreta“, își spuse Sarah, apucând plicul cu o mână tremurândă. Biletul de avion pentru Casablanca. Poarta deșertului... acolo unde femeile nu aveau suflet iar bărbații se purtau ca niște tirani.

— Acum trebuie să plec, spuse arabul ridicându-se. Mai rămâi puțin, domnișoară, o să-i spun chelnerului să-ți mai aducă o cafea. Ne vom revedea curând, sunt sigur.

Zâmbi și își duse degetele la frunte, la buze și la piept, apoi ieși din salon.

Sarah rămase singură, strângând între degete biletul care avea să o ducă departe de Anglia... dacă bineînțeles ea va avea curajul să se folosească de el.

I se aduse cafeaua. Pierdută în gândurile ei, Sarah puse zahăr în ceașca plină ochi. Cu o oră în urmă se așezase aici, nerăbdătoare să afle cine dăduse anunțul acela ciudat, iar Kezam Zabayr nu-și dăduse nici o clipă seama de handicapul ei fizic. Ochi verzi, de culoarea jadului, străluciră când pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios. Mâinile nu-i mai tremurau când își puse plicul în geantă. Își termină cafeaua și ieși din hotel. Afară ploua, iar Sarah ridică ochii spre cerul întunecat și lăsă ploaia să-i ude fața.

În deșert cerul era acum de un albastru strălucitor, iar soarele încălzea pământul... da, avea nevoie de o vacanță, iar infirmitatea ei avea să-l țină pe acel prinț barbar la o distanță respectabilă... pe acel mare stăpân al unui ținut deșertic care nu avea decât să pocnească o dată din bici pentru ca un întreg popor să i se supună.

Sarah se îndreptă spre stația de autobuz, întrebându-se ce ar fi spus bunica ei dacă ar fi aflat că nepoata ei urma să plece într-o țară îndepărtată ca să ia parte la o vânzare de sclave... asta ca să spunem lucrurilor pe nume, nu-i așa ?

CAPITOLUL III

Pasagerii ieșiră din aeroport pe o căldură înăbușitoare. Erau așteptați de prieteni sau luați în primire de către **dragomani**, un fel de hamali cu turban, care-i reperau dintr-o singură ochire pe turiștii plini de bani.

Sarah își luă valiza și geanta și rămase acolo, pe trotuarul din fața aeroportului. Tot curajul care o însoțise până la Casablanca, o părăsise. Avea hainele șifonate și un ciorap rupt. Ce n-ar fi dat să aibă și ea siguranța nigeriencei care trecu pe lângă ea și se urcă într-o mașină albă. Părea foarte proaspătă în rochia ei de culoarea deschisă. Câțiva bărbați se uitară la ea ca la o Fata Morgana, un miraj.

Nimeni n-o băga în seamă pe Sarah, care-și strânsese părul într-un coc și purta ochelari de soare. Stând la umbra unui palmier, fata privea în jur, sperând că nu uitaseră de sosirea ei. Primea o telegramă prin care era anunțată că la aeroport avea s-o aștepte o mașină, dar parcarea se golea văzând cu ochii și în curând avea să rămână singură.

O cuprinsese teama și se întrebă, a câta oară, dacă nu fusese nebună când luase biletul de la

Sidi Kezam Zabayr și venise până aici. Tare își dorea să vină o dată o mașină care s-o ducă departe de palmierul acela care abia o apăra de soare. Simțea că era gata să leșine de căldură și de oboseală. Aveau s-o găsească fără viață, sub copacul acela care semăna cu un ananas uriaș.

Dacă ar fi putut să bea un suc de fructe rece ! În momentul în care ofta la gândul acesta, fu acoperită de o umbră. Ridică ochii și nu-și putu reține un strigăt de surpriză.

Lângă ea se afla un bărbat care-o privea cu niște ochi albaștri, adânci și sfidători, de sub niște sprâncene negre care păreau și mai întunecate pe lângă **chemag-ul** alb ce-i înconjura capul. Haina de pânză, închisă până sus, pantalonii negri și cizmele de piele îl făceau să semene cu un îmblânzitor de tigri.

Instinctiv, Sarah se dădu puțin înapoi, iar bărbatul se uită la ea cu o undă de dispreț. Privirea lui, departe de a fi admirativă, o făcu să roșească. El îi examină fusta șifonată, ciorapul rupt, nasul care lucea de transpirație și ochelarii cu rame groase. Poate observase și că era șchioapă.

— Sunteți domnișoara Innocence, bănuiesc.

Vorbea englezește puțin cam grăbit și cu un ciudat accent gutural.

— Trebuie să vă însoțesc la trenul care vă va duce la Beni Zaim.

— V-a trimis Sidi Kezam Zabayr ? întrebă ea. Voia ca înainte să-l urmeze, să se asigure de buna lui credință. Se povesteau atâtea lucruri despre persoane care călătoriseră prin deșert și dispărușeră. Era ceva la omul ăsta care-o enerva și-i trezea instinctul de apărare.

— Eu nu mă ocup cu traficul de femei albe, dacă asta vă sperie, răspunse el pe un ton obraznic. Știu totul despre dumneavoastră, dar nu vă văd în rolul de doamnă de companie.

Sarah nu se putu abține să nu-l insulte.

— Ești prea îndrăzneț pentru un servitor! Dacă te afli aici ca să mă conduci la tren, fă-o și vezi-ți de treaba dumitale!

— Și mai aveți și un caracter imposibil! Mă întreb dacă nu cumva Kezam Zabayr n-a greșit recomandându-vă stăpânului meu. Erați poate singura candidată englezoaică?

— Da, sigur.

Ridică bărbia și ochelarii fură cât pe-aci să-i cadă. Și-i împinse înapoi pe nas. Oh! Dacă ar mai fi avut ea siguranța de altădată, cum l-ar mai fi pus la punct! Îi era rușine cu ținuta ei și asta o umplu de o furie pe care și-o vărsă pe berberul acela arogant — pentru că berber era, în ciuda culorii ochilor. Chipul său părea sculptat sub pielea bronzată de soarele deșertului... o figură barbară. Nu găsea alt cuvânt cu care să descrie chipul bărbatului din fața ei.

— Cele mai multe englezoaice sunt mai înțelepte decât mine, remarcă ea. Cred că mi-am pierdut capul, ieri, când m-am urcat în avion să vin să particip la un târg de sclave.

— Ah! Ce cuvinte folosiți... Spuneți-mi, roumia, dacă știți toate acestea pe când erați încă la Londra, de ce n-ați rămas acolo, departe de berberii cu intenții dubioase? N-ați putut rezista atracției pe care noi, bărbații deșertului, o exercităm asupra femeilor de la oraș?

— Dumneata îți bați joc de mine ! Crezi că am venit în Maroc să caut un șeic care să mă vâre în cortul lui ?

El se mulțumi s-o privească, iar ei îi veni să intre în pământ. Când zâmbi, Sarah îi zări dinții de un alb aproape albastrui. Nu putu să-l privească în ochi și își coborî privirea spre gâtul bronzat care-o făcu să se gândească la pielea unui tigru.

— Da, a fost o nebunie să veniți aici, **roumia**. Le-am văzut pe unele dintre celelalte candidate și să știți că au mult mai multă experiență decât dumneavoastră. După părerea mea, ați venit aici în speranța de a fi sedusă de cineva.

Din cauza șocului puternic, inima fetei încetă câteva clipe să mai bată. Auzise bine ? Nu cumva i se păruse ?

— Acum să nu vi se facă rău !

El o apucă de cot și la contactul cu mâna aceea negricioasă și aspră, bătută de soare și de vânt, scoase un strigăt de protest.

— Nu sunteți obișnuită cu soarele de-aici, veniți cu mine înainte să leșinați pe trotuar.

El o luă de braț și apucă valiza. Sarah nu-și putu ascunde infirmitatea în timp ce traversau strada, ca să ajungă în dreptul unei limuzine negre care aștepta la umbră. Arabul deschise brusc portiera și o împinse pe fată în mașină. Sarah se clătină și căzu pe banchetă. Berberul arogant și obraznic puse valiza lângă ea, trânti portiera, apoi se așeză la volan și porni motorul.

Sarah nu-și dădu seama ce se întâmplă cu adevărat decât în clipa în care mașina demară.

— Lasă-mă să mă dau jos ! Nu plec cu dumneata, strigă ea, încercând să deschidă portiera.

— Dacă o să cădeți, o să vă răniți, iar eu o să fiu silit să-i duc califului marfă stricată, îi spuse arabul peste umăr.

O luară pe un bulevard străjuit de palmieri înalți pe care nu-i mângâia nici o adiere de vânt și care stăteau nemișcați ca niște santinele disciplinate.

— M-am răzgândit, vreau să mă întorc acasă.

— E puțin cam târziu, răspunse berberul pe un ton ironic. De altfel am primit ordin să vă conduc la tren. Ce, vreți să mă faceți să-mi pierd serviciul ?

— Aș fi încântată. Întoarce și du-mă la aeroport.

— Nu vă mai agitați atât. Nu e nimic mai urât decât o femeie care gâfâie, transpiră și nu are ținută. Pudrați-vă nasul și calmați-vă.

— Du-te dracului cu impertinența ta cu tot ! N-am venit aici ca să ascult grosolăniile dumitale. Eu... eu n-am să mă urc în trenul ăla.

— Am fost prevenit că s-ar putea să fiți puțin cam... încăpățânată. Asta este inconvenientul cu femeile albe emancipate. Nici ele însele nu știu prea bine dacă vor să domine sau să fie dominate. Când întâlnesc un bărbat supus și ascultător, ele sfârșesc prin a fi decepționate. Dimpotrivă, dacă găsesc un bărbat autoritar, care ține cu tot dinadinsul să se impună în fața lor, atunci încep imediat să-l contrazică. În schimb, femeia orientală nu vrea decât să placă și este mai demnă, în realitate, decât cea europeană.

— Mulțumesc.

Sarah simți că se sufocă. Ar fi vrut să-i ardă câteva palme individului ăsta obraznic.

Își strânse geanta, tremurând de mânie și de nervi. Cum vor ajunge la gară, ea va sări într-un taxi, ca să se întoarcă la aeroport. Deodată, i se strânse inima. Nu avea destui bani ca să cumpere un bilet de avion. Disperată, se răsturnă pe bancheta de catifea. Acest berber o jignise, într-adevăr, în mândria ei britanică... dar avea ea oare dreptul să i-o reproșeze? Dacă o lua drept o aventurieră, cu atât mai rău pentru ea că făcea o asemenea impresie. Totuși, ca servitor al califului, omul își asuma un oarecare risc vorbind atât de liber.

Își scoase pudriera și se strâmbă când văzu cum îi strălucea nasul. Își scoase ochelarii care-o urăteau și-și pudră obrajii și nasul, fără să-și dea seama că mașina oprise la stop. Șoferul vorbi din nou :

— O să vă fie greu să suportați clima noastră.

Sarah se uită la el surprinsă și pentru prima dată el o privi în ochi.

— Eu... n-am de gând să rămân prea mult timp aici. Știam foarte bine amândoi că n-o să stau până la finala acestui concurs. Dar am vrut să fac călătoria asta.

— Ați profitat de ocazie ca să petreceți gratuit o vacanță, nu-i așa? N-ați avut nici o clipă intenția să deveniți doamnă de companie... sau poate că v-ați răzgândit în clipa în care ați aflat că veți fi în serviciul unui berber?

— Pui prea multe întrebări pentru un șofer, se răsti ea pe un ton disprețuitor. Doar nu-ți închipui că o să-ți și răspund. Uite că e verde, ai face mai bine să pornești mașina.

— Până la gară ? întrebă el pe un ton zeflemitor. Tocmai v-ați dat seama că nu aveți destul bani ca să vă puteți întoarce în Anglia, nu-i așa ? Ei bine, da. Vă cunosc situația financiară, domnișoară Innocence. Vreți, nu vreți, sunteți obligată să vă vindeți.

Așa era ! Nu avea de ales. Acceptase biletul acela de avion și acum trebuia să meargă până la capăt. Altfel, se va trezi singură, părăsită într-o țară străină... limuzina se opri brusc în fața unei gări mari.

Arabul coborî din mașină și deschise portiera din dreptul lui Sarah.

— Haideți. Trenul nostru pleacă peste câteva minute.

Cum fata nu se mișca și continua să-l privească mirată, el o apucă de braț. Sarah scoase un geamăt și păli. Mâna puternică o strânsese chiar în locul unde medicul o vaccinase cu o seară în urmă, pentru călătoria în Maroc.

— Mă doare, de ce mă strângi așa de tare ?

Îl ura pe acest om mai mult decât pe Peter Jameson. Aroganța lui o indigna și ar fi avut chef să-i strige în față : „Află că am fost manechin și am fost admirată, am avut zeci de prieteni și nu-mi place să fiu tratată ca o fată oarecare !”.

El îi dădu drumul.

— E locul unde vi s-a făcut vaccinul, nu-i așa ? Vă rog să mă scuzați... nu mi-am dat seama.

— Cred că ești încântat că m-ai făcut să mă doară brațul, răspunse ea. Ce vrei să spui cu trenul „nostru“ ? O să călătorim împreună până la Beni Zain ?

— Da, și dacă nu vă grăbiți, o să străbateți drumul până acolo pe spatele unei cămile. Credeți că o să călătoriți singură ?

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Ce idioată fusese să vină până aici și să se dea pe mâna acestui berber nemilos, capabil de orice.

— Coborâți imediat din mașină, altfel voi fi obligat să vă scot cu forța și să vă iau pe sus.

Sarah nu avea de ales. Se supuse. În clipa în care urca treptele de piatră alături de el, o înjunghie glezna. Văzu expresul și pe șeful de gară care se pregătea să dea semnalul de plecare.

— Grăbiți-vă, o îndemnă însoțitorul ei. Cum ea se clătina, el își petrecu brațul pe după talia ei și o urcă în tren în ultimul moment. Sarah se simți aruncată într-un compartiment de clasa întâi, ca și cum ar fi fost un colet oarecare. Cu un gest de nerăbdare, el închise ușa în urmă lor.

— Va trebui să te suport pe tot parcursul călătoriei ? întrebă ea bosumflată. Ce perspectivă încântătoare !

— Îmi face o deosebită plăcere să vă aud spunând asta. Ar trebui să fiți bucuroasă că veți călători la clasa întâi, în loc să vă inghesuiți într-un vagon supraaglomerat. Luați loc, domnișoară Innocence, și profitați de tot ceea ce vă oferă gazda dumneavoastră.

— Văd că și dumneata profiți, la fel ca mine, spuse Sarah.

— Și de ce nu ?

Ridică din umerii lați și se așează în fața ei.
— Când un bărbat e atât de nebun încât să accepte un fost manechin pe post de doamnă de companie, nu are decât ceea ce merită.

— Ești pur și simplu obraznic, spuse Sarah. Ce-ai zice dacă i-aș spune toate astea lui Sidi Kizam Zabayr ? Pare să-i fie foarte devotat califului... așa că ai putea avea neplăceri.

El râse încet, dându-și capul pe spate.

— Sunteți turnătoare ? Vreți să mă denunțați ? Să știți că aici cuvântul unei femei nu are nici o valoare.

— Trebuie să fie încântător să trăiești într-o țară în care femeile nu se simt în siguranță decât dacă aduc pe lume băieți.

Sarah îi aruncă o privire încărcată de dispreț.

— Zain Hasan bin Hamid e un despôt, nu-i așa ? continuă ea. În fața mea faci pe grozavul, dar pun pariu că în prezența lui, și dumneata ești la fel de supus ca ceilalți.

— Și câștigați deseori pariurile pe care le faceți ? o întreabă el pe un ton ironic. Credeți într-adevăr că m-aș putea târî în fața cuiva ?

— Nu ești decât un valet, nu-i așa ? Primești ordine și le execuți. Cu mine poți să faci pe arogantul pentru că nu sunt decât o femeie, dar dacă stăpânul tău este atât de puternic, trebuie să-i săruți picioarele, la fel ca toți ceilalți supuși. Poporul său îl adoră ca pe un zeu, nu-i așa ? Pentru mine, dumneata nu ești decât servitorul lui.

Ura ei absurdă față de arabul acela o sufoca, dar Sarah continuă pe același ton :

— Mă întreb ce-ai face dacă stăpânul tău m-ar angaja. Cred că e destul de omenos ca să plece urechea la vorbele unei femei. Nu cred că ar fi prea încântat să afle că unul dintre vafeții lui face pe grozavul, dându-și aere de mare personalitate.

Sarah nu amenințase niciodată pe cineva, nici măcar atunci când era manechin și avea o mulțime de rivale. Nu resimțise niciodată o asemenea ură, nici măcar față de Peter Jameson. În prezența acestuia n-o încercase nici o clipă sentimentul de ostilitate pe care i-l trezea bărbatul din fața ei.

Ochii lui, strălucitori sub shemag-ul alb, întâlneau privirea fetei tocmai în momentul în care trenul intra într-un tunel, scoțând un zgomot ca de tunet.

— Am impresia că v-ar face o deosebită plăcere să-mi înfigeți un pumnal în inimă, la figurat vorbind, bineînțeles, spuse el.

Trenul se afundă în întuneric. Când ieși din nou în lumina strălucitoare a soarelui, Sarah văzu că bărbatul zâmbea.

— Mă gândesc că s-ar putea ca unele aspecte ale personalității dumneavoastră să fie totuși pe placul califului. Așa despot cum este el, să știți că nu-i plac lingușitorii și oamenii slabi, lipsiți de caracter.

— Adevărat ?

Cu toată antipatia pe care o resimțea față de el, Sarah nu se putu abține să nu-i privească gura. Avea o formă perfectă și amintea, la fel ca și ochii lui albaștri, de o moștenire a cruciaților

care lăsaseră „amintiri“ ale trecerii lor prin haremurii.

— Credeam, spuse ea, că bărbații preferă femeile modeste și supuse.

— Nu trebuie să crezi tot ce se scrie în romane, spuse el pe un ton ironic. Dacă șeicii deșertului și-ar petrece tot timpul întinși pe divane cu femeile, țara lor s-ar transforma într-un adevărat haos, iar ei ar fi ruinați.

Arabul zâmbi și-și întinse picioarele.

— Trebuie să fiți curioasă să-l cunoașteți pe Zain Hassan bin Hamid. Am să vă dau câteva lămuriri. Nu are chiar aceleași obiceiuri ca ceilalți bărbați din tribul său. Asta datorită caracterului său de nezdruccinat. Berberii admiră această calitate, mai ales la un șef. Un om slab s-ar lăsa ușor doborât de greutatea iar tribul s-ar împrăști, oamenii plecând la oraș. Poporul din Beni Zain a fost lăsat să trăiască sub soare și stele, în vânt și ploaie... și credeți-mă, în deșert plouă. Este datorită califului să mențină această stare de lucruri, fiind când imblânzitor, când apărător al oamenilor lui.

— Tot timpul cu biciul în mână, completă Sarah.

— Este totuși o datorie, o răspundere pasionantă.

Îi aruncă lui Sarah o privire pătrunzătoare. Iar fata înțelese de ce acest om ferm, neînduplecat, pe care te puteai bizui, era în serviciul califului.

— Sunteți convinsă, domnișoară, că ați venit aici numai ca să vă distrați? Poate că trenul ăsta vă poartă spre destinul dumneavoastră, spre ceea ce v-a rezervat soarta. **Mektub**, cum se spune

la noi în deșert : este scris că într-un anumit moment al vieții noastre trebuie s-o apucăm pe un anumit drum. Credeți că dumneavoastră v-ați afla acum aici dacă v-ați fi putut continua viața la fel ca înainte ? Amândoi știm că o întâmplare nefericită v-a determinat să ieșiți de pe drumul pe care mergeați. Ați avut posibilitatea de a vă întoarce sau de a apuca pe o altă cale... Vă întrebați poate dacă fac numai presupuneri sau dacă vreau să aflu cât mai multe lucruri despre tânăra care a răspuns la anunțul acela destul de neobișnuit.

— Deci... știți.

Îi era ciudă pe el că-i descoperise toate secretele. Să-l ia dracu' ! Probabil că era omul de încredere al califului. Un fel de secretar a cărui obligație era de a face cercetări în legătură cu toți cei care urmau să ajungă în preajma stăpânului său.

— Credeți că ne-am fi mulțumit să vă luăm drept cea a cărei imagine vreți să ne-o înfățișați ? Întrebă el pe un ton puțin disprețuitor. Sunteți prea frumoasă ca să aveți nevoie urgentă de un serviciu. Ați solicitat postul de doamnă de companie din cu totul alt motiv. Care ? Ca să fugiți ? Sunteți o păpușă care aparține tuturor și căreia îi e frică să fie femeie ?

— Eu nu aparțineam tuturor...

— Nu, unui singur domn, nu-i așa ?

— După cum văd eu, știți totul despre mine.

Își înfipse unghiile în pielea genții. Murea de dorința de a-i scoate ochii ăia albaștri care descoperiseră că adevărata ei ființă se ascundea sub

o mască de falsă siguranță de sine. Se simțea mai curând ca un copil părăsit decât ca o mondenă blazată, iar el descoperise acest lucru.

Infuriată, îi arată gamba stângă.

— Asta nu știi, altfel n-aș fi acum aici. Cum o să-i explici Excelenței Sale că ai făcut tot drumul ăsta ca să-i aduci o infirmă ? Ce-o să te faci, domnule aghiotant atotputernic ?

Dacă spera să-l impresioneze, Sarah fu dezamăgită, pentru că el se mulțumi să arunce o privire spre piciorul ei, spunând pe un ton indifereent :

— Vi s-au dus firele de la ciorap. Sunteți chiar într-așa o criză de bani încât să nu vă puteți cumpăra o pereche nouă ?

— Du-te dracului !

— Kezam Zabayr a remarcat că vorbiți fără chibzuință. Dar s-a gândit că frumusețea dumneavoastră va compensa poate această tendință de a vă supăra repede și de a da răspunsuri nesăbuite.

— Ce le faceți femeilor care vorbesc prea mult, le smulgeți limba ?

— Le învățăm să se poarte cuviincios, să stea la locul lor. În cazul dumneavoastră, acesta ar fi poate un avantaj.

El se aplecă spre ea și Sarah îi simți privirea albastră plimbându-i-se pe față, arzându-și pielea și lăsând în urma ei o dâră de foc... Sarah roși așa cum nu i se mai întâmplase de mult. Meseria ei o obișnuise să fie ținta privirilor bărbaților. Dar interlocutorul ei era cu totul diferit de ceilalți. Pătrundea până în intimitatea sufletului ei.

— Vrei să spui că vă place să le vedeți la picioarele voastre, temătoare și supuse ?

Sarah fulgeră cu privirea bruta aceea care nu părea să fi cunoscut vreodată influența civilizației.

— Dacă-ți închipui că o să mă poți îmblânzi, te înșeli. O să mă lupt cu dumneata până la ultima suflare.

— Oh, nu mă îndoiesc, recunosc eu el, doar că nu vă aflați aici pentru mine. Vă duceți la Beni Zain ca să vă vadă califul.

— N-o să mă aleagă. V-am spus că sunt infirmă.

Sarah ridică încet capul. Detesta cuvântul oribil pe care tocmai îl rostise. Și totuși asta era adevărul.

— Mi-am dat seama când ați ieșit din aeroport, la Casablanca, spuse el cu o voce aspră și gravă.

Vorbea o engleză perfectă. Unde oare putuse s-o învețe un barbar ca el ? Îl privi fix, hipnotizată de privirea și de vorba lui.

— Am văzut că șchiopătați, domnișoară Innocence. Totuși vă aflați aici, nu-i așa ? Călătoriți împreună cu mine până la Beni Zain.

— Nu dumneata ești califul. Nu în fața dumneitale o să fiu scoasă la licitație, nu-i așa ?

— Ce-ați face dacă eu aș fi acela care ar trebui să aleagă pe una dintre cele șase candidate ? Ce-ați face ? Ați leșina ? Ați țipa ?

— Cred că m-aș arunca din tren...

— Ce copilărie ! spuse el râzând de răspunsul ei. Nici un bărbat nu merită ca un corp frumos

de femeie să fie sfărâmat de roțile trenului. Cine știe ? Poate că o să fiți bucuroasă să deveniți însoțitoarea mea. Sunt câteva femei care și-au găsit fericirea sub cortul meu din deșert.

— Nu mă îndoiesc de asta, răspunse ea, numai că eu n-am nici un chef să mă alătur lor. Prefer să-mi încerc norocul cu califul.

— Sunteți chiar atât de sigură că o să vă aleagă ? Aveți un chip superb și știți asta. Totuși noi, orientalii, spunem că frumusețea femeii nu este perfectă decât dacă se aseamănă cu apa limpede și liniștită dintr-o oază.

— Aha ! Deci asta e. Califul dumitale asta caută : o femeie care se mulțumește să fie admirată și care tace.

— În timp ce dumneavoastră simțiți nevoia să vă exprimați părerile, nu-i așa ?

Arabul zâmbi într-un fel oarecum ciudat. În clipa aceea se auzi un ciocănit discret în ușa compartimentului.

— Intră, spuse el.

Apăru un bărbat îmbrăcat în alb. Nu vorbea franțuzește, altfel Sarah l-ar fi înțeles, pentru că ea trebuise să învețe franceza, o limbă care cuprinde termenii cei mai importanți referitori la modă. Din păcate, omul vorbea în arabă și pe un ton ce părea foarte respectuos. Sarah se uită la fața lui negricioasă, cu trăsături ce păreau sculptate și își aminti că mai văzuse oameni ca el pe peronul gării. Se urcaseră în tren o dată cu ea și cu însoțitorul ei.

Omul se inclină și ieși.

— Mehmed o să ne aducă ceva de mâncare. Trebuie să vă fie foame.

Sarah îi studie fața. Ochii pătrunzători și tră-săturile bine conturate îi dădeau un aer aproape crud. Nu văzuse niciodată ceva atât de uimitor cum era contrastul dintre ochii aceia luminoși și chipul atât de aspru.

— Da, mi-e cam foame, recunosc eu. Cine e omul ăsta ?

— Unul dintre servitorii care călătoresc împreună cu noi. Un fel de chelner-șef, cum s-ar spune în Anglia, cu deosebirea că Mehmed este și un excelent trăgător. Nu uitați, domnișoară, că ne aflăm în plin deșert și în spatele oricărei dune de nisip sau oricărei stânci se poate ascunde un pericol, spuse el privind înspre ținuturile ce se întindeau dincolo de fereastra compartimentului.

Arabul purta pe deget un inel vechi, gravat cu niște semne care se estompaseră. Sarah îl privea pe berberul din fața ei cu o curiozitate crescândă. Apoi aruncă o privire spre deșertul ce-i înconjură : îi amintea de pielea unui leu. Apoi zări un pâlce de copaci pietrificați. Păreau sculptați din piatră.

— Ciudat ! exclamă ea. Îmi imaginam deșertul ca pe o întindere de nisip auriu, dar văd că în realitate pare ciudat de viu.

— Sunteți foarte sensibilă pentru o tânără care și-a petrecut o mare parte din timp în saloanele de modă. De obicei, femeile frumoase sunt superficiale, dar dumneavoastră aveți un spirit pătrunzător și... gândiți, nu-i așa ?

— Oh ! Se știe că pentru bărbați, o femeie cât de cât inteligentă trebuie să semene cu un cal.

— Nu toți caii sunt inteligenți, răspuse el pe tonul unui cunoscător. Pot fi dresați, dar asta nu-i împiedică să aibă și lipsuri.

— La fel ca femeile frumoase, nu-i așa ? trânti ea.

Începu să tremure, amintindu-și de clipa îngrozitoare când Grey Lady se enervase și o aruncase cu capul într-un copac. Sarah era convinsă că nu va mai călări niciodată.

Simțea privirea pătrunzătoare a acestui om al deșertului. Omul își spunea desigur în sinea lui că stăpânul său ar fi angajat mai bine o femeie berberă decât una albă ca ea. Sarah încercă să-și întoarcă privirea de la tunică aceea albă, deschisă și care lăsa să se vadă un piept la fel de închis la culoare ca fața. Acest demon întunecat, născut în nisip și bătut de vânt, îi amintea de soarele arzător al deșertului, care încingea nisipul.

Mehmed sosi puțin mai târziu cu un coș încărcat cu mai multe feluri de carne rece, diferite condimente, fructe și un termos cu cafea. Apoi se retrase.

Sarah fu nevoită să accepte faptul că mâncarea era delicioasă.

— Îți place să călătorești confortabil, remarcă ea.

— Da, când pot lua un tren, dar e cu totul altceva când trebuie să călătoresc pe spatele unei cămile și să mănânc la umbra unei stânci. Firițele de nisip sau insecte mici ți se amestecă întotdeauna în mâncare.

— Puah ! făcu Sarah strâmbându-se.

El îi întinse o aripă de potârniche pe o felie de pâine și Sarah se instalează într-un colț, ca s-o savureze. Pasărea era friptă exact cât trebuia. În timp ce mânca cu poftă, Sarah arunca din când în când câte o privire însoțitorului ei.

— Îmi pare bine că nu faci mofturi la mâncare și că nu mănânci în silă, în vârful buzelor, cum fac alte femei, spuse el mușcând cu poftă din carnea de pasăre. Trebuie să știm să profităm de toate lucrurile bune pe care ni le dă Allah. Îți place mâncarea orientală, fetiță ?

— Ce fetiță ? ! Mie să nu-mi spui fetiță. Asta e lipsă de respect. Mă insultă. Știu că nu ai o părere prea bună despre mine.

— Cuvintele mele nu conțin nimic jignitor. În multe privințe ești o fetiță, nu-i așa ? Kezam Zabayr ne-a dat de înțeles că n-ai trecut încă Rubiconul.

— N-am trecut ce... ?

Sarah făcu ochii mari, apoi când înțelese aluzia lui roși până-n vârful urechilor.

— Văd că sunteți la carent cu toate, spuse ei furioasă. Înseamnă că Kezam Zabayr va reprodus cuvânt cu cuvânt tot ce-am vorbit. Stăpânul dumitale nu poate să-și vadă de treburile lui ? Vă mai dă și sarcina să-i găsiți femei ?

Ura față de bărbatul din fața ei o făcea să-și iasă din fire și să-i spună ce-i venea la gură.

— Mai mult ca sigur că nu ești eunuc : bănuiesc deci că-i servești de intermediar.

Ochii bărbatului scăpărară scântei.

— Ai noroc că ești o tânără moavă, spuse el pe un ton categoric. Gustul riscului te-a adus în-

tr-o țară în care pe vremuri prizonierii erau aruncați ca hrană la tigri. Vânzarea sclavelor atrăgea mulțimea, iar frumoasele captive puteau fi răscumpărate. Asta era barbaria în care trăiau ultimii piraiți.

— Dacă speri să mă poți da cuiva, ca să primești în schimb o recompensă, o să fii dezamăgit, răspunse ea pe un ton disprețuitor. N-am pe nimeni în Anglia care să mă iubească atât de mult încât să mă răscumpere de la un barbar ca tine.

— Nici măcar gentlemanul englez ?

— El mai puțin decât oricine altcineva, spuse Sarah, uitându-se la glezna ei infirmă și simțindu-se din nou cuprinsă de furie și de umilință. Eu nu mai reprezint nimic pentru el, așa cum nici el nu mai înseamnă nimic pentru mine.

— Ești singură pe lume ? Ai făcut tot drumul asta fără să te fi sfătuit cu nimeni ?

— Nu. N-aveam nici un chef să fac confidențe. Oricum, aș fi fost sfătuită să mă răzgândesc și să renunț.

Sarah se întrerupse și deodată i se puse un nod în gât. Mărturisise ca o proastă că nu știa nimeni unde se afla și ce făcea.

— Văd în ochii dumitale că recunoști singură nebunia pe care ai făcut-o.

Un zâmbet răutăcios îi flutură pe buze când se aplecă spre ea ca să savureze parcă teama ce-o cuprinsese.

CAPITOLUL IV

Neputând să-i mai suporte privirea, Sarah întoarse capul să se uite la deșertul ce-i înconjura. Admiră cerul fără nici un nor, de un albastru pur, același albastru ca și cel ce se reflecta în ochii bărbatului care nu înceta s-o privească. Un adevărat fiu al Satanei ! Când se aplecase spre ea, îl simțise la fel de periculos și de sprinten ca un leopard. Ținuta lui nu făcea decât să întărească această impresie : o tunică albă despicată pe pieptul negricios, pantaloni negri și cizme înalte legate cu șireturi.

— Pe vremuri sclavele erau numite „fildesul alb“, spuse el.

— Nu mă sperii ! exclamă ea fulgerându-l cu privirea. Omul care ne-a adus mâncarea, ca și ceilalți de altfel, știe că sunt aici cu tine.

— Bineînțeles că știu, răspunse el calm. Nu mai vrei puțin din această excelentă cafea arabică, singura atât de aromată ?

Cu gâtul uscat, îl lăsă să-i mai toarne cafea. Când duse ceașca la gură, mâinile îi tremurau. Îi era ciudă că asta îi trăda nervozitatea și lăsa să se vadă că se temea. Nu știa ce intenții avea

arabul. În ciuda uşoarei sale infirmităţi, Sarah era totuşi o femeie atrăgătoare, aflată în mâinile unui necunoscut.

El se sprijini cu spatele de banchetă şi scoase din buzunarul de la pantaloni o tabacheră de piele, plină pe jumătate cu ţigări lungi şi subţiri, la fel ca sprâncenele lui negre şi diabolice. Alese una, pe care o răsuci între degete.

— Scoate-ţi jacheta şi fă-te comodă, o sfătui el. Mai avem câteva ore bune de mers. Te deranjează dacă fumez ?

— Ce importanţă are asta pentru tine ?

Era atât de cald încât Sarah simţi că e gata să leşine. Îşi scoase jacheta şi se simţi dintr-o dată mai bine doar în bluza de mătase crem. Pe vremea când era manechin, avea o adevărată slăbiciune pentru îmbrăcămintea de bună calitate, numai că dorinţa de lux îi afectase destul de mult situaţia financiară. Acum se afla între ghearele acestui demon obraznic. Acesta tocmai îşi aprinsese o ţigară, iar Sarah respiră aroma tare a tutunului, care se amesteca cu mirosul cafelei arabe. Era o combinaţie ameţitoare de miresme, pe care n-avea s-o uite niciodată... asta în cazul în care va avea norocul să iasă cu bine din această situaţie periculoasă în care se aruncase singură, ca un fluture zăpăcit de lumină.

— Ia un fruct, îi spuse el. Strugurele ăsta o să te răcorească.

Ca să facă ceva, Sarah luă câteva boabe din ciorchinele aşezat pe o felie de pâine.

— Noi numim pâinea **Kesrah** şi o folosim şi ca farfurie... asta ne scuteşte de spălatul vaselor.

Sarah aruncă o privire spre bărbatul atât de viril și de sigur de el.

— Femeile sunt precum struguri, continuă el pe un ton ironic. Dacă-i mănânci înainte de a se coace, precis te îmbolnăvești.

— Ce filozofie amuzantă, răspunse ea, savurând strugurele dulce. Sunt sigură că ideea asta îți aparține.

— Incepi să mă cunoști. Boabele astea de strugure au aproape culoarea ochilor dumitale... verdele Nilului în lumina soarelui. Mă întreb ce nuanță or fi având în lumina lunii.

— Să nu crezi că ești obligat să-mi faci complimente ; nu-mi fac nici o plăcere.

El își fuma în liniște țigara, cu capul sprijinit de banchetă.

— Imaginează-ți următorul tablou : luna cerne o pulbere de argint peste o grădină închisă și ascunsă, pe care noi o numim **zariba**. Nimic nu e mai încântător și nu predispune mai mult la meditație sau la discuții intime, ca o asemenea grădină fermecată.

— Credeam că preferi imensitatea deșertului unei grădini închise, remarcă ea pe un ton rece.

Nu voia să-l lase să observe că vocea lui gravă o făcea să vibreze. Cu toate că nu putea să-l sufere, se simțea fascinată de el. I se părea că e un om fără scrupule, de vreme ce profita de poziția lui de om de încredere al califului. Era când politicoș și bine crescut, când se purta ca un adevărat barbar și nu puteai ști niciodată dinainte care dintre cele două aspecte ale personalității lui urma să domine.

— Când străbat deșertul călare, mă simt foarte bine și nu mi-aș dori să fiu nicăieri în altă parte, dar când mă plimb într-o grădină, la umbra palmierilor, și ascult trilurile păsărelelor, uit complet de fascinația deșertului. Fiecare om are două personalități opuse, o parte luminoasă și una întunecată.

— Dar pe femei, le consideri transparente ?

— După cum ți-am mai spus, ele sunt ca strugurii. Luă un ciorchine.

— Vezi, pare transparent, spuse el apucând un bob, dar în realitate n-ai cum să știi dacă e într-adevăr zemos, dulce sau acru. Cu o femeie, un bărbat riscă mai mult decât dacă ar traversa o piață mișunând de hoți și unde negustorii sunt în stare să vândă o bucată de tablă drept aur.

— Ce cinic ești ! Eu credeam că un popor primitiv crede în tot felul de mituri și are o teamă superstițioasă de tot ceea ce i se pare învăluit în mister, și mai ales de femei:

— Credințele primitive au însă un dușman : educația. Eu aș fi fost un om mai bun dacă n-aș fi fost trimis la școală. Îi invidiez pe oamenii din tribul meu, deoarece pentru ei viața este mult mai simplă decât pentru mine. Eu îmi pun o mulțime de întrebări cu privire la tot ceea ce mi se pare ciudat, în timp ce ei acceptă totul fără să se plângă, cu un fel de resemnare. Se căsătoresc, își întemeiază o familie, și trec apoi pe lumea cealaltă, fără să-și pună întrebări. Eu nu le împărtășesc credința, mă simt altfel decât ei... poate că e sângele meu... **Mektub.**

Sarah îl privi în ochi și se întrebă dacă era într-adevăr arab. Era oare posibil ca un berber să aibă ochii albaștri ca safirele ?

— Nu se poate spune că ești un tip fără personalitate.

— Ah, în sfârșit, am și eu dreptul la un compliment.

— N-am spus-o ca pe o laudă. Dar știi și tu că ești altfel decât Kezam Zabayr sau Mehmed.

— Din cauza ochilor mei ?

— Nu, din cauza felului în care te porți cu oamenii. Nu-ți pasă de nimeni, nu-i așa ?

— Nu-mi plec capul în fața nimănui. Asta voiai să spui ?

— Da... da... asta. Orgolios ca Satana.

— Adevărat ? întrebă el, coborându-și privirea ironică asupra fetei care se făcuse roșie ca focul. Lucifer a fost mâna dreaptă a lui Dumnezeu, continuă el. A ieșit din grațiile divine pentru că era prea mândru și prea ambițios. Vrei să spui că eu fi semăn și că din cauza asta risc să cad în dizgrația califului ?

— S-au mai văzut cazuri. Am impresia că nu-ți face nici o plăcere să fii mesagerul altuia.

— Dar nu mi-ai spus chiar dumneata, domnișoară Innocence, că servesc de intermediar ?

Sarah roși și mai mult.

— Nu... întotdeauna mă gândesc înainte de a spune ceva...

— Asta așa este. Te repezi încotro vezi cu ochii și te trezești într-un tren marocan, în plin Orient. Și despre dumneata se poate spune că nu ești lipsită de personalitate.

— Nu...

Sarah privi pe geam și văzu că ajunseseră pe tărâmul nisipurilor arzătoare ; din loc în loc se ivea câte o oază, unde nomazii își instalau cor-turile, la umbra palmierilor.

— Mi-aș dori să fiu mai puțin impulsivă, murmură ea. În clipa asta aș face schimb cu cea mai modestă dintre gospodine, care nu are alt orizont decât familia și casa ei.

— N-ai suporta o asemenea viață, îi răspunse el. Ar fi ca și cum ai închide un fluture într-o sticlă.

— Cred că ți-ar face plăcere să mă vezi prîn-să cu un ac într-un insectar. M-ai văzut ieșind din aeroport și ai remarcat că șchiopățez. De ce nu m-ai trimis înapoi, cu bagaje cu tot ? Chiar îți face plăcere să mă vezi umilită ?

— Ce legătură este între noțiunea de umilin-tă și glezna dumată ?

— Oh ! Doar știi bine că bărbaților nu le plac femeile care șchiopătează. Eu una am deja o experiență în sensul ăsta.

— Gentlemanul englez, nu-i așa ? întrebă el.

— Nu vreau să vorbesc despre el, spuse ea cu dispreț. M-a părăsit. Ducă-se ! Acum nu-mi mai pasă, dar imediat după accident eram foarte tulburată și abia acum îmi dau seama ce nebu-nie am făcut venind aici. Dacă ți-ar fi fost cât de cât milă de mine, m-ai fi lăsat la Casablanca.

— Și acolo ce-ai fi făcut ? Doar ai recunoscut că n-ai decât foarte puțini bani.

— Nu-mi mai spune și dumneata c-am făcut o prostie. Parcă eu nu știu... Sarah se trase în-

tr-un colț, ea și cum ar fi vrut să stea cât mai departe de el apoi continuă : Cred că nu ți-ar fi milă nici de dumneata însuși, dacă ai fi prins într-o capcană.

— Să-ți plângi de milă este o pierdere de timp. Filozofia mea este alta : întotdeauna, trebuie să mergi până la capăt. Gândește-te că dacă ai renunța acum, te-ai întreba mereu care ar fi fost rezultatul.

— Îl cunosc dinainte, murmură ea.

— Perfect, îl cunoști, spuse el ridicând din umeri. Știi că în cazul în care nu vei fi angajată, drumul de întoarcere îți va fi plătit. Gândește-te deci la bani... doar pentru asta ai venit, nu-i așa ?

— Oportunist cum ești, mă înțelegi. Îmi închipui că o să primești o recompensă pentru treaba asta.

— În bani sau în femei ? întrebă el pe un ton ironic. Și dacă drept răsplată, aș primi o fată frumoasă, cu părul roșu și ochii verzi ?

Sarah se uită la el incremenită și-i văzu privirea necruțătoare și gura senzuală.

Se făcu albă la față și vru să strige să se oprească trenul. Nu cumva, văzând-o ieșind din aeroport, se gândise s-o păstreze pentru el ?

Îngrozită la gândul că individul o răpise, ea sări în picioare și căută din priviri semnalul de alarmă.

Dar el se ridică brusc și o cuprinse în brațe; în ciuda eforturilor ei de a încerca să scape.

Bărbatul mirosea a tutun, a piele și a cai.

— Trenul ăsta nu se oprește decât la Beni Zain, spuse el pe un ton amenințător.

Apoi îi dădu drumul și o împinse înapoi în colțul ei. Sarah rămase acolo, gâfâind, cuprinsă în același timp și de furie și de teamă. I se desfăcuse cocul și părul roșu îi încadra acum chipul palid.

El rămăsese în picioare, cu picioarele desfăcute și legănându-se în ritmul trenului. Sarah își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Știa că încăpuse pe mâna unui om neîndurător. Era inutil să încerce să-l înduplece și de altfel mai avea încă atâta mândrie încât să nu se umilească implorând milă.

— Du-te dracului ! strigă ea.

— Da, aș putea să te iau cu mine, numai că stă scris că bărbații pleacă singuri în paradis.

— În paradis ! repetă ea, aruncându-i o privire disprețuitoare. Mai bine aș muri !

El se înclină, zâmbi ironic și se așeză chiar sub semnalul de alarmă. Sarah își dădu seama și se strâmbă la el, după care întoarse capul să privească marea de nisip și dunele care se undulau ca niște valuri împietrite. Ce s-ar întâmpla dacă ar deschide brusc ușa și ar sări afară ? Fascinată, privi în tăcere întinderea nesfârșită ce o atrăgea ca un ocean adânc și misterios.

— Eu în locul dumitale n-aș face-o, spuse el, întrerupându-i brusc gândurile. Trenul merge atât de repede încât te-ar trage sub roțile lui, iar virtutea nu merită un asemenea sacrificiu.

Avea dreptate. Să-l ia dracu' ! Închise ochii și se rezemă cu capul de spătarul tapitat. Ascultă ritmul roților, iar trupul îi fu străbătut de un fior.

Adormi în sfârșit, ghemuită în colțul ei ca o pisicuță rătăcită.

Sarah se trezi brusc și se pomeni înfășurată într-o mantie largă. Vru să strige în semn de protest, dar cineva îi acoperi fața cu pulpana mantiei, o luă în brațe și o coborî din tren pe peronul unei gări. Brațele care o țineau erau tari, ca de fier. Neputincioasă, se lăsă în voia necunoscutului. Auzi voci masculine, apoi cineva dădu la o parte pulpana mantiei, iar Sarah văzu o duzină de cămile întinse la umbra unui zid alb. Aveau o blană de diferite nuanțe de bej și maro, gâturi lungi, dinți enormi și buze groase care parcă le dădeau un aer disprețuitor. Se ridicară toate în picioare, apoi li se puseră pe spate șei de care atârnavă ciucuri multicolore.

Sarah avea impresia că asista la o scenă dintr-o legendă maură. Încă mai visa ?

— Restul drumului o să-l facem pe spatele cămilelor, îi spuse însoțitorul ei, cufundându-și privirea în ochii ei verzi. Bănuiesc că ești gata să protestezi, dar e păcat să-ți risipești energia fără nici un rost.

— Eu... eu nu m-am urcat niciodată pe o cămilă ! exclamă ea.

Văzu în jurul lor câțiva bărbați în tunici albe, care o priveau cu atenție, în timp ce discutau cu șeful lor.

— Vei călători în **haudaj**.

Îi arătă o cămilă pe spatele căreia se afla un fel de scaun de piele. Era locul pe care stăteau femeile când călătoreau în caravane.

— Oh ! nu...

Sarah începu să se zbată, iar ochii ei verzi fulgerară fața aspră a celui care o ținea.

— Eu nu sunt una din favoritele tale ca să mă cocoți acolo și să mă duci așa până la cor-tul tău. Nu mă urc !

În clipa aceea, Sarah auzi șuieratul expresu-lui marocan care pleca spre Fez, Safi sau alt oraș mare.

— Te-am urmat pentru că îmi închipuiam c-o să mă duci la castelul califului, dar nu asta ai de gând să faci, nu-i așa ?

Își scoase mâna stângă de sub mantie ca să-i tragă o palmă, dar el o prinse de încheietură.

— Crezi c-o să te duc într-un loc ascuns, cu-noscute numai de mine, în plin deșert ? Proasto, crezi că ochii tăi de smarald și părul roșu m-au făcut să-mi pierd capul ? Drept cine mă iei ? Drept un puștan imprudent care se aruncă asu-pra primului fruct copt care-i iese în cale ? Ui-tă-te bine la mine, domnișoară Innocence. Am eu aerul unui băiețandru ?

Sarah aruncă o privire fugară spre chipul lui care semăna cu o mască gravată pe o friză bizan-tină. Întunecată și energică, fața lui nu era lu-minată decât de strălucirea ochilor albaștri, pă-trunzători.

Cu regret, Sarah făcu semn că nu, nu avea aerul unui băiețandru, și își dădu seama de ri-dicolul temerilor ei.

El zâmbi, iar zâmbetul îi descoperi pentru o clipă dinții albi.

— Ai citit prea multe romane, îi spuse el. Oamenii mei și cu mine te vom duce la *casbah*, pe colinele îndepărtate de la Beni Zain. Acum

ascultă-mă și urcă-te în haudaj. Te asigur că e mult mai confortabil decât pare.

— Cred... că n-am de ales. Îmi dai cuvântul de onoare că mergem la **casbah** ?

— Pe cuvântul meu de onoare. Ai aerul că-l consideri pe **calif** mai puțin înfricoșător decât... cum mi-ai spus?... aghiotantul său. Sper să n-ai o surpriză neplăcută.

— Și eu sper, răspunse ea. Dar, în orice caz, el trebuie să fie un gentleman, în timp ce tu nu ești, din moment ce ai putut să mă scoți din tren ca pe un pachet de rufe murdare.

— N-am vrut să te vadă pasagerii, mai ales unii dintre ei. Prefer să nu stărnesc curiozitatea asupra dumitale, o tânără roșcată escortată de o duzină de oameni de la Beni Zaim. Înțelegi ?

— E doar un mod de a da o explicație. Celelalte candidate s-au dus la **casbah** fără să se ascundă, în timp ce prezența mea o învălui într-un mare mister. Nu ți-a trecut prin minte că aș putea avea unele îndoieli ?

— Celelalte femei nu sunt ca dumneata, răspunse el pe un ton arrogant.

Îi făcu semn unuia din oameni, care apucă de hățuri o cămilă de culoare bej și o trase înainte spre ei. Sarah privi cu teamă și animalul și scaunul nesigur pe care îl purta. Cămila îngenuche. Arabul o luă pe Sarah de mână și o conduse spre cămila care întorsese capul și o privea cu un aer plăcut, apoi o ajută să se așeze pe scaunul din piele roșie, cu baldachin, după care trase perdelele în jurul ei.

— O să ai impresia că plutești pe apă, îi spuse el ironic.

În clipa în care cămila se ridică, Sarah se prinse cu mâinile de ea, apoi trase perdelele și privi cu spaimă marea de nisip ce o înconjura. Însotitorul ei se urcase și el pe o cămilă și ținea frâiele ambelor animale. Când întâlni ochii fetei, îi zâmbi, iar dinții lui albi străluciră, în contrast cu pielea bronzată.

— Să nu te uiți în jos, ca să n-ai rău de mare ! îi strigă el.

Probabil că repetă cuvintele și în arabă, pentru că oamenii săi izbucniră în râs. Cămilele mormăiră și porniră la drum tropăind ușor. Sarah se simțea ca și cum ar fi fost pe un vapor, în mijlocul unei mări agitate.

Nu visa : simțea vântul mângâindu-i obrații și privea cerul presărat cu pete de culoare, aurii și mov, portocalii și roz.

Frumusețea peisajului depășea orice închipuire. Lumina aurie și mireasma sălbatică a aerului o tulburau pe Sarah, dându-i impresia de mister și de pericol. Berberul cu ochi albaștri nu o liniștise deloc spunându-i că se îndreptau spre reședința califului. Nu avea încredere în el... simțea instinctiv că se juca cu ea.

Cămila înainta cu pași egali, iar Sarah îi auzea vorbind pe oamenii care formau o gardă de onoare în jurul ei și al șefului lor. Erau cu toții îmbrăcați în alb, el însă purta peste ținută o mantie albă cu glugă, ce-i acoperea fața și nu lăsa să i se vadă decât ochii. Părea mai înfricoșător ca niciodată. Parcurgea neîncetat cu privirea dunele de nisip, gata oricând să se arunce asupra primului lucru care ar fi mișcat.

Pătrundeau tot mai adânc în inima deșertului, care nu se schimbase aproape deloc din timpurile biblice, când oamenii din Rif * coborâseră cu caravanele lor încărcate cu mirodenii, ceai, pisici domestice și femei înveșmântate în mătăsuri. Inima fetei bătea cu putere... Chirurgical o sfătuisese să-și ia o vacanță. Bietul om se gândise firește la câteva săptămâni de odihnă, petrecute într-o stațiune balneară. Ce-ar spune dacă ar vedea-o cocoțată pe o cămilă, singură în mijlocul unei bande de berberi înfricoșători, cu fețele acoperite și cu priviri feroce ?

Nu știa câți kilometri parcurseseră. Soarele purpuriu apunea, iar pe cer stelele se aprindeau una câte una, când șeful le făcu semn oamenilor să se oprească. În stânga se vedea o stâncă mare, povârnită, care urca spre cer ca o fortăreață medievală, cu turnurile și bastioanele în ruină.

Cămilele ingenunchează din nou, ca oamenii să coboare. Cămila pe care călărea Sarah se aplecă mai încet. Înainte să descalece, fata simți un junghi în piciorul stâng.

În clipa aceea, fu cuprinsă de niște brațe puternice. Durerea devenise aproape de nesuportat. Sarah se cutremură, iar cel care o ținea, dându-și seama ce se întâmplă, ingenunche și începu să-i maseze piciorul.

— Oprește-te... spuse ea, stânjenită de atingerea aceea atât de intimă.

* Regiune muntoasă din nordul Marocului (n. trad).

— Trebuie să fac ceva ca să-ți alin durerea. Și nu te mai zbate ca o iapă tânără și nervoasă.

Gesturile lui ferme făcură până la urmă ca durerea să dispară. Când Sarah puse piciorul în pământ, el se ridică. Mantia plutea în jurul lui ca o aripă mare, neagră.

— Prostuță mică, nu mai fi atât de orgoli-oasă, îi spuse el. În deșert noi ne protejăm unii pe alții și ne ajutăm cum putem, pentru că e periculos să fii bolnav sau rănit. Aici te afli în același timp în grădina lui Allah și în infern. Vino, oamenii or să aprindă focuri și-or să pregătească mâncarea. Peste noapte rămânem aici.

Sarah își dădea seama că arabul o ținea strâns de mână. Vru să se elibereze, pentru că atingerea mâinii lui o tulbura. Înfășurat în mantia lui neagră, la lumina stelelor, o domina. Ea era înaltă, dar el mergea cu un fel de maiestruozitate care-l făcea și mai impunător. Sarah se simțea complet dependentă de el.

— Aș putea să... să mă spăl ? întrebă ea pe un ton care parcă implora. Știu că în deșert proviziile de apă sunt limitate, dar am văzut că una dintre cămile poartă un burduf.

El se uită la fața ei palidă și obosită.

— Aș fi o brută dacă ți-aș refuza asta acum.

Mergea alături de ea cu grația unui animal sălbatic. Zâmbi ușor și o cercetă cu privirea. Vântul deșertului îi răscolea părul și hainele. Fără să vrea, Sarah se uită la el cu o privire care-l implora.

— Vrei într-adevăr să te speli ?

Nu-i venea să creadă că el putea fi atât de generos încât să sacrifice pentru ea puțină apă.

— Oh, da ! Ți-aș fi foarte recunoscătoare !

— Nu-mi mulțumi. Un barbar ca mine nu poate avea decât intenții rele.

Făcu semn unuia dintre oameni să se apropie și-i spuse ceva. Omul păru mai întâi surprins, apoi se înclină adânc și se îndreptă spre locul unde fuseseră îngrămădite toate baloturile pe care le purtasera cămilele.

— Daylis o să-ți pregătească un loc unde să te poți spăla... un cort. N-o să fie prea confortabil, dar vei înțelege, sper, că asta e tot ce putem face în condițiile de față.

Sarah avea impresia că individul își bate joc de ea, dar nu-i păsa atâta vreme cât se putea răcori și schimba.

— Aș avea nevoie de valiza mea, spuse ea. Ești foarte amabil că te ocupi atâta de mine.

— Nu sunt amabil, răspunse el, dar îmi dau seama că ești femeie și că te afli pentru prima oară în deșert. Ai nevoie să te simți curată. Eu te înțeleg, dar oamenii mei sunt foarte mirați. Noi purtăm mantalele asta largi pentru că rețin nisipul și lasă aerul să treacă prin ele. Suntem obișnuiți să trăim aici, iar pielea noastră este tăbăcită, bătută de soare și de vânt. Pentru dumneata e altceva.

Sarah îl surprinse uitându-se în deschizătura bluzei ei. El știa că-i intrase fire de nisip pe sub haine, lipindu-i-se de piele. Își mușcă buzele, rușinată la gândul că berberul acesta mare ghicea atât de bine nevoile ei de femeie. Până acum

nu-l privise ca pe un Don Juan, dar își aduse aminte că religia lui îi permitea să aibă trei neveste și câte concubine voia.

Fumul focurilor începu să se înalțe spre cer și se auzea suieratul vântului care mătura deșertul, unduindu-se pe după dune și pierzându-se în pustiu. Acum, noaptea, aerul era mai proaspăt decât în cursul zilei. În fața locului unde poposiseră se ridicau niște turnuri de nisip pietrificat la picioarele cărora Daylis înălță un cort pentru ea.

Când intră în cort, văzu o lampă aprinsă agățată de unul din parii care susțineau pânza. Pe nisip erau așternute covoare din piele de capră, iar pe unul dintre ele se afla un hârdău cu apă fierbinte. Sarah își găsi valiza așezată pe un scaunel. Cu un oftat de mulțumire, o deschise și scoase din ea haine curate, un săpun, un burete și un prosop. Uitând orice urmă de prudentă, se dezbracă imediat. Nu se temea că putea fi văzută, cortul fiind din lână neagră țesută. În aer plutea un miros puternic și sălbatic, care însă nu era deloc neplăcut. Sarah se șterse cu prosopul. Se răcorișe și se simțea curată și proaspătă. Își puse o pereche de pantaloni și un pulovăr pe gât, de culoare verde. Apoi își perie părul și și-l strânse într-un coc. Era o coafură care-i punea în valoare fața cu pomeții proeminenți.

Între timp i se făcuse foame. Un miros de cărnați și de rinichi fripți umplea aerul. Pe cenușa fierbinte de la marginea focului erau așezate câteva ibrice cu cafea aburindă. Oamenii hrăniră mai întâi animalele, după care începură și ei să mănânce.

Sarah se uită la ei, căutând din priviri o singură siluetă mai înaltă decât celelalte. Spre surprinderea sa, îl văzu apărând dintr-un cort care semăna cu al ei. Era fără turban și purta un caf-tan negru brodat cu fir de aur și o pereche de pantaloni largi, strânși la glezne. Imbrăcat astfel, părea încă și mai tulburător. El se îndreptă spre Sarah cu aerul degajat al unui om care se simțea în perfectă armonie cu locul unde trăia. Avea părul foarte negru și strălucitor, de parcă toc-mai ar fi fost spălat și pieptănat. Însemna că își permisesese și el luxul unei toalete.

— Trebuie să recunosc că mi-a făcut foarte bine această mică toaletă... Ție nu ?

— Nu este decât o chestiune de politețe să te porți din când în când ca un gentleman, mai ales în prezența unei **Nazrana**, care îi judecă pe oameni mai mult după numărul de băi pe care le fac decât după câte rugăciuni spun.

— Nu-i adevărat, se revoltă ea. Ceea ce de-test este un spirit ruginit și toate mentalitățile astea învechite pe care nu le-ar putea purifica toată apa din lume.

— La mine faci aluzie, nu-i așa ?

— Cred că ești un om pervers. Pentru tine vânătoarea de femei e un sport bărbătesc, nu-i așa ?

— Uneori, recunosc eu el. S-a spus întotdeauna despre mine că prefer să am un șoim pe braț decât o femeie în brațe. Dar pentru moment aș vrea să mănânc. Hai să ne așezăm. O să ne servească Mehmed. Sper c-or să-ți placă frigarurile cu car-tofi fierți și cu ceapă. E mâncarea noastră prefe-

rată, a oamenilor mei și a mea. Și urmată de o cafea fierbinte și aromată, este o adevărată masă regescă.

Îi făcu semn fetei spre covorul întins în fața focului, iar Sarah se așază cu picioarele încrucișate, bucuroasă că avusese ideea să se îmbrace în pantaloni. El i se alătură, iar Mehmed le dădu fiecăruia câte o farfurie mare, smălțuită, plină cu mâncare fierbinte și cu felii de *kesrah*, pâinea lor, și câte o ceașcă de cafea.

El își coborî privirea spre pantalonii ei.

— Sper să te simți ca unul de-ai noștri, spuse el. Mă tem că vei fi obligată să mănânci cu degetele, dar asta face parte din plăcerea...

— Nu mă deranjează deloc, îl asigură ea și se apucă să mănânce cu poftă și înmuind pâinea în sos. Cartofii fierți erau aurii și gustoși, iar cafeaua foarte aromată.

— Mă întreb unde bagi tot ce mănânci, spuse el, ducând la gură o bucată de carne. Cum de ești așa slabă ? îl auzi ea bombănind printre dinți.

Sarah ridică ochii spre cer. Nu văzuse nicio dată atâtea stele. Avea impresia că putea să culeagă una dintre ele și s-o păstreze ca amintire. Deodată tresări, zărind o stea căzătoare.

— E un suflet care se duce în purgatoriu, spuse bărbatul de lângă ea. Poate un alt Lucifer...

— Pedepsit pentru că era prea ambițios, continuă Sarah. Se pare că nici eroii și nici zeii nu sunt la adăpost.

— Nici femeile, adăugă el. Dovadă riscurile pe care ți le-ai asumat răspunzând la anunțul unui om bogat care căuta o doamnă de companie.

— Îți place să mă consideri o femeie interesantă, nu-i așa? Își luă ceașca de cafea și ridică spre el ochii în care se reflecta lumina tremurătoare a focului. Poate nu știi că operațiile m-au costat enorm și că în ziua în care am părăsit clinica nu mai aveam aproape nici un ban. Cariera mea de manechin era încheiată. Pentru mine nu mai conta nimic.

— Gentlemanul cel bogat nu te mai voia; nu-i așa?

— Nu există pe lume bărbat care să-mi fie mai indiferent. Dar trebuie să recunosc că nu e prea plăcut să te trezești de azi pe mâine fără lucru. Așa că, da, recunosc, am venit aici ca să câștig bani. Sarah sorbi din cafeaua tare, apoi continuă. Nu sunt un înger, dar cum nici tu nu ești un sfânt, n-ai dreptul să mă judeci prea aspru.

— Crezi că te judec?

Se sprijini într-un cot, ca să se întindă, după o masă atât de bună. Mehmed se apropie de el și-i întinse o cutie cu țigări. El alege una și o aprinse de la torța pe care i-o întinsese servitorul. Lumina flăcării dansa pe fața lui. Murmură un cuvânt de mulțumire, iar Mehmed se înclină, apoi se retrase.

— Mă judeci și o știi foarte bine, spuse ea. Mă urmărești tot timpul cu privirea și încerci să-mi afli secretele, de teamă că s-ar putea să nu fiu destul de bună pentru surorile califului.

— Bărbații se încred cu prea multă ușurință în câte un chip frumos. Vocea unei femei poate fi uneori dulce ca mierea chiar în clipa în care mâna ei poate strânge mânerul unui pumnal. Un conducător din deșert nu trebuie să fie prea incre-

zător : el nu știe niciodată dacă nu cumva încălzește un șarpe la sân.

Sarah îl privi mirată. Vorbele lui i se păreau foarte ciudate.

— Dar califul are încredere în tine ? îl întrebă ea.

— Greu de spus. Zain Hassan bin Hamid nu e niciodată sigur că nu se pune la cale un complot și că n-o să fie răsturnat de la putere sau omorât. Bărbații din deșert au sângele fierbinte. Ei sunt la fel de ușor victimele urii și ale dragostei. Beni Zain este o provincie mare și mulți ar vrea să pună mâna pe ea. Până acum, califul a reușit să-și păstreze puterea și autoritatea asupra poporului său. Dar nu e un tiran, dacă la asta te gândești, domnișoară Innocence. Mai corect ar fi să spun că nu-și acordă decât foarte rar încrederea. Asta este soarta unui șef de trib. Un om în situația lui nu-și poate permite să se încreadă prostește în oricine : aici, legile n-au nici o valoare. Puterea înseamnă forță și o oarecare duritate, tărie și lipsă de sensibilitate. Dacă se căsătorește din nou, califul va trebui să se asigure că viitoarea lui soție n-ar fi în stare să participe la un complot, pentru că patul este locul unde de obicei bărbatul este cel mai vulnerabil.

— E oare posibil ? întrebă Sarah mirată. Și... dragostea ?

— Dragostea ! Scutură nervos scrumul țigării. Da, intervine și ea dacă ai noroc. Dar cel mai adesea, pe femei le interesează banii și politica. Zain Hassan trebuie să se căsătorească și să aibă un fiu care să-i urmeze. Ar fi preferabil pentru

el și pentru tribul său ca pe soția lui s-o intereseze banii.

— Cât cinism !

Sarah simți că i se face milă de acel biet calif pe care nici nu-l cunoaște încă.

— Ai rămas o sentimentală ? o întrebă ea ironic. După cât ai suferit din cauza gentlemanului englez ?

— Am suferit pentru că l-am crezut sincer, răspunse ea. Și încetează să-mi tot amintești de el. De ce-mi vorbești de el ? Din cruzime ?

— Poate.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Venind aici sperai să găsești și dragoste ?

— Nu !

Sarah se crispă și încercă în zadar să-și desprindă privirea de a lui.

— Părul dumitale e roșu ca pana unui șoim auriu și cu niște ochi ca ai dumitale nu mai e nevoie să porți bijuterii.

— N-am nevoie de complimentele tale, spuse ea, vrând să pară cât mai indiferentă cu putință, cu toate că în sinea ei era foarte speriată. Păstrează-le pentru dansatoarele tale.

— Nici una dintre ele nu are părul ca focul și ochii de jad.

— N... n-am chef să mai stau aici să te ascult.

Încercă să se ridice, dar se așază la loc în clipa în care văzu fața berberului devenind amenințătoare, o adevărată mască de bronz, dură și crudă.

— Unde vrei să te duci ? șuflă el. Oricum te-aș prinde și te-aș aduce înapoi. Dacă ți-a tre-

cut cumva prin cap să fugi la noapte, ai face mai bine să te răzgândești. Vei dormi aici, lângă mine. Iar eu voi auzi cel mai mic zgomot pe care o să-l faci. Noi dormim ca felinle, cu un ochi...

— Doar nu-ți închipui c-o să-mi petrec noaptea cu tine, îl întrerupse ea.

— Fetițo dragă, dar nici n-am pomenit de așa ceva. Își aruncă râzând capul pe spate și întrebă :

— Care dintre noi doi are gânduri mai necuviincioase ?

— Oh !... Ești dezgustător ! Sarah îl fulgeră cu ochii ei verzi care semănau cu cei ai unei pisici furioase. Îți face mare plăcere să mă pui în încercătură.

— Nu fac decât să te apăr. Califul ar fi în stare să mă omoare dacă te-aș lăsa să te plimbi prin deșert unde ți s-ar putea întâmpla orice. Pisicile sălbatice rătăcesc printre stânci, ca să nu mai vorbim de bărbații pentru care ai fi o pradă aleasă. E limpede ?

— Ca lumina zilei. Dar tu drept cine te iei ? Te consideri cumva un om civilizat ?

El o privi prin fumul țigării. Furia ei părea să-l amuze.

— Crezi că o să profit de întuneric și o să te violez ?

— Du-te la...

— Dacă o mai spui o singură dată, te învăț eu minte să mă mai drăculești.

O jumătate de oră mai târziu, Mehmed aduse o cuvertură mare făcută din piei de lup cusute una de alta și o așeză lângă foc. Sarah se înveli, iar însoțitorul ei se înfășură în cealaltă jumătate.

Încordată și țeapănă, Sarah rămase nemișcată. Ea simțea cu fiecare fibră a trupului ei prezența acelui bărbat.

— Culcă-te, îi porunci el. Măine sosim la **casbah** și-nu vreau să ajung acolo cu o femeie frântă de oboseală în brațe. Și să nu-ți fie teamă că ai putea fi violată. Destinde-te, închide ochii, numără stelele dacă asta te ajută, dar nu mai sta țeapănă ca o moartă.

Cuvintele lui o amuzară pe Sarah, care-și îndesă batista în gură ca să-și înăbușe un râs nervos. El o sfătui să se culce, ca și cum felul ei obișnuit de a dormi era pe piei de lup, lângă un berber, în plin deșert.

Sarah auzi în noapte tot felul de zgomote : murmurul grav al unor voci bărbătești, mugetul cămilelor și clinchetul clopoțelilor atârnați de gâtul lor ; dar ceea ce nu voia să audă era respirația bărbatului întins la câțiva centimetri de ea. Nu îndrăznea să se miște, ca să nu-i amintească de prezența ei.

I se făcea din ce în ce mai somn, dar se temea să adoarmă, de frică să nu se pomenească în brațele lui.

Se luptă să rămână trează, dar ziua fusese lungă și agitată. Sarah sfârși prin a adormi lângă bărbatul acela pe care abia îl cunoscuse, bărbatul cu privirea cea mai sălbatică pe care o văzuse vreodată.

CAPITOLUL V

Pietrele așezate unele peste altele se înălțau spre cer, formând o clădire impunătoare, cu acoperișuri drepte și cu turnuri de apărare prevăzute cu deschizături prin care să poată fi observate mișcările dușmanului.

Părea să fie castelul unui căpcăun sau al unui vrăjitor. În spatele zidurilor groase acoperite cu gresie și cu plante agățătoare care se cățarau pe piatră ca niște șerpi verzi, părea că se petrec lucruri stranii, învăluite în mister.

Era casbah-ul lui Zain Hassan bin Hamid, stăpânul de la Beni Zain. Probabil că era curios s-o cunoască pe femeia care răspunsese la anunțul dat de el într-o revistă englezească. Așa ceva nu se putea petrece decât în acest castel de legendă, își spuse Sarah.

Sosise aici pe spinarea unei cămile, dar avea impresia că zburase pe un covor fermecat, după care fusese depusă pe pământ fără nici cea mai mică zdruncinătură. Privi imensa curte interioară, unde se afla împreună cu însoțitorul ei. Așadar nu mințise. Era și el, la fel ca ceilalți, unul dintre supușii califului. Sarah se uită la silueta lui înaltă și impunătoare în mantia neagră, cu im-

presia că întreaga lui ființă degaja o autoritate de necontestat. Omul impunea oricui se afla în preajma lui, cu toate că nu era decât un servitor care la rândul său executase niște ordine și în curând avea s-o dea pe mâna unui necunoscut.

El simți că Sarah se uită la el și-i aruncă o privire rece.

— Misiune îndeplinită, murmură el. Te temei că am alte planuri, nu-i așa ?

Sarah își dori să nu roșească. Fără să fi fost excesiv de bun cu ea, el o apăraseră, iar fata ajunsese cât de cât să-l cunoască. Ar fi vrut să-i spună „nu mă părăsi, sunt speriată și știu că în curând o să pleci fără să te mai uiți în urmă, la micuța proastă pe care ai adus-o aici“. Dar se stăpâni, convinsă fiind că el nici nu se sinchisea de ceea ce avea să se întâmple cu ea. Dusesese la bun sfârșit sarcina ce-i fusese încredințată și acum avea să se odihnească și să se distreze cu fete din rasa lui, cu tenul de culoarea mierii.

— Parcă te-ai duce la eșafod, glumi el. Nu mai face mutra asta.

— Și acum ce-o să se întâmple ?

— O să fii condusă în serai și o servitoare o să se ocupe de tine. Tremuri ?

Cu un gest rapid, el își înfășură biciul în jurul taliei lui Sarah. Fata scoase un țipăt înăbușit și-l simți apropiindu-se de ea și înfigându-și privirea în ochii ei. Chiar dacă n-avea să-l mai vadă niciodată, nu va uita atât de ușor ochii aceia albaștri ca marea.

— Nu încerca să fugi, altfel biciul te va strânge și mai tare. Cine știe ? S-ar putea ca stă-

pânul meu să te respingă și în cazul ăsta aş putea face o ofertă, ca s-o obțin pe **Nazrana** cu ochii verzi.

— Nici vorbă de așa ceva, răspunse ea. Dacă nu voi fi angajată, mi s-a promis că mă voi putea întoarce acasă fără nici un fel de probleme.

— Cum poți să te încrezi atât de mult într-o simplă promisiune ?

— Ce vrei să spui ?

— Ce e așa de greu de înțeles ? Știu că n-ai spus nimănui că ai de gând să vii aici.

— Aș... aș putea fi reținută împotriva voinței mele ?

— Au' mai pătit-o și altele, răspunse el zâmbind răutăcios. În Africa de Nord există o mulțime de locuri unde se plătesc sume frumoșele pentru cumpărarea de femei albe.

Sarah îl privi îngrozită. Nu se gândise nici o clipă la pericolul de a fi vândută.

— Tremură, fetițo. Și să-ți fie învățătură de minte. Te-ai dat pe mâna unor oameni despre care nu știai nimic.

— Ești un diavol ! șuiera ea, vrând să se îndepărteze de el, dar arabul strânse biciul până când Sarah țipă de durere.

— Să nu uiți niciodată biciul meu... și nici vorbele mele, spuse el, după care îi dădu drumul.

Apoi se întoarse și-i făcu semn lui Mehmed care se afla la câțiva pași mai încolo, printre palmieri și arbori de piper.

Vorbiră ceva amândoi, după care berberul cu ochi albaștri se îndepărtă. Sarah îi văzu mantia fluturând și alunecând pe zidul unei arcade ce amintea de arhitectura unei mănăstiri. Apoi omul

dispăru în întunericul care contrasta cu lumina aurie a soarelui.

— Veniți, sitt, îi spuse Mehmed cu valiza ei în mână.

Ea îl urmări în interiorul **casbah**-ului. Urcară o scară în spirală și o dată ajunși sus, intrară într-o cameră circulară, în care lumina pătrundea prin ferestre înguste, acoperite cu grătare și lemn sculptat.

Sarah privi în jurul ei cu un amestec de încântare și de frică — mai ales că vorbele berberului îi reveneau neîncetat în minte. Dacă avușese intenția s-o descurajeze, atunci reușise !

Mehmed puse valiza jos, lângă un divan mare, apoi se înclină și se retrase, închizând ușa în urma lui.

Sarah aștepta îngrozită să audă zgomotul unei chei răsucite în broască, dar servitorul se îndepărtă fără să facă nici cel mai mic zgomot.

De fapt, nici n-avea rost s-o încuie. **Cashah**-ul se afla în inima deșertului și dacă ea ar fi încercat să fugă, s-ar fi rătăcit cu siguranță printre strădutele înguste unde casele se înghesuiau unele în altele. Era obligată să rămână acolo și să aștepte să vadă ce-i rezervase soarta.

Începu să tremure. Se simțea foarte singură. Dar nu trebuia să cedeze nervos și cel mai bun remediu era acela de a-și concentra atenția asupra a ceea ce-o înconjura.

Pereții camerei erau îmbrăcați în lemn de cedru, sculptat și încrustat cu flori aurii. Deasupra divanului se afla o plasă împotriva tântărilor. Pervazurile ferestrelor acoperite cu plăci de faianță

albastră, covorul mare de lână gri cu galben, taburetele rotunde, capitonate cu piele... Toate acestea creau o atmosferă foarte orientală și Sarah se simțea din ce în ce mai descumpănită. Unde era manechinul elegant care prezentase toaletele unor mari case de modă ?

Cu gâtul uscat, ea descoperi pe una dintre măsuțele joase un platou din cositor pe care se aflau o carafă umplută cu un lichid de culoare roz, un pahar și o farfurie cu smochine și curmale coapte. Oh ! Va bea conținutul acestei carafe, indiferent ce-ar fi. Murea de sete și își turnă imediat un pahar din băutura aceea de culoare roz. Luă o înghițitură. Era delicioasă. Suc de fructe cu puțină miere și lămâie, își spuse ea.

Bău pe nerăsuflete tot conținutul paharului, ca un copil însetat. Apoi luă o smochină și o gustă. În camera cu țesături scumpe, parfumuri ametoare și culori violente era foarte cald.

Totul o făcea să se gândească la un harem, dar poate că de vină nu era decât imaginația ei. Privirile i se opriră asupra divanului luxos și asupra pernelor brodate cu fir de aur și argint. Apoi atenția îi fu atrasă de un cufăr decorat cu arabescuri argintii. Curioasă, ridică încet capacul. Simți un parfum puternic și zări acolo veșminte din mătase și catifea. Era prea obișnuită cu țesăturile scumpe ca să nu-și dea seama că toaletele acelea orientale erau foarte elegante și suntuoase. Scoase din cufăr o tunică de mătase de culoarea caisei, ușoară ca un fulg. Mângâie o mantie de catifea moale ca blana unei pisici. Era un cufăr nupțial, iar acestea erau veșmintele miresei. Mângâie broderia specific arăbească de pe

gulerul și manșetele unui caftan din brocart. Mai văzu și o rochie verde, cu mânecile brodate.

Toate aceste haine erau destinate unei prințese... atunci de ce se aflau în camera ei? Uita-seră cufărul aici?

Erau costume orientale adaptate climei și care puteau fi purtate tot anul. Sarah aflate din proprie experiență cât de neplăcut era să porți în deșert pantaloni strâmți. În schimb, aceste tunici largi, prin care putea pătrunde aerul, erau tocmai bune pentru aceste ținuturi bătute de soare și de vânt.

Dar de ce se aflau aici? Cui îi erau destinate?

Sarah puse capacul la loc și se îndepărtă de lângă cufăr. Ideea de a purta asemenea haine o tenta grozav, dar ea era englezoaică și trebuia să-și rămână fidelă ei însăși. Important în momentul de față era să-și păstreze calmul. De ce oare îi mărturisise aghiotantului califului că nu spusese nimănui unde pleacă?

Deodată, se împiedică de un taburet și scoase un țipăt. Se lovise la gleznă. Sarah se așează pe divan și strânse din dinți ca să nu plângă. Ea era singura vinovată de situația în care se afla: venise în Maroc de bunăvoie, dar o dată ajunsă la Casablanca fusese obligată să vină până aici, în orașul ăsta ascuns printre dealurile din Barbaria.

Singura ei consolare era că pereții foarte groși ai camerei o apărau de căldură.

Nu știa ce oră putea fi. Ceasul ei stătuse de mult. Sarah suspină și, obosită, se întinse pe pat. Căscă și se întrebă dacă nu cumva pusese ceva în suc de fructe, pentru că dintr-o dată simți o

nevoie teribilă să doarmă. Pleoapele îi deveniseră atât de grele încât nu-și mai putea ține ochii deschiși. Nu, nu trebuia să doarmă... Dar la urma urmelor, nu mai avea nici o importanță ! **Mektub.** Se afla în mâinile destinului și pentru moment nu putea face nimic. Mai târziu, când i se vor mai limpezi gândurile, va putea să-l înfrunte cu mai mult curaj pe calif:

Capul îi căzu din nou pe pernă și somnul o cuprinsese, învăluind-o într-o mantie odihnitoare. Se trezi brusc, cu o tresărire. Lămpile cu ulei erau aprinse și lumina lor albăstruie dansa pe tapiserii. Sarah clipi de câteva ori, scoase un geamăt și-și dădu pe spate părul care-i cădea în ochi. Se ridică în capul oaselor, întinse cu grijă piciorul stâng și aruncă o privire în jur. Ce se aștepta să vadă ? Poate un trup înalt și doi ochi albaștri care o priviseră cum dormea și așteptaseră să se trezească. Dar în cameră nu era nimeni. Totuși cineva intrase în timp ce ea dormea și aprinsese lămpile. Degetele i se crispară pe cuvertura de mătase. Se făcuse noapte. Acum era convinsă că în băutura aceea delicioasă fusese pus un somnifer. Dormise ca un copil și nu-și dăduse seama că cineva intrase în cameră și aprinsese lămpile.

Întunericul nopții îi dădea și mai mult impresia că se afla într-o altă lume. Frica i se transformă în groază. Sări jos din pat și-și căută pantofii care-i fuseseră scoși. Îi găsi, se încălță și se duse să deschidă ușa.

Afară, într-o cornișă, ardea o lampă care lumina scara în spirală ce dădea în curte. Sarah începuse să coboare treptele, ținându-se de balus-

tradă. La un moment dat, fu cuprinsă de amețeală. Ajunsă la parter, se opri o clipă și văzu în fața ei coridorul boltit ce ducea în curte. Nu se gândea să fugă. Voia doar să vadă și ea pe cineva, indiferent pe cine, de la care să afle poate ce o aștepta de aici încolo.

Se îndreptă spre ieșire și văzu o lumină roșie pâlpâind în întunericul nopții. Auzind niște voci guturale, se opri în prag și își ținu respirația... În mijlocul curții fusese aprins un foc mare și câțiva oameni stăteau în jurul unui covor pe care se luptau doi bărbați. Erau amândoi voinici, iar trupurile goale până la brâu le străluceau în lumina focului.

Sarah își făcu loc printre spectatori și asistă la această scenă barbară. Mai mult ca niciodată, acum își dădea seama că lăsase civilizația undeva departe, în urma ei.

Cineva aruncă niște lemne în foc, iar flăcările se întetiră, luminând chipul unuia dintre cei doi luptători : o mască de bronz cu dinți albi și ochi albaștri, demonici.

— Trebuia să-mi fi dat seama, murmură Sarah.

În aceeași clipă, el își ridică adversarul și-l aruncă pe covor. Acesta rămase acolo jos, complet năucit, iar învingătorul îi puse un picior pe piept. Cei din jur începură să strige și să ovăționeze, iar Sarah desluși un nume :

— El Zain, El Zain !

Incredibil dar adevărat. Auzindu-și numele, învingătorul răsă, după care își dădu capul pe spate, își luă pelerina și și-o aruncă pe umeri. Se îndreptă cu pași mari spre grupul de berberi

și se apropie de Sarah, care se simțea incapabilă să se miște sau să fugă de acolo, ca într-un coșmar. Rămase pe loc, simțind cum forța stranie a acestui bărbat o copleșește, punând stăpânire pe ea.

— De ce n-ai rămas în camera ta ? o întreabă el. A trebuit să vii să mă vezi !

O domina cu aerul său semeț și sigur pe sine. Un fel de amuletă din aur strălucea pe pieptul lui gol.

— Sper c-ai dormit bine.

— Sucul de fructe avea în el un somnifer, nu-i așa ?

Sarah îi aruncă o privire furioasă dar și puțin temătoare. Acum nu mai avea nici o îndoială că el-era Zain Hassan bin Hamid, stăpânul atotputernic al acelei regiuni.

— E clar că-ți place să te joci, El Zain... chiar și cu femeile.

— Îmi place să mă bat, spuse el. Am și eu nevoie de distracție, ca toată lumea.

În lumina lămpilor și a flăcărilor, părea un animal sălbatic. Lui Sarah îi veni în minte tot ce auzise spunându-se despre calif : era atât de puternic încât își conducea poporul numai după propria sa voință... fusese însurat... după nașterea lui, mama îi fusese omorâtă, fiind bănuită de adulter și crezându-se că băiețelul cu ochi albaștri era de fapt fiul amantului ei.

De ce nu-l omorâseră și pe el ?

— Ești o enigmă pentru mine, spuse ea, uitând că i se adresa stăpânului de la Beni Zain.

— Același lucru l-aș putea spune și eu despre tine. Nu e nimic mai fascinant decât întâl-

nirea dintre un bărbat și o femeie care sunt un mister unul pentru celălalt. Vino, trebuie să mă spăl și să mă schimb. Apoi vei lua masa cu mine, în apartamentul meu.

— Dar spune-mi și mie ce planuri ai cu mine... urmează să rămân aici ?

— Bineînțeles, răspunse el pe un ton care nu admitea nici o replică.

— Înseamnă că o să fiu doamna de companie a surorilor tale.

— Nu, aceea a fost deja aleasă. E vorba de văduva unui medic egiptean.

— Și eu ?

Simțind că se prăbușește, Sarah se sprijini de zidul arcadei.

— Tu ?

Fata simți mâna califului atingându-i părul și coborând pe tâmplă, spre ureche. .

— Tu, mica mea aventurieră, vei fi poate soția mea.

Sarah tresări, ca și cum ar fi lovit-o ceva în cap. Rămase mută, în timp ce el o conducea în interiorul **casbah**-ului, de-a lungul unui labirint de coridoare întunecate, până în inima fortăreței sale.

— Nu... n-ai dreptul să dispui de oameni după bunul tău plac, protestă ea gâfâind. Și în afară de asta, nu uita că sunt englezoaică.

— E un noroc, nu-i așa ? Chiar voiam ca sângele meu să se amestece cu cel englezesc, pentru ca fiul meu să fie curajos, puternic și stăpân pe el. Și ceea ce dă încă și mai mult farmec relației noastre este faptul că tu ești o femeie în stare

să se lupte cu mine, să mă înfrunte, și nu un obiect docil în mâinile mele.

— Ești complet nebun ! îi strigă ea. Nu te poți insura cu mine împotriva voinței mele.

— Aici eu pot să fac tot ce vreau, spuse el, împingând-o într-o sală mare și goală, nemobilată, în mijlocul căreia se afla o fântână din marmură albastră. În momentul în care ajunseră în fața unei porți, Sarah încercă să i se opună. Ea nu va intra în apartamentele lui. Doar trăgând-o de păr și târând-o până acolo...

— Ah ! Îți place să lupți !

Cu o mișcare bruscă, o apucă de coate și o trase spre el, lipind-o de pieptul lui gol. Pelerina îi căzu de pe umeri. Ochii fetei se măriră de groază. El îi susținu privirea. Aerul lui batjocoritor era de-a dreptul insuportabil.

— Nu pot să te sufăr. Ești un demon, numai că mie nu mi-e frică de tine așa cum le e celorlalți... Mai bine mă arunc de pe un acoperiș decât să ajung în brațele tale.

Îl privi în ochi și înțelese dintr-o dată că voința și libertatea ei nu contau pentru acest om care nu avea decât să pocnească din degete pentru ca orice dorință să-i fie îndeplinită.

— Sper... sper că n-ai de gând să mă ții aici, bombăni ea.

— Nu ți-am spus că așa o să fie ?

O clipă mai târziu, Sarah se pomeni în „sanctuarul lui particular“. Zain închise ușa în urma lor. Pe ea, Sarah văzu gravată o semilună de bronz. Era simbolul Orientului și a tot ceea ce implica acest cuvânt. Pentru el, o femeie nu avea suflet. Dar Sarah era o occidentală și trebuia să

lupte pentru a nu fi supusă durității lui de om fără inimă.

— De ce ? întrebă ea. De ce eu, El Zain ?

Făcu apel la toată mândria ei pentru a-l înfrunta, cu toate că în adâncul ființei sale era conștientă de situația disperată în care se afla. Făcu un efort să nu-și plece capul în timp ce ochii lui o măsurau încet din cap până-n picioare.

— S-ar putea crede că aștepti complimente, glumi el. În momentul ăsta ești cam cîmfilită, dar în părul tău lucesc scântei, ai pielea albă și în ochi scâlpiri de smaralde. Mai e nevoie să-ți explic de ce mi-a venit ideea să te fac cadăna mea ?

— Chiar așa șchioapă cum sunt ? Era singura ei armă și încercă să se servească de ea. Nu sunt femeia perfectă pe care trebuie să și-o dorească stăpânul din Beni Zain.

— Aici în Orient noi spunem că de perfecțiune trebuie să te ferești, pentru că aduce ghinion. Ceea ce este perfect este întotdeauna invidiat și deochăat. Ai să calci pe covorașe sumptuoase de Buhara. Toate au câte un defect. Tapiseriile care ne înconjoară par splendide, dar anumite fire de aur și de argint au fost rupte intenționat. Suntem un popor superstițios, domnișoară Innocence, iar eu am motive foarte întemeiate să cred în deochi.

— Și eu la fel ! răspunse ea, uitându-se în ochii lui, ca să-i dea de înțeles că se referea la el și la privirea lui aspră și nemiloasă.

El se înclină în fața ei, zâmbind ironic, ca și când ar fi vrut să-i arate că acceptă învinuirea pe care i-o aducea.

— Știi că atunci când ai răspuns la anunț și s-a cerut să trimiți și o fotografie. Ea mi-a parvenit pe când mă aflam la Casablanca și după ce am văzut-o, i-am trimis imediat un mesaj secretarului meu. Știi care era conținutul mesajului ? „Află dacă e virgină“. Kezam Zabayr, care e un om cu multă experiență, mi-a povestit despre întâlnirea lui cu o tânără încântătoare și cuminte, dar foarte interesată de bani.

— Oh ! Diavol blestemat !

Sarah îl fulgeră cu privirea. Ar fi vrut să poată să-i scoată ochii.

— Dar n-ai să scapi chiar atât de ușor, îl avertiză ea. Am prieteni care cât de curând or să-și dea seama de dispariția mea și or să înceapă să mă caute...

— Numai că în momentul în care te vor găsi, tu vei fi soția lui Zain Hassan, așa că n-or să aibă dreptul să te ia de lângă mine. Dacă, bineînțeles, n-or să vrea să aibă de-a face cu mine și cu războiniciei mei.

— Ești îngrozitor ! strigă ea. Crezi chiar atât de mult în puterea ta ?

— Ai face mai bine să crezi și tu. Eu nu pierd niciodată timpul amenerintând pe cineva fără să fiu sigur de ceea ce spun. De altfel, pregătirile pentru căsătoria noastră au și început. În zilele următoare îți se va coase rochia, vor fi alese bijuteriile pe care le vei purta și îți se va purifica trupul. Vei fi învățată cele câteva cuvinte arăbești pe care va trebui să le rostești în timpul ceremoniei. Am fost suficient de clar ?

— Nu... nu vreau să te mai ascult. Își astupă urechile cu mâinile, ca un copil speriat. Totuși îl auzi izbucnind în râs. În căpa următoare, o luă în brațe, ridicând-o ca pe-un fulg și o lăsă să cadă pe un divan mare, negru cu argintiu.

— Dacă ai chef să leșini, aici poți s-o faci în siguranță. Da, ești fecioară, fără îndoială. N-aș fi vrut să am un copil de la o femeie pe care a mai avut-o și alt bărbat.

Sarah îl privi uluită. Tentația de a minți era mult prea mare ca ea să-i reziste.

— Asta înseamnă c-am reușit să-l păcălesc pe emisarul tău. Chiar m-a crezut când i-am spus că n-am nici un pic de experiență? Bineînțeles c-am avut amant. Doar nu-ți închipuiai că relațiile mele cu gentlemanul englez au fost pur plato-nice?

Îl privi printre șuvițele de păr ce-i cădeau pe față. Nu mai avu curajul nici măcar să respire când îi văzu maxilarul încordat, privirea cruntă și gura arogantă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Se aplecă spre ea și cu o mișcare bruscă îi dădu la o parte părul ce-i acoperea fața, obligând-o să-și ridice privirea spre el.

— Aș putea dovedi pe loc că ești la fel de fecioară ca și surorile mele care au fost întotdeauna apărate...

— Eu în schimb n-am fost niciodată apărată, răspunse ea cu vocea gătuită de emoție. Am crescut într-un cartier sărac din Londra și am început să muncesc de foarte tânără. Mi-am croit singură drumul. Ai auzit, bănuiesc, vorbindu-se despre viața manechinelor. Bărbații aleargă după

ele, ispitindu-le cu cadouri și cu bani. Tu singur ai spus că sunt interesată.

— Te învălui singură într-o țesătură de minciuni. Trebuie oare să mă culc cu tine ca să aflu adevărul ?

Tot vorbind, el puse un genunchi pe divan. Lumina caldă răspândită de lămpile de aramă cădea pe umerii lui bronzăți și musculoși. Sarah se îndepărtă când el se aplecă deasupra ei.

— Ești curajoasă în vorbe, dar tremuri, râse el. O femeie cu experiență nu s-ar uita la mine atât de speriată. Dimpotrivă, ar ști cum să profite de farmecele ei. În definitiv, nu sunt decât un bărbat...

— Ești un barbar !

Buzele îi tremurau. Se disprețuia singură pentru felul prostesc în care se comporta. Dar era îngrozitor de speriată, ea care nu se temuse niciodată de nimeni și de nimic.

— Prostuță ce ești !

O apucă de bărbie, iar degetele lui subțiri îi mângâiară contururile armonioase ale feței.

— Aș fi putut să-mi pun în practică amenințarea, iar acum ai fi fost dezonorată. Măritându-te cu mine, îți păstrezi cinstea chiar dacă te culci cu mine... vezi, roșești !

Izbucni într-un hohot de râs care-i dezgoli dinții albi.

— Roșești până-n vârful urechilor numai când îmi simți mâna sau când îmi vezi pielea, în vreme ce pe o plajă europeană acest lucru nu are nici o importanță. Aici în schimb totul capătă altă dimensiune. Când ne rugăm, credem ceea ce spu-

nem. Când ne luptăm nu ne e frică de moarte. Când facem dragoste, asta poate dura o noapte sau o eternitate. În momentul în care ne pierdem onoarea, nu mai avem pentru ce trăi.

— Kezam Zabayr mi-a spus că ești văduv.

Sarah, ghemuită între perne, îl simți mângâindu-i gâtul cu vârful degetelor. Trebuia să-l oprească într-un fel sau altul.

— Ce s-a întâmplat ? întreba ea. A fost și ea omorâtă pentru că avea un amant ?

Bărbatul rămase tăcut și nemișcat, ca un leopard gata să se năpustească asupra prăzii.

Degetele i se strânseseră în jurul gâtului ei. Sarah gemu ușor când el o răsturnă pe spate.

— Aș omori pe oricine ar îndrăzni să-mi spună asta, dar tu îmi ești simpatică și n-aș vrea să fi făcut tot acel drum lung degeaba. Pe soția mea o chema Farah. Era bucuria vieții mele. Când m-am căsătorit cu ea avea șaptesprezece ani. Era mai frumoasă decât orice închipuire : avea trupul subțire, pielea de culoarea mierii și ochii ca de chihlimbar. Dar se spune că adevărata fericire nu ne este dată aici pe pământ, în lumea asta imperfectă. N-am trăit cu ea decât câțiva ani. A murit aducându-l pe lume pe fiul nostru. Conform dorinței ei, a fost îngropată în inima deșertului. Dacă uneori îmi petrec timpul călărind până la epuizare sau luptându-mă cu un prieten, o fac pentru că vreau să-mi uit nevoia de a o revedea, de a-i auzi vocea, râsul, numele meu pe buzele ei.

Își luă mâna de pe gâtul ei și se ridică, mândru și dur, pierdut în amintiri.

— Dacă m-aș recăsători tot cu o berberă, mi-ar aminti prea mult de ceea ce-am pierdut atunci când Farah a închis ochii pentru totdeauna. Asta s-a întâmplat acum doisprezece ani.

— Dacă ai un fiu... spuse Sarah ridicându-se în capul oaselor.

— Am avut. Avea patru ani și semăna cu mama lui... Se juca în nisip... și a fost mușcat de un scorpion. Veninul i-a pătruns într-o venă, așa că medicii n-au mai putut să facă nimic pentru băiețelul meu... Și-a dat sufletul în brațele mele. Cum aș putea să uit vreodată suferințele prin care a trecut și privirea lui care mă implora. Ca prinț al ținutului Beni Zain, a fost înmormântat în grădina casbah-ului, cu toate că eu aș fi preferat să văd înmormântate alături cele două ființe pe care le-am iubit cel mai mult pe lumea asta și pe care o să le iubesc întotdeauna, mai mult decât pe tine, roumia, cu pielea ta altă și cu ochii de jad. O să mă însor cu tine, iar tu o să-mi dăruiești un fiu pentru Beni Zain. Ai înțeles ?

Sarah se uita la el înmărmurită, dar nu se îndoaia de adevărul acelei întâmplări de necrezut. Bărbatul din fața ei își îngropase de mult inima alături de o femeie pe nume Farah, iar acum venise momentul să se recăsătorească și să aibă un al doilea fiu. Un copil de sex masculin pentru tribul lui, dar pe care nu-l va putea iubi niciodată ca pe cel care murise la patru ani în timp ce se juca în nisip.

Era o afacere pur politică. Sarah îi convenea pentru că era virgină, englezoaică și... la sfârșitul carierei.

— Nu ! murmură ea. Nu... te rog.

Își ascunse fața în mâini, ca și cum ar fi vrut să se apere de bărbatul acela cu trăsături aspre.

— De ce nu ? întrebă el. Spui că nu-ți mai poți exercita meseria pentru care erai făcută. Eu îți ofer o viață confortabilă și un rang social mai înalt decât acela pe care ți l-ar fi putut oferi englezul tău. Fiindcă motivul pentru care voiai să te măriți cu el era acela de a deveni o femeie bogată și respectată. Eu sunt șeful suprem în Beni Zain, iar cea eu care mă voi căsători va avea la dispoziția ei servitori și gărzi de corp ca să poată călări prin deșert dacă dorește. Ea va avea voie să intre chiar și în orașul vechi și să aibă prietene. Până la un anumit punct, Sarah, viața ta îți va aparține.

— Nu ! strigă ea. N-am să fiu soția ta nici dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ.

— De ce ? Pentru că sunt berber, un bărbat de altă rasă și altă religie ?

— Pentru că nu te iubesc, răspunse ea accentuând fiecare silabă.

— Nici eu nu te iubesc pe tine. Dar asta nu contează într-o căsătorie din interes. În schimb, îți pot oferi tot ceea ce-ți dorești : îmbrăcăminte, bijuterii, o viață de lux... iar tu nu va trebui decât să-mi dăruiești un fiu. Mai vreau să-ți spun ceva : când un om din deșert are ochii albaștri, înseamnă că prin venele lui curge și sângele unui cruciat. Îmi doream să am un fiu de la o femeie albă și tu mi-ai căzut în mână ca un fruct copt.

În mâna lui. Aceste trei cuvinte spuneau totul. Înebunită de groază, Sarah se dădu jos de pe divan și o luă la fugă spre ușă. Uitase de

glezna ruptă. Piciorul i se suci, iar ea căzu pe podea.

— Nu mă forța să mă mărit cu tine, îl imploră ea. E imposibil... Chiar nu-ți dai seama? Îmi ești absolut indiferent, or, ca să am un copil cu tine...

— Da, ca să ai un copil cu mine, va trebui mai întâi să mă cunoști așa cum n-ai mai cunoscut până acum nici un bărbat.

— Ești un om fără inimă. N-ai pic de milă!

— Aici ai perfectă dreptate. Inima mea se odihnește undeva, în deșert. Dar tu ești frumoasă, iar eu sunt bărbat. Restul...

— Un bărbat de fier, asta ești! Dacă aș plânge nici nu te-ai sinchisi... poate chiar ai râde de mine, nu-i așa?

— Nu neg.

— Dacă aș țipa mi-ai trage o palmă?

— Ți-aș trata isteria așa cum merită.

— De fapt, tu nici nu vrei să te însori cu mine. Nu ești decât un libertin.

— În cazul ăsta, nu ți-aș cere să fii soția mea. Nu vezi că ceea ce spui tu n-are nici o logică?

Se aplecă s-o ridice și cu o mișcare bruscă o luă în brațe și o strânse la pieptul lui gol.

— În ceea ce mă privește, spuse el, perspectiva de a-ți face un copil nu mi se pare deloc neplăcută. Aș putea chiar să te învăț cum să simți o oarecare plăcere.

— Mai... mai bine să mă mănânce un tigru.

Frica și mânia o îndemna pe Sarah să-l insulte. Văzu pielea brună și catifelată a umărului lui și o cuprinse dorința de a-l răni. Își înfipse un-

ghiile în carnea lui și-l zgârie. Pe pieptul arămiu începu să curgă sânge.

— Diavoliță mică ! mormăi el încet. Acum te simți mai bine ?

— Tare-aș vrea să am un pumnal.

Privirile li se înfruntară.

— Ce mai băiat o să se nască din unirea noastră ! Poți să mă zgârii, să mă muști, dar e scris că noi va trebui să ne unim atunci când o să fie lună plină. Vei fi superbă, **Zahra**, în rochia de mireasă berberă și cu perle în păr. În ziua aceea nu va exista între noi decât locul urii tale și datorita pe care o am față de poporul meu : aceea de a l-i dărui pe viitorul Hassan bin Hamid. E o datorie care-mi place foarte mult, **Zahra**.

— Nu... nu-mi mai spune așa, pentru că nu sunt o berberă. Nu suport.

El izbucni în râs, văzând în ochii ei lacrimi de ciudă. Îi urmărea disperarea cu o plăcere sadică.

— O să fug în deșert. Într-un fel sau altul, trebuie să scap de tine, spuse Sarah cu lacrimi în ochi.

— Începând de astăzi și până în ziua căsătoriei noastre, vei avea un paznic la ușă. N-ai să poți fugi. Eu sar repede la atac, iar prada mea are puține șanse să-mi scape, după cum o spune de altfel și numele meu.

— Ca șarpele ? întrebă ea. Asta înseamnă numele tău ? Da, ești un șarpe și m-ai atras aici cu minciuni și promisiuni false.

— Nu-mi amintesc să te fi mințit.

— Cum nu ! Nu mi-ai spus că ești un servitor al califului ?

— Asta ai bănuit tu. M-ai făcut pe rând, dacă nu mă înșală memoria, ba servitor, ba șofer, ba aghiotant și chiar intermediar.

— Și în tot timpul ăsta tu îți băteai joc de mine.

— Nu tu ai vrut-o ?

— Eu... Oftă. Cariera mi-a fost distrusă fără voința mea și tot fără să vreau am fost pe urmă înșelată de un anunț mincinos.

— Nu-i adevărat. Tu ai făcut greșeala de a-ți trimite, din vanitate, fotografia unui necunoscut. El ți studia atent fața albă, iar privirea lui cercetătoare era aproape de nesuportat.

— Chiar nu pot să fac apel la sentimentele tale ? Ești într-adevăr un demon cu chip de om ?

— Sunt Zain Hassan bin Hamin, spada popoului meu. Trebuie să pun viitorul lui înaintea propriilor mele dorințe. A venit vremea, și pentru mine și pentru tine, să ne căsătorim. De ce ți-e frică ?

— Trebuie să fii total lipsit de inimă ca să mă întrebi asta. El Zain. Crezi c-o să-mi facă plăcere să fiu a ta ?

— Ce importanță are ? O lăasă să cadă pe divan. Ești o femeie destul de frumoasă și asta mi-e de ajuns. Recompensele pe care o să le primești te vor despăgubi în cazul în care soțul tău n-o să-ți fie pe plac. Acum mă duc să fac o baie, dar îți atrag atenția să nu încerci să ieși din camera asta de îndată ce eu o să mă întorc cu spatele. La ușă sunt postați doi paznici care au primit ordin să nu te lase să ieși.

Și cu asta, se îndepărtă de Sarah și dispăru pe o ușă ascunsă în spatele unei draperii de mătase.

Nu-i venea să creadă că scena care tocmai avusese loc fusese reală. Și totuși ea nu visase. Zain Hassan se juca pur și simplu cu sentimentele ei. Strânse o pernă între degete. Ar fi avut chef să-l apuce de gât și să-l facă să înghită toate cuvintele îngrozitoare pe care le rostise. Cum putea să se mărite cu un bărbat care-i era complet străin? Ar fi trebuit să-l iubească... numai că el nu-i inspira nimic altceva decât teamă. Omul ăsta n-avea inimă. O berberă luase cu ea în mormânt tot ce fusese mai bun în el. Iar Zain nu se însura cu Sarah decât ca să aibă un fiu pe care să-l facă stăpân la Beni Zain. Nu era vorba decât de o datorie care nu presupunea din partea lui nici un fel de sentiment pentru ea, Sarah Innocence.

Părea de necrezut... și totuși trebuia să se obișnuiească repede cu această idee.

Blestemat să fii, Zain Hassan bin Hamid!

CAPITOLUL VI

Semăna cu un personaj coborât direct dintr-o legendă arabă : era un bătrân care o învăța pe Sarah cuvintele pe care trebuia să le rostască în limba arabă cu ocazia căsătoriei. Acest bărbat venerabil răspundea la numele de șeicul Moulay și o ajuta pe Sarah să deprindă puțin câte puțin noțiunile elementare ale acestei limbi atât de grele. Fata avea impresia că unele cuvinte îi zgâriau gâtul atunci când încerca să le repete.

— Ce înseamnă asta în engleză ?

El își mângâie barba și se uită la Sarah cu o expresie răutăcioasă.

— Asta înseamnă, copila mea, că trebuie să fii respectuoasă și să te supui dorințelor soțului tău, că ai datoria să-i fii credincioasă, să-l încurajezi și să-i alini suferințele. Trebuie să lași ochii-n pământ când îți iese în cale un alt bărbat. Și, în sfârșit, trebuie să fii o mamă bună și să-ți crești copiii în spiritul preceptelor Coranului.

— Dar eu nu sunt musulmană, protestă ea.

— Asta nu are nici o importanță.

Își puse mâinile lungi și brăzdate de vene groase pe un exemplar din Coran, scris pe piele de gazelă și foarte frumos legat.

— Important este că stăpânul nostru te-ales.

Era tânără și Zain Hassan o dorea. În ochii poporului său, asta era de ajuns. Oamenii se bucurau la gândul că stăpânul lor voia să se recăsătorească. Sarah știa că se afla într-o situație disperată. I se strânse inima de frică și începu să-l implore pe bătrân.

— Nu-l lăsați să facă asta... vă rog din suflet...

— Orice femeie în locul tău s-ar simți onorată. Ți dai seama ce cinste ți se face? Fiicele caizilor* noștri au crescut cu speranța că vor fi alese de Zain Hassan ca mamă a fiilor lui.

Nici o speranță de compasiune nu venea să mai ușureze greutatea ce apăsa inima fetei ori de câte ori aceasta se gândea la soarta ce o aștepta.

— Califul mi-a spus că nu se poate însura cu o berberă pentru că aceasta i-ar aminti mult prea mult de prima lui soție. Dumneata ai cunoscut-o, șeic Moulay? Era frumoasă? A iubit-o el chiar atât de mult?

— Da, era frumoasă ca răsăritul și dulce ca mierea sălbatică. Noi avem un proverb care spune că perfecțiunea este cel mai mare dușman al nostru pentru că Satana nu o poate suporta și ne deoache. Da, tânărul calif a fost foarte îndrăgostit de Farah, dar acum a ajuns la maturitate și a înțeles că aici pe pământ trebuie să acceptăm ideea că fericirea se împletește cu suferința.

— Bănuiesc că știi, șeic Moulay, că stăpânul tău se va căsători cu mine împotriva voinței mele.

* caid : titlu purtat de guvernatorul unei provincii musulmane (n.tr.).

Cuvintele de laudă rostite la adresa lui Farah îi răniseră orgoliul, iar Sarah înțelegea că nu i se cerea să rivalizeze cu prima soție a califului, ci doar să-i facă acestuia copii... băieți cu ochii albaștri.

Perspectiva acestei căsnicii lipsite de dragoste i se părea de nesuportat. Sarah strânse pumnii până când unghiile îi intrară în carne.

— Bătrânii din Beni Zain n-ar prea vrea ca stăpânul lor să se însoare cu o străină. Așa o cer obiceiurile noastre. Dar nimeni nu are voie să se opună dorințelor califului. În definitiv, o femeie nu e decât o femeie.

— Adică o ființă fără suflet, spuse Sarah cu amărăciune în glas. Sunt prizonieră aici. La ușa mea stă un paznic, iar când mă plimb sunt supravegheată de spioni.

— Asta numai pentru că ai risca să te pierzi în deșert și să mori sub soarele arzător, sau să fii prinsă de nomazi. Mă înțelegi ?

— Oh, da. Sarah se cutremură. Deșertul nu e paradisul pentru o femeie, nu-i așa ? Cele nomade sunt nevoite să rătăcească de la un put la altul, născându-și copiii în nisip. Cât despre sotia califului, aceasta trăiește închisă într-un palat și trebuie să se supună dorințelor și capriciilor bărbatului ei. Dar eu nu-l iubesc. Găsesc că e un om crud și orgolios. Spune-mi ce-ar face poporul său dacă ar încerca să-l asasinez pe stăpânul vostru ? El se crede un zeu, dar nu e în realitate decât o ființă alcătuită din carne și din sânge. Iar pe de altă parte, presupun că paznicii lui nu dorm cu el în cameră.

Privirea șeicului Moulay se înăspri.

— Dacă îndrăznești să-i faci cel mai mic rău, vei fi sugrumată.

— Credeam că această pedeapsă le este rezervată soțiilor necredincioase. Iar eu, dacă aș înfige un pumnal în prețioasa lui inimă, aș fi cel puțin sfârtecătă de cai sălbatici.

— Da, asta vi s-ar putea întâmpla, răspunse bătrânul. Zain Hassan este un conducător puternic și femeia care ar îndrăzni să-i facă vreun rău ar trece prin chinurile iadului înainte de a muri. Cine ți-ar auzi țipetele ?

Nimeni. Își spuse ea. Pe cine interesa soarta ei ? Poate că unii dintre prietenii ei se vor întreba vreodată ce s-a întâmplat cu Sarah Innocence. Vor crede fie că se întorsese în Scoția, unde mai avea ceva rude, fie că se măritase și trăia liniștită într-o suburbie a Londrei.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că Sarah se afla într-o regiune îndepărtată din Maroc și că urma să se mărite cu un berber.

— Ai cunoscut-o pe mama lui ? îl întrebă ea pe șeic.

— Da, dar este un subiect despre care nu vorbește nimeni. Hai să mai repetăm jurământul pe care va trebui să-l rostești în ziua nunții și încearcă să prinzi și accentul.

— De ce e interzis să se vorbească despre ea ? insistă Sarah. A fost chiar atât de vinovată ? Văd că fiului ei i s-a încredințat conducerea la Beni Zain. De ce pe el l-au cruțat ?

— N-ar trebui să-ți spun. Pentru că tatăl lui adevărat era prieten bun cu califul din vremea

aceea... era un mare soldat. Nu pot să-ți spun nimic mai mult. Zain Hassan s-ar înfuria dacă ar ști că ți-am vorbit despre asta. Acum, hai să ne vedem de lecția noastră.

— Vrei să spui că lui îi e rușine de fapta mamei sale ?

— Da. A fost crescut ca și cum ar fi fost fiul califului, dar a cunoscut întotdeauna adevărul în legătură cu nașterea sa.

— Soldatul era european ? Te rog, povestește-mi. Ți promit că nu mai spun la nimeni.

— Doar te-ai uitat în ochii lui, nu-i așa ? Poți deci să ghicești și singură. Dar nimeni nu are voie să pronunțe numele acelui bărbat, fiindcă, de fapt, el este venerat pentru curajul lui și nici un scandal nu trebuie să-i păteze memoria. A comis o faptă destul de gravă lăsându-se ademenit de o femeie. Nu era genul de om care să râvnească la femeia altuia, dar a avut un moment de slăbiciune. Când s-a născut copilul, nici nu s-a pus problema uciderii acelui băiat, care promitea să fie puternic și curajos, la fel ca tatăl său.

— Dar mama lui a fost omorâtă, spuse Sarah șocată. Nu e asta o dovadă de cruzime ?

— Fusese necredincioasă și pe vremea aceea nu exista nici un pic de milă față de femeile adultere. O asemenea faptă era considerată o crimă.

— Dar astăzi ? Ce s-ar întâmpla dacă eu...

— Te sfătuiesc să nu mai vorbești despre așa ceva, răspunse șeicul, șocat la rândul său. E un subiect periculos, despre care nu vreau să mai aud nimic. Acum, la lecții !

— Încă ceva... după care îți promit să nu te mai întreb nimic. Te rog... Soldatul, tatăl lui Zain Hassan, a rămas lângă biata femeie ?

— A murit înainte de nașterea copilului, în Anglia, într-un accident de mașină. Acum nu mă mai întreba nimic. Toate astea s-au întâmplat de mult și în mare parte au fost uitate. Lasă morții să doarmă în pace.

Sarah oftă. O asemenea întâmplare tragică n-ar fi putut avea loc în altă parte decât în deșert, unde pasiunile sunt fierbinți și ard ca soarele. Deci califul era pe jumătate englez. Sarah nu mai avea acum nici ce mai mică îndoială. Ochii lui Zain Hassan erau aceia ai unui celt, albaștri ca safirele și alungiți ca cei ai mamei sale. Biata femeie !

— Acum ai înțeles ? o întrebă șeicul Moulay, care stătea în fața ei, la masa din lemn de abanos.

— Cred că da, răspunse Sarah. Cu toate că pentru mine e de neînțeles.

— Nu cumva să-i pomenesci califului de toată povestea asta. A ținut foarte mult la bărbatul care l-a crescut și îi respectă memoria.

— Da, dar i-a omorât mama.

— Berberii sunt un popor ciudat. Au rămas credincioși vechilor lor obiceiuri. Înainte, femeia necredincioasă era ucisă cu pietre. Crede-mă, e mai rapid și mai uman să fie strangulată. Este o moarte mai ușoară.

— Uman ! repetă Sarah, înfiorându-se. Iar eu trebuie să mă mărit cu un asemenea om.

— Dacă este voința lui Allah !

— Este voința lui Zain Hassan și dumneata o știi foarte bine. Ți ești prea devotat ca să recunoști că n-are dreptate. Dacă aș fi berberă, situația ar fi cu totul alta. Dar eu sunt obișnuită să trăiesc liber, să fac ce vreau. Dumneata ești complice la o crimă.

— Taci, copila mea. Prea vezi răul acolo unde nu este. Zain Hassan nu e un monstru. O să fie bun cu tine... în felul lui. El trebuie să asigure viitorul tribului.

— Califul ăsta e un semizeu ? Poartă numele predecesorului său, dar e un....

Șeicul o fulgeră cu privirea.

— Nu pronunța cuvântul ăsta. Un bărbat e un conducător bun dacă reușește s-o dovedească. Zain Hassan este un stăpân respectat. I se știe de frică.

— Dar iubit este ? Frica și dragostea nu fac casă bună împreună.

— Nu știu, spuse șeicul cu un aer gânditor. Se uită la fața revoltată a fetei și la părul ei roșu, strâns la spate cu o panglică — lucru absolut obligatoriu atunci când nu se afla în serai. Ești femeie, continuă el, și mila este una dintre caracteristicile sufletului feminin. Nu ți-e milă de un om care și-a pierdut copilul în vârstă de numai patru ani ? Timpul nu i-a cicatrizat rănille.

— A trecut prin încercări groaznice, dar nu crezi că asta l-a înrăit ?

— Ai vrea ca Zain Hassan să te lase să citești ce e scris în inima și în sufletul lui ?

— Nu... da. Aș vrea să-mi dea voie să-mi reiau viața care-mi convine mie.

— Ceea ce este scris în cartea Destinului nu poate fi schimbat, **Nourmahal**.

— **Nourmahal** ? Ce înseamnă asta ?

— Lumină a haremului. Asta vei deveni în ziua căsătoriei. Dorința este poarta care deschide grădina...

— N-am... n-am nevoie de dorința lui. Eu vreau libertatea mea. Nu mă poți ajuta ? Te implor. Sunt atât de nefericită !

— Nu ești decât puțin speriată. Și care femeie n-ar fi, în locul dumitale ?

— Nu înțelegi că ar fi cu totul altceva dacă ți-aș iubi ? Nu vrei să mă ajuți să fug de-aici ? Ai putea să-mi faci rost de o cămilă și de o călăuză.

El clătină din cap.

— Asta ar fi o nebunie ; Zain Hassan are ochi și la spate. M-ar costa viața dacă ar afla că l-am trădat. Resemnează-te să fii soția lui. Dăruiește-i fii și îți promit că nu vei duce lipsă de nimic.

— Oh, sunt sigură că dacă mi-aș îndeplini rolul, m-ar acoperi cu giuvaieruri, cu parfumuri și cu mătăsurii. Dar ce se va întâmpla dacă voi aduce pe lume o fată ?

— O va accepta, sperând că următorul o să fie băiat. Femeile sunt născute pentru a fi mame. De ce te frământă atât ? N-ai nici un motiv. Am auzit că în țara ta trăiai singură. De-asta ai vrut să vii aici ? Ca să scapi de singurătate ?

— Da, dar credeam c-o să fiu doamna de companie a suroșilor...

— Vei fi „compania” fratelui. Nu crezi că e mai plăcut ?

— Râzi de mine. Mă consideri proastă că fac atâta caz de situația mea, nu-i așa ? Dar eu sunt o ființă umană, nu numai un trup fără suflet. Nu-mi respectă drepturile și din cauza asta îl detest !

— Un proverb arab spune că dragostea și ura sunt două stele gemene care au fost despărțite de o furtună și care de atunci caută mereu să se regăsească. Cine știe, s-ar putea ca atunci când crezi că urăști pe cineva, și mai ales un bărbat, să constăți că, de fapt, ceea ce simți tu este dragoste.

— Știi multe fabule pitorești, dar nu toate corespund realității. Eu nu sunt aici decât o prizonieră. Iar dumneata, surorile lui și toți ceilalți îi sunteți complici pentru că vă e frică de el. Aerul lui fioros ar speria până și un tigru... Nu știu cum arăta când s-a însurat cu Farah, dar știu ce impresie îmi face mie.

Oh ! Cum o mai urmărea amintirea privirii lui ! „N-ai să porți pantaloni“, hotărâse el. „**Fati-**ma ta te va îmbrăca așa cum trebuie... și te rog să nu protestezi. Dacă refuzi, să știi că o să vin chiar eu în camera ta, ca să mă asigur că ești îmbrăcată ca o femeie, nu ca un bărbat !“

Cu răbdare, șeicul reluă lecția. Fântânile surau în umbra arcadelor, iar frunzele palmierilor înalți se decupau pe cerul albastru. Către prânz, căldura deveni mai apăsătoare. Sarah se ridică. Șeicul se duse să-și spună rugăciunile și să se odihnească.

— Ne vedem mâine dimineață, micuța mea. Gândește-te la ceea ce am discutat ; și fă-ți singură curaj.

— Am să încerc, șeic Moulay.

Îmbrăcată într-un caftan de mătase și cu papuci roșii în picioare, Sarah se înclină când plecă bătrânul. Auzi dinspre minaret chemarea la rugăciune. În timp ce bărbații se înclinau cu fața spre răsărit, femeile își vedeau mai departe de treburile lor. Ele nu aveau dreptul de a spera să ajungă în paradis, acolo unde pe bărbați îi așteptau grădini înmiresmate, palmieri, fântâni răcoritoare și fete frumoase. Deci și cerul le era rezervat tot bărbaților. Ideea o făcu să zâmbească pe Sarah care se plimba pe sub frunzele mari ale unei magnolii și respira mireasma tare a unui liliac persan. Observă printre frunze o formă albă care se mișca. Era unul dintre paznicii care o urmăreau permanent, ca nu cumva să-i vină ideea să fugă. Dar nu era nebună să facă așa ceva. Știa că nu putea să traverseze deșertul fără un mijloc de transport și fără o călăuză.

De pe terasa camerei sale, Sarah admira întinderea nesfârșită de nisip. Căldura înăbușitoare din timpul zilei o înspăimânta. Ar fi curată nebunie să se încumete să plece de una singură. Uneori, seara, când era condusă spre apartamentele califului, ea admira cerul înstelat, ca o mantie de catifea neagră presărată cu nestemate, care se întindea deasupra dunelor de nisip. Din când în când vedea oameni călare pe cămile, intrând pe porțile mari ale ~~casbah~~ ^{casbah}-ului. Își punea deseori această întrebare: dacă ar fi fost doamna de companie a surorilor califului, ar mai fi vrut să fugă? Și-l închipui pe Zain Hassan sărutându-o și cerându-i supunere totală, iar înima începu să-i bată de frică și mâinile să-i tre-

mure. Căsnicia asta nu semăna deloc cu cea pe care o visase ea pe când era logodită cu Peter Jameson : sperase pe atunci să locuiască într-o casă frumoasă, la țară, să se plimbe prin pădure sau pe pajiști, să-și petreacă sfârșiturile de săptămână împreună cu prietenii și să ia ceaiul, după-amiază, în fața focului din cămin.

Și iată că acum, corpul ei grațios era menit să decoreze locuința unui bărbat care-i era complet străin — în ciuda celor câteva amănunte pe care le aflase în legătură cu originea lui. Dar picătura de sânge european care curgea prin venele lui nu conta. Prin caracter și prin educație era berber până în adâncul ființei sale. Atât fizic cât și din punct de vedere spiritual.

Ar face dragoste cu ea ca un berber, cu o pasiune sălbatică, numai ca să aibă un fiu care să-l înlocuiască pe primul moștenitor dispărut... cel pe care-l adorase pentru că fusese adus pe lume de Farah.

Trecu pe lângă o fântână arteziană care uda mușcatele, macii albaștri și tufele de lauri roz. Sarah respira cu nesaț miresma dulce-amăruie a chiparoșilor și a arborilor de piper și urmărea cu privirea fluturii care zburau printre florile de iasomie albe și roșii.

Își lăsa privirea să rătăcească dincolo de palmurile de palmieri. Aripile unui șoim auriu străluceau pe cerul fără nici un nor.

Frumusețea grădinilor și farmecul casbah-ului erau de netăgăduit. Era într-adevăr fortăreața medievală a unui conducător berber, cu porțile sale de lemn, de două ori mai înalte decât un

om... Vocile piraiților și ale sclavilor creștini o urmăreau pe Sarah în plimbările ei. Era urmărită în permanență de o iscoadă discretă, uneori Rașid bărbosul, alteori Daylis cel frumos ca Apollo.

Uneori se distra, invitându-și următorul să împartă cu ea o bucată de carne friptă, o piersică zemoasă sau o smochină dulce.

Acest lcuru îi făcea plăcere pentru că în felul ăsta încălca regulile. Rașid era întotdeauna respectuos, distant și ceremonios, în timp ce Daylis îi zâmbea. Sarah nu se putea înțelege cu ei, dar oricum, era mulțumită că trecea peste dispozițiile califului. Se gândea cât de plictisitor trebuia să fie pentru ei să se țină după ea peste tot... pe străduțele misterioase, unde întâlnea tinere cu vâluri pe față, dar cu un mers plin de senzualitate. Aveau ochii foarte frumoși, machiați cu khol*.

Oare Farah fusese și ea ca ele ?

Într-o seară, își innegri și ea ochii cu khol — pe care-l găsisese în cufărul din camera ei — își puse o mască din perle și un vâd de mătase. Le cumpărase într-o prăvălie, la sfatul lui Daylis.

Când o văzu, Zain Hassan o fulgeră cu privirea. Sarah se făcu roșie ca focul, iar el izbucni în râs.

— S-ar zice că te duci la un bal mascat.

— Ai insistat să port veșminte orientale, i-o trânti ea, smulgându-și masca și vâlul. Acum sper că-ți dai seama că n-am să pot semăna niciodată

* Khol — substanță negricioasă cu care femeile orientale își vopseau pleoapele (n.tr.)

cu o berberă autentică. Ele au un mers foarte frumos, nu-i așa ?

Sarah îl privea cu un aer trist și nostalgic. Cândva, mersul ei îi făcea pe bărbați să se întoarcă după ea și s-o privească. Mersul o făcuse celebră. Acum șchiopăta, iar acest handicap o punea la dispoziția lui Zain Hassan.

— Încerci să rivalizezi cu o gazelă ? o întreabă el, aplecându-se să ia o cutie cu țigări. Își aprinse una și se uită la Sarah, pe sub pleoapele grele, cu un aer bine dispus. Așa îmbrăcat neprotocolar, cu o tunică și pantaloni strânși la gleznă, era tulburător ca o felină în repaus, dar gata oricând să se repeadă asupra prăzii. Sarah simțea că așa trebuia să fi fost și când era copil. Știuse întotdeauna că el le amintea oamenilor de greșeala mamei sale. Fata avea convingerea că Zain Hassan nu trebuia să fie indulgent cu femeile. Purtarea de neiertat a mamei îi rănise mândria și nici măcar dragostea pentru Farah nu-i înmuiașe inima. Dimpotrivă, moartea ei prematură îl înrăise.

Sarah citea toate astea în ochii lui, îndată ce rămânea singură cu el.

Toată lumea o îndemna să i se supună califului, totuși lui îi plăcea să facă din când în când o observație care pe ea o scotea din sărite. Mesele lor erau adesea umbrite de discuții furtunoase. Și atunci, în ochii lui strălucea o bucurie satanică.

În seara aceea, luară masa în solariul lui particular, la lumina lunii. Curând avea să fie lună

plină, își spuse Sarah, și atunci ea n-avea să se mai întoarcă în camera ei.

Mobila din solariu — această cameră cu multe ferestre — se reducea la câteva perne mari, galbene, așezate pe jos, mese ornamentate cu în crustații de fildeș și un divan mare, într-o firidă.

Sarah auzea venind din întuneric sunetele triste ale unui cântec al deșertului. Era oare un cântec de dragoste ?

— La ce te gândești, micuță gazelă ?

Se apropie de ea fără să facă nici cei mai mic zgomot, iar Sarah tresări când el îi puse mâinile pe umeri.

— Mă gândeam că dacă deșertul n-ar fi atât de mare, aş putea fugi.

— Știu. În fiecare noapte luna crește, iar gazela îl simte pe vânător apropiindu-se de ea. Frumoasa gazelă imprudentă care aleargă până îi plesnește inima. Să nu faci asta, **Zahra**. Doar n-ai de gând să mă lipsești de plăcerea companiei tale, nu-i așa ?

— Mai curând de plăcerea de a mă tortura, ripostă Sarah.

— Crede-mă, nu ți-ar fi plăcut să fii doamnă de companie a două fete încântătoare, dar zăpăcite. Tu ești făcută să ții companie unui bărbat și știi asta foarte bine. Îmi iubesc foarte mult surorile, dar știu că se vor simți foarte bine pe mâinile acelei doamne egiptene care va sosi aici de îndată ce-și va rezolva toate problemele la Cairo.

— Și dacă eu prefer să mă ocup de Lallou și de Belkis ? Le apreciez oricum mai mult de-

cât pe tine. Fără îndoială că au avut o mamă mai bună...

Nu vrusese să meargă atât de departe, dar o provocase el, cu remarcile lui răutăcioase. Zain Hassan o apucă brutal de braț și, întorcând-o cu fața spre el, îi aruncă o privire aspră și-i spuse :

— Nu știi să lupți cu demnitate. Nu te pune cu mine, pentru că te-aș putea strivi.

— Ai lovi pe cineva mai mic și mai slab ca tine... și pe deasupra și infirm ?

El o apucă de păr și-i trase capul pe spate.

— Atâta timp cât n-o să întrebuițez metode mai drastice, nenorocita asta de infirmitate o să te obsedeze. Măine mergi cu mine să călărim.

— Nu ! Ridică spre el o privire încărcată de durere și de teamă. Nu, asta nu ! Știi că nu voi putea suporta. Nu vreau să mă mai apropii niciodată de un cal. Într-o zi am auzit caii nechezând..!

— Da, s-au bățut doi cai. Aici, noi nu castrăm caii, ca să-și păstreze intactă toată vigoarea. Sunt cai arabi pur-sânge. Ai să încalci din nou. Nu există plăcere mai mare decât să galopezi în bătaia vântului de dimineață, când în deșert e încă răcoare. Trebuie să faci această experiență... țin neapărat la asta. De altfel, nu-mi plac femeile fricoase. Fobia ta poate fi vindecată.

— Imposibil, se încăpățână ea.

Ideea de a călări din nou o înnebunea.

— Să știi că n-o să mă las intimidată de tine ! Refuz să-ți satisfac această cruzime.

— Nu fi copil, răspunse el. Ți înțeleg teama, dar ești în stare s-o depășești și singura metodă este să încerci din nou să călărești. Eu mă duc adesea în locurile cele mai îndepărtate din Beni

Zain, să-i vizitez pe crescătorii de cămile, de capre și de oi. Aș vrea să mă însoțești. Altfel, am să te oblig să rămâi închisă ori de câte ori plec eu de la **casbah**. Ți-ar conveni ?

Să fie ținută prizonieră ca o sclavă din harem, supravegheată zi și noapte !

Sarah îi aruncă o privire disprețuitoare. Ochiul ei înnegriți cu khol aveau o expresie tragică.

— Știi foarte bine cât detest asta. Și n-ai deloc milă de mine. Dar te întrebi ce-aș putea face în lipsa ta ? Paznicii sunt bărbați atrăgători. Sau ai de gând să mă închizi printre eunuci ?

Din ochii bărbatului tăsniră fulgere de mânie.

— Te-aș strânge de gât... știi foarte bine asta, murmură el cu o voce răgușită.

— Aș prefera poate asta, în loc să trebuiască să fiu o sclavă supusă. Tu ai o piatră în locul inimii... pe care probabil că ai îngropat-o în mormântul bieteii Farah. Iar perspectiva de a urca pe cal nu mă încântă deloc. Cum crezi că o să mă poți urca pe spatele calului ? O să mă arunci în șa ca pe un sac de cartofi ?

— Da, dacă o să fie nevoie, dar știu că vei urca singură. Sechestrarea ar fi un adevărat infern pentru tine, nu-i așa ? Sarah se cutremură.

— Vindecarea nu depinde decât de tine, continuă el pe un ton nemilos. Îți propun să alegi între libertate în deșert și captivitate, **Zahra**.

— Numele meu este Sarah, îi răspunse ea pe un ton glacial. Deci acum faci pe doctorul în stare să mă vindece. Măi, măi, ce om inteligent ! Înțeleg de ce ai la picioarele tale tot Beni Zain-ul.

— Ești o proastă !

Și cu o mișcare bruscă, o luă în brațe și o duse

până la divanul plin de perne, apoi se întinse alături de ea. Prizonieră a corpului lui tare și musculos, ea îi simți buzele atingându-i ușor scobitura gâtului.

— Nu, oprește-te !

Se zbātu zadarnic să-i evite gura, dar mișcările ei semănau cu cele ale unui biet peștișor prins într-o undiță. Își aduse aminte de o scenă petrecută în ziua în care se bătuseră cei doi cai și din care își dăduse seama cât de puternic era. Fără să-și dea seama că ea îl vede, Zain Hassan se aruncase între cei doi armăsari, și-i apucase de coamă, strigând ceva în arabă, probabil înjurături. Văzându-l în pericol, rânđașii se repeziseră să-l ajute să despartă cei doi cai, înainte ca aceștia să se omoare între ei. Caii fură duși în grajd, iar el izbucnise în râs, fără să-i pese că ar fi putut muri călcat în picioare de cei doi armăsari.

— Ești un om rău, spuse ea răsufând greu. Ți place să fii crud și brutal.

— Cum poți să spui asta câtă vreme te țin în brațe și te acopăr cu sărutări ?

Se ridică sprijinindu-se într-un cot și o privi. Uitându-se la gura ei, spuse :

— Cum pot niște buze atât de frumoase să rostească vorbe așa de răutăcioase ? N-ai murmurat niciodată cuvinte tandre... de dragoste ?

— Poți să le aștepți mult și bine. Du-te la una dintre dansatoarele tale dacă simți nevoia să fii legănat în minciuni.

— Crezi că femeile se prefac atunci când spun că... țin foarte mult la compania mea ? Dacă aș vrea, aș putea să te fac chiar și pe tine să cazi

în genunchi în fața mea. Vrei să ți-o dovedesc ?

— Ce vrei să spui ?

Ea îi înfruntă privirea, dar inima începu să-i bată cu putere în clipa în care văzu flăcări dansând în fundul ochilor albaștri.

— Trebuie să-ți explic prin cuvinte ?

Îi mângâie cu vârful degetelor obrazul, apoi mâna lui mare urcă spre tâmplă și coborî prin spatel urechii.

— În general, femeile înțeleg limbajul simțurilor. Pe tine însă am impresia că trebuie să te „dezgheț”. O să fie distractiv.

Mângâierile lui erau ușoare ca o pană, dar vorbele lui o pătrunseră. Strivită între pernele moi, ea își dorea să poată lupta împotriva lui. Dar se simțea fără vlagă, iar picioarele i se înmuieră. Scoase un geamăt în clipa în care el o apucă de păr și o trase cu fața spre sine. Buzele lui puternice și fierbinți puseră stăpânire pe gura ei. Apoi nu mai există nimic în afară de acel sărut care o făcea să tremure.

Apoi el se îndepărtă încet de ea.

— Vezi că se poate, din moment ce-ți face plăcere să fii sărutată.

— Nu... nu-mi place deloc, protestă ea. M-ai sărutat cu forța.

El se ridică și o lăsă pe Sarah pe divan, apoi se aplecă din nou deasupra ei și o privi în adâncul ochilor. Ea simți că roșește în fața acestui om care cunoștea atât de bine femeile și știa despre ea că nu are nici un pic de experiență.

— Ridică-te, **Zahra**, îi porunci el. O să vină servitorul să ne aducă mâncarea.

Cu toate că era încă amețită, Sarah se ridică în capul oaselor. Se auzi o bătaie în ușă și Mehmed intră cu un platou mare, de argint. Mirosul mâncării preparate cu multe mirodenii și al cafelei aromate gădilă nările fetei.

— Pune-l aici, Mehmed.

Zain îi arătă servitorului o măsuță de lângă divan. Mehmed făcu întocmai, fără să arunce vreo privire spre Sarah. Ea era proprietatea califului și nu era permis să fie privită în prezența stăpânului... Sarah îi fu recunoscătoare pentru că se simțea prost, cu rochia șifonată și cu părul în dezordine.

Mehmed se înclină și ieși.

— Vrei tăiței? o întreabă Zain Hassan, așezându-se lângă ea.

CAPITOLUL VII

— Uite o propunere pe care n-am de gând s-o refuz, răspunse ea nervoasă.

Pe unul dintre platouri se aflau bucăți de pui fript, tolănite pe un strat de griș. Părea să fie delicios, iar mirosul plăcut îi trezi pofta de mâncare, în ciuda celor petrecute între ei cu câteva minute în urmă.

El îi întinse o felie de pâine, iar Sarah trebui să se apropie de el. Se obișnuise deja să mănânce ca ei, dar nu reușea să răsucescă grișul între degete, ca pe o gălușcă, și apoi să-l ducă la gură, așa cum făcea el.

Deși savură mâncarea într-adevăr delicioasă, Sarah era încă foarte tulburată.

— E bună, nu-i așa ?

El o privi printre gene, conștient de forța lui fizică și de atracția pe care o exercita asupra ei.

— Foarte bună, recunosc eu ea, încercând să-și imagineze aerul mirat al prietenilor ei englezi dacă ar fi putut s-o vadă îmbrăcată cu o **houri** și luând masa cu un berber. Toate astea i se păreau ireale, în ciuda faptului că simțea brațul lui Zain atingându-l pe al ei și savura aroma ca-

felci arabe. Lămpile de aramă se legăneau ușor în lanțurile de care erau atârinate și o muzică tânguitoare ajungea până la ea, venind din imensitatea deșertului.

— La ce te gândești ? o întrebă Zain.

Fu cât pe-aci să-i spună că încerca să-și închipuie aerul consternat al prietenilor ei dacă ar fi putut s-o vadă.

— Nu știi, El Zain ? murmură ea. Mă gândeam că ești atotputernic.

— Ah ! Începi să te convingi că ești în puterea mea ? N-o spun din orgoliu, ci pentru că așa este adevărul. În lumea în care trăiesc eu, nu este loc pentru cei slabi. Femeile n-au nevoie să fie puternice... ele au forța pe care le-o dă farmecul lor.

— Încerci să-mi faci un compliment pe ocolite ? Și eu care credeam că pentru tine nu sunt decât o femeie interesată și că trupul meu este singurul care poate să-ți fie util... Nu-mi închipuiam că pe lângă asta mai am și farmec.

— O știi foarte bine și încetează să mă privești ca și cum ți-aș vorbi în arabă. Bărbatul cu care ai fost logodit este un om demn de tot disprețul dacă te-a părăsit... Mă întreb dacă l-ai iubit.

— Ce te privește pe tine ?

Tulburată, își ascunse mâinile sub șervetul de damasc, ca să nu se vadă că tremurau. Nu voia să înceapă să-i facă mărturisiri. Avea să accepte mai ușor ca el să-i posede trupul, dar nu trebuia să-i ia în stăpânire și sufletul.

— Nu, nu l-ai iubit, răspunse el cu un aer convingător. Moștenitorul unei familii nobile a vrut să se însoare cu tine și asta ți-a sucit capul.

— Bineînțeles, fu ea de acord. Cine te-ar auzi ar crede că am mania să aleng după titluri de noblețe. Cum este al tău, bunăoară. Eu credeam că emirii arabi își petrec viața în lux și trândăvie, printre femei. Acum văd că nu e chiar așa.

El se lăsă pe spate, rezemându-se de perne și începu să curețe o portocală.

— Dacă m-aș lăsa copleșit de senzualitate, aș fi moleșit și n-aș mai putea face aproape nimic pentru poporul meu. Tatăl meu adoptiv, Hassan Hamid, m-a învățat asta. Deci nu-mi recunoști nici o calitate ?

— Oh ! Nu mă îndoiesc că pui poporul înaintea tuturor celorlalte interese. Te-ai mai fi înșurat a doua oară dacă n-ai fi fost constrâns s-o faci din rațiuni de stat ?

O privi câteva clipe în tăcere, după care îi puse între buze o felie de portocală.

— Gândești prea mult. Aici, în Orient, noi spunem că o femeie nu este făcută să aibă înțelepciunea unui profet. Nu te mai încrunta așa, o să faci riduri. Sarah avea gura plină, așa că nu putu să-i răspundă. Femeia berberă învață de mică să fie amabilă cu bărbații, continuă el cu un surâs provocator. Rolul ei este acela de a face ca într-o căsnicie să domnească armonia și nu discordia.

Tot vorbind, își lăsă privirea să rătăcească pe părul ei roșu și pe rochia verde de mătase cumâneci largi.

Ar fi vrut să-i strige să nu se mai uite așa la ea. Nu era prima oară că un bărbat o privea ceva mai insistent, dar până acum Sarah nu dăduse nici o importanță acestui lucru. Acum însă era altceva. Privirea lui, atingerile, cea mai mică mișcare, toate îi amenințau liniștea sufletească.

— Bietele femei orientale, spuse ea. Atunci când nu-și pleacă fruntea în fața stăpânului lor, ele poartă povara tuturor păcatelor oitate de Coran. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că voi, bărbații plini de calități, vă aflați pe lume grație unei femei?

— Un bărbat nu încetează niciodată să se gândească la asta, spuse el ironic. Hai, nu vrei să guști din prăjitură? Ai mâncat-o cu atâta poftă data trecută încât am poruncit să facă și astăzi una, special pentru tine. Vezi, fac tot ce pot să-ți fiu pe plac.

Ca de obicei, vorbele lui erau ambigue. Desertul acela delicios se compunea din rodii amestecate cu frișcă și cu miere.

— Aș... aș avea chef să ți-o arunc în față! spuse ea mai mult în șoaptă.

— Fă-o. Poartă-te ca o fetiță prost crescută... dacă asta te liniștește. Dar Mehmed va trebui să curețe divanul.

Ofensată că fusese tratată ca o puștoaică prost crescută, furioasă că-l vedea tot timpul atât de sigur de el, Sarah îl detestă și mai mult.

— Mănâncă, spuse el, dacă nu vrei să-ți bag chiar cu în gură.

— Poate crezi că-mă să te las...

— Foarte bine. Pot să te oblig să te supui dorințelor mele. Chiar vrei să ți-o mai dovedesc o dată ?

— Nu mă îndoiesc de eficacitatea forței brutale.

— Ia lingurița și gustă din prăjitura asta. N-are rost să te lipsești de desertul ăsta delicios.

— Brută, murmură ea.

În timp ce mânca, Sarah se uita la o sabie atârnată pe unul din pereții solariului. Lama părea să fie atât de ascuțită încât ar fi putut străpunge și o armură... și cu atât mai mult un gât. Arma asta se potrivea perfect cu personalitatea califului.

— Dacă mânânci tot ce ai în farfurie o să fii răsplătită, spuse el. Apoi se ridică și se îndreptă spre o masuță pe care se afla o cutie. Ridică încet capacul și scoase dinăuntru un obiect care strălucea atârnat de un lăntișor. Cu un gest cavaleresc, îl puse pe genunchii fetei. Era un topaz enorm de culoarea unui răsărit de soare în deșert. Cu toate acestea, ei i se păru că seamănă cu ochiul unui șarpe.

— Pune-ți-l la gât, îi porunci el. Să nu trebuiască să ți-o mai spun o dată.

— E o piatră veritabilă ? întrebă Sarah și, luând piatra, o privi cu dispreț, apoi o lăsă să cadă pe covor.

— Nu-mi plac lucrurile de proastă calitate, mulțumesc.

— Dacă n-o ridici imediat, ai să regreti.

— Ce-o să-mi faci ? Sarah se sprijini cu cotul de o pernă și-i aruncă o privire provocatoare.

O să-mi dai cele șapte lovituri de bici, obișnuite în caz de nesupunere ?

— Crede-mă că m-ar tenta s-o fac, dar șapte sărutări ar fi poate mai eficiente. Acum pune-ți lanțul la gât. Vreau să văd cum îți vine.

— N^{am} chef. Se mira și ea de curajul cu care-l înfrunta. Totuși continuă pe același ton. Probabil că a fost al vreunei femei ușoare de la care l-ai furat.

— Ai multă imaginație, Zahra, spuse el apropiindu-se de ea.

Sarah se crispă, gata de luptă.

-- De fapt, am cumpărat piatra asta într-un magazin și am dat-o la montat, în ideea de a o dărui uneia dintre surorile mele. Dar ezitam, pentru că nu i se potrivea nici uneia dintre ele. Dar din clipa în care ți-am văzut părul, am vrut să văd topazul ăsta la gâtul tău: Îmi faci deci plăcerea să ți-l pui, sau preferi să te oblig eu ?

Sarah ezită o clipă, văzându-i expresia dintr-o dată foarte serioasă.

El profită de această ezitare, străbătu camera și ridică lăntișorul. Speriată, Sarah se ghemui pe divan, între perne. El îi arată piatra.

— O vezi ? Vreau s-o porți ca talisman și ai s-o faci, fie că-ți faci plăcere, fie că nu.

Se apropie de ea, iar Sarah îi simți brațele fierbinți și puternice în jurul gâtului ei. Apoi își apropie gura de urechea ei. Respirația lui fierbinte îi mângâia pielea.

--- Nebuna mea mică, îi șopti el, eu nu vreau să-ți înfrâng voința, dar să știi că atunci când un bărbat îi oferă unei femei o bijuterie atât de prețioasă, el se așteaptă să fie răsplătit, nu insultat.

Îmi place temperamentul tău năvalnic, dar dacă te transformi într-o femeie rea și iartăgoasă, o să fiu nevoit să te îmblânzesc. Sarah ridică ochii spre el. Femeia este poarta paradisiului pe pământ, murmură el. De ce te revoltă ideea asta? Sarah roși.

— Închipeie-ți că nu-mi place să fiu considerată un simplu obiect decorativ, plăcut la vedere, ca topazul ăsta.

— Ai prefera să fii o femeie ștearsă, oarecare, condamnată la o viață anonimă? Nu, nu tu, Zahra! Tu care n-ai putut suporta ca frumusețea să-ți fie știrbită în vreun fel. Ai fugit și te-ai prins în plasa mea... cel puțin așa crezi tu. Dar eu nu te resping pentru că ai un picior puțin mai rigid. Dimpotrivă, vreau într-adevăr să mă înșor cu tine.

— Pentru tine e bună orice femeie, El Zain. Tu nu vrei decât un fiu.

— Da, un fiu.

Se întunecă la față și se îndepărtă de lângă ea. Se aplecă să-și ia o țigară. O aprinse, scoase fumul pe nări și privi drept în fața lui, ca și cum ar fi văzut fantoma... silueta subțire a soției lui care-l părăsise ca să se odihnească în deșert.

Degetele lui Sarah se crispară pe topaz. Era oare posibil să fie geloasă pe Farah? Pe ea, pe Sarah, nu o mai iubise nimeni cu adevărat după moartea bunicii ei. Peter Jameson nu știa nici măcar ce înseamnă cuvântul dragoste. Cât despre El Zain, ea nu era pentru el decât un obiect pe care îți face plăcere să-l privești. Măcar el era cinstit. Nu-i jurase dragoste veșnică. Sarah își aminti ce-i spusese șeful Moulay despre rana

adâncă ce continua să-l facă să sufere pe El Zain. Acesta se ridică și se îndreptă spre celălalt capăt al solariului, pe unde pătrundea în cameră aerul înmiresmat al nopții. Stătea acolo nemișcat, ca o statuie de bronz.

Își duse țigara la buze.

— Poți să te duci în apartamentul tău, îi spusese el. Nu te mai rețin, dar nu uita că mâine facem o plimbare călare. Mehmed o să-ți aducă un costum de călărie.

Tonul lui glacial o surprinse pe Sarah, care se ridică imediat, îi ură noapte bună și se îndreptă spre ușă.

El schiță un zâmbet.

— De-abia aștepti să poți pleca de lângă mine, nu-i așa ?

Se înclină și o privi cum părăsea încăperea.

În clipa în care ajunsese în dreptul ușii camerei sale, Sarah se întoarse ca să-i ureze noapte bună lui Rașid. Ea știa că el era cel care o urmărea, pentru că se ținea tot timpul la distanță de ea. Instinctiv, îl simțea total devotat califului și nu putea avea încredere în el să o ajute să fugă din **casbah**. Se întrebă însă dacă Daylis ar fi făcut-o.

Dar pentru moment era obosită și nu voia decât să doarmă. O dată intrată în camera ei, se lăsă să cadă pe divan. Dar o răpădără din nou toate temerile și toate îndoielile. Nu putea să uite că El Zain o strânsese în brațe. O obseda amintirea mâinilor lui mari și puternice și a buzelor fierbinți.

Sarah încercă să și-l amintească pe Peter Jameson, vocea lui, felul cum o săruta. Dar toate acestea i se șterseseră deja din minte. Și totuși,

atunci când iubești cu adevărat, nu poți uita chiar atât de repede. Pentru Zain Hassan, ființele care-i fuseseră dragi erau la fel de vii ca și odinioară.

Oh, Doamne ! De ce să trebuiască să se mărite cu un bărbat care n-o iubea și cu care, o dată căsătorită, trebuia să împartă amintirea acelei încântătoare berbere cu părul negru ca smoala, cu ochii scânteietori și cu surâsul unei femei care se știa iubită...

Pe Farah n-ar fi obligat-o niciodată să acționeze împotriva voinței ei. Revoltată, Sarah își scoase lanțul de la gât. Piatra mare îi strălucea în căușul palmei. Era într-adevăr foarte frumoasă... Era oare foarte valoroasă ?

Gândurile i se îndreptară din nou către Daylis. Se întreba dacă putea să-l cumpere cu bani sau dacă omul se temea prea mult de mânia lui Zain Hassan ca să ajute o femeie să fugă.

Atitudinea asta a orientalilor față de femei ! Sarah oftă și puse topazul pe măsura de toaletă. Se dezbracă și se pregăti de culcare, încercând să nu se gândească la ziua ce avea să vină. Ca să se mai calmeze, începu să-și perie părul cu putere. Ar fi putut să evite acest efort : ar fi fost de ajuns să sune dintr-un clopoțel pentru ca servitoarea ei să vină în fugă.

— N-am nevoie de nimeni care să mă servească, îi spusese ea califului.

— Cum vrei, răspunse el. Să știi totuși că fata care te servește îți stă la dispoziție, dacă ai nevoie de ea.

Să-l ia dracu' ! N-o s-o transforme el într-o ființă leneșă care n-ar fi fost în stare să-și ia sin-

gură o revistă de pe masă. Lallou, una dintre surorile lui, așa făcea. La optsprezece ani era deja grasă. Fusesse cât pe-aci să se mărite cu un an în urmă, dar logodnicul ei murise, iar ea își petrecea tot timpul lungită pe un divan, îndopându-se cu prăjituri de miere și bomboane cu nuci și citind reviste franțuzești și americane.

Sarah o plăcea mai mult pe Belkis, al cărei prenume însemna „fata de miere“. I se potrivea, pentru că Belkis era de-a dreptul încântătoare cu ochii ei negri și cu pielea fină ca mătasea. Avea aproape șaptesprezece ani. Uneori, lui Sarah i se părea că veselia tinerească a fetei era tulburată de o anumită neliniște. Fratele lor avea datoria să le aleagă soții, iar Sarah se întreba dacă nu cumva Belkis avea să refuze să se mărite cu un bărbat pe care poate nici n-avea să-l cunoască înainte de căsătorie. Ce lucru îngrozitor, să arunci o fată tânără în brațele unui necunoscut! Nu era deci de mirare că Belkis eră uneori îngândurată și neliniștită.

Sarah se urcă în pat și trase plasa care-o apăra de insecte. Fusesse de asemenea sfătuită ca dimineața, înainte să se încălze, să-și scuture bine încălțăminte: scorpionii și păianjenii aveau prostul obicei de a se cuibări în pantofi.

Se ghemui în pat. Se simțea foarte izolată aici, în turnul ei. Sigur că n-ar fi avut decât să sune pentru ca cineva să vină în fugă la chemarea ei, ceea ce o mai liniștea oarecum.

Lumina blândă a lunii pătrundea în cameră printre zăbrelele de lemn de la ferestre, cernând peste tot o pulbere argintie. Doar câteva zile o mai despărțeau de ceremonia ce avea să pună capăt,

o dată pentru totdeauna, independenței sale. Când luna plină va fi la zenit, Sarah nu va mai dormi singură.

Își ascunse fața în perne. Nu vedea nici o cale de scăpare. Se tot răsucea în pat. Avea deja impresia că nu mai era Sarah Innocence, ci cadăna unui șef de trib, barbar și nemilos, care o botezase Zăhra.

Revăzu în gând chipul lui El Zain... ochii de un albastru tulburător, care-o făceau să uite de toate atunci când el o săruta și o strângea în brațe.

Nu ! Se zvârcoli în pat, sperând ca somnul să-i alunge toate aceste gânduri.

Se trezi brusc și zări lângă plasă o mână cu pielea negricioasă. Era servitoarea, **fatima**, care-i zâmbi și-i întinse o ceașcă de cafea. Sarah clipi de câteva ori, apoi se ridică în capul oaselor. În timp ce ea savura lichidul fierbinte și aromat, **fatima** puse pe pat niște veșminte... era costumul de călărie pe care trebuia să-l poarte în ziua aceea. I se strânse inima. Zain Hassan o va obliga să călărească cine știe ce cal nărăvaș, iar ea știa deja că avea să moară de frică.

— Stai, îi spuse ea femeii, care înțelegea câteva cuvinte englezești. O să am nevoie de ajutorul tău.

Făcu semn spre costumul de călărie. **Fatima** încuviință și se duse să toarne apă într-un lighean mare de aramă.

O jumătate de oră mai târziu, Sarah era îmbrăcată cu niște pantaloni strânși la glezne, o haină din piele de antilopă și cizme moi. În jurul capului purta un turban alb. Servitoarea îi

întinse o cravașă și Sarah se privi în oglindă.

— Ia spune, Analita, semăn cu o berbera ?
întrebă ea cu un zâmbet forțat și trist.

Fatima îi făcu semn că nu:

— Stăpâna seamănă cu baiat... un baiat foarte frumos;

— Asta o să-i placă senioriei sale, spuse Sarah pe un ton răutăcios.

Pocni din cravașă. Era agitată și neliniștită, dar se străduia să-și stăpânească frica. Oare Zain Hassan voia într-adevăr s-o vadă călărind, sau spera ca ea să i se târască la picioare, implorându-l s-o scutească de o asemenea încercare ? Își aminti cu groază de ziua în care Lady Grey o azvârlise din șa.

— Nu, n-am să pot încăleca, spuse ea cu voce tare; dar Mehmed era deja acolo pentru a o conduce la calif. Cobori scara simțindu-se ca o condamnată la moarte. Blestematul de Zain Hassan îi punea curajul la încercare ; și asta pentru că ea, Sarah, fusese aleasă să fie mama copiilor lui. Fata ridică mândră capul. Îi va dovedi că nu este chiar atât de lașă cum crede el. O să încalce singură și o să călărească fără să se lase copleșită de frică ; în felul ăsta, El Zain n-o să mai aibă plăcerea de a o arunca în șa. Sarah îl urmă pe Mehmed în curtea răcoroasă și liniștită.

Era devreme. Păsări mici, multicolore, țopăiau pe dalele de piatră. Sarah văzu doi cai negri, superbi, deja înșeuăți. O singură privire îi fu de ajuns ca să-și dea seama că erau cai pur-sânge. Aveau pielea lucioasă ca satinul și coama lungă și stufoasă bine țesălată. Unul dintre ei era condus de un rânțaș, în vreme ce pe celălalt îl ți-

nea Zain Hassan, care părea mai semeț și mai sălbatic ca niciodată.

Sarah îi întâlni privirea albastră și se crispă. El o măsură din cap până-n picioare și dădu din cap cu un aer satisfăcut.

— Porți cu eleganță orice fel de ținută, remarcă el. Bună dimineața, Zahra. Sper ca de-abia aștepți această plimbare călare.

— Bună dimineața, El Zain, răspunse ea cu răceală în glas. Calul pe care-l ții de frâu e al meu ?

El îi făcu semn că da și zâmbi.

— Arăți de parcă te-ai pregăti să apari în fața unui pluton de execuție. De data asta eu sunt dușmanul tău, lucru de care sunt perfect conștient. Ai să încaleci o iapă tânără al cărei nume este Firebird*. E grațioasă, blândă și cu siguranță mai bine dresată decât calul care te-a aruncat atunci din șa. Hai, vino și mângâie-i nările ca să-ți simți mirosul.

Era un ordin. Sarah încercă să se apropie de cal. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Instinctul îi spunea s-o ia la fugă. Avea gâtul uscat și înghiți de câteva ori înainte să răspundă :

— Cel puțin, aici nisipul o să atenueze căzătura.

— De data asta n-o să pățești nimic, o asigură el pe un ton ferm. Apropie-te de iapă și mângâi-o ca să faceți cunoștință.

— Nu... nu pot.

Sarah se dădu înapoi, fără să-și dea seama că se apropiase de armăsarul negru pe care-l ținea

* Pasărea de foc — engl. (n. trad.).

rândașul. Calul se ridică în două picioare. Sarah se întoarce și-i văzu picioarele din față ridicate, gata să cadă peste ea.... Încremeni și rămase nemiscată până când simți o mână puternică înșfăcând-o și trăgând-o din fața calului. Sarah căzu, în timp ce oamenii duceau animalul ceva mai încolo. Două mâini puternice o ajutară să se ridice. Încă speriată, Sarah se uită la Zain Hassan și-i întâlni privirea dură ca oțelul.

— Ții neapărat să-ți rupi gâtul ? o întrebă el. Poate că m-am înșelat sperând că o femeie ca tine ar putea să se comporte rațional.

Mânia lua locul fricii în inima fetei. Aceasta îl fulgeră cu privirea.

— O femeie ca mine ? Adică o englezoaică idioată care a căzut în cursa întinsă de tine. Dar tot o să scap eu într-o zi din ghearele tale.

— Bun ! Acum te-ai mai liniștit ?

— Oh, lasă-mă ! Am să-ți arăt eu că sunt ceva mai mult decât o găsculiță proastă.

Se îndreptă curajoasă spre Firebird, care mirosea frunzele unui tufiș. Sarah apucă frâul, puse piciorul în scară și urcă în șa cu destulă ușurință. O ajuta faptul că era suplă. O dată așezată în șa, nu se mai vedea că piciorul ei stâng era puțin țepăn.

O mira și pe ea curajul care parcă îi revenise dintr-o dată. Izbucni în râs și se aplecă să mângâie grumazul calului.

Zain Hassan încălecă pe armăsarul lui, man-tia fluturându-i în aer.

— Bravo ! Ce copil o să avem noi doi, Zahra ! Un băiat cu ochi albaştri, curajos, mândru şi viteaz. Păi da, englezii sunt viteji, nu-i aşa ? o întrebă el râzând.

— Ar trebui să ştii, răspunse ea.

— Zău ?

El Zain examina cu un ochi de cunoscător felul în care Sarah stătea în şa, ţinând frâul cu o mână uşoară dar sigură ; cu genunchii lipiţi de corpul calului, cu umerii lăsaţi în jos şi cu capul sus. Peter Jameson o lăudase pentru ţinuta ei pe cal, dar pe vremea aceea asta făcea parte din meseria ei de manechin.

Astăzi toate acestea însemnau mult mai mult pentru ea : reuşise să-şi înfrângă teama.

Zain Hassan trecu în faţa ei, dar Sarah încercă să nu se gândească la el. O simţea pe Firebird înaintând cu un pas uşor şi elegant. Copitele cailor răsunară o vreme pe dalele de piatră, apoi nu se mai auzi nimic, ca şi cum ar fi mers pe un drum de catifea. Pătrunseseră în deşert. Sarah privea înmărmurită răsăritul soarelui deasupra întinderii nesfârşite de nisip. Cerul era de culoarea unei caise. Dunele străluceau atât de puternic încât nici nu te puteai uita la ele.

— Magnific !

Cuvântul îi scăpase fără să vrea. Zain Hassan întoarse capul şi o privi, în timp ce ea contempla marea de nisip auriu. Era un spectacol de-a dreptul ireal.

— Este o frumuseţe trecătoare, Zahra. Într-o oră totul va arăta altfel. De fapt, asta este şi motivul pentru care am ţinut să facem plimbarea în zori. Sunt fericit că-ţi place peisajul.

— Credeam că pentru tine deșertul nu are decât calitate, El Zain, iar acum îi reproșezi că e înșelător.

— Așa și este. Deșertul e imprevizibil ca un tigru... sau ca o femeie. Frumusețea lui îți trezește uneori o admirație respectuoasă, dar se întâmplă ca alteori să-ți scoată ghearele: începe să bată vântul, iar nisipul devine ușmarul călăreților. Deșertul se transformă într-un adevărat infern atunci când nori imenși de nisip întunecă fața soarelui, iar sute de firiole de nisip ți se lipsesc de față. Vânturile se dezlănțuie, noaptea se umple de stele arzătoare și atmosfera însăși pare însuflețită de vibrații stranii. Deșertul devine atunci un ținut vrăjit.

Zain Hassan își înalță ochii spre soare, iar Sarah simți că el adora deșertul cu toate fibrele ființei sale. Chiar dacă îl compara cu un tigru, era un tigru de care el nu se temea. Îl putea compara și cu o femeie datorită caracterului său imprevizibil, dar cu toate astea, avea să-l iubească întotdeauna.

Deșertul nu era pustiu, chiar dacă florile nu trăiau aici mai mult de o zi, după care soarele le transforma în praf. Nu era nici tăcut: aveai mereu impresia că auzi în depărtare o melodie tristă și monotonă, ca și cum niște suflete chinuite ar rătăci printre nisipurile nesfârșite.

— Nu mă întrebi de ce deșertul mă face să mă gândesc la o femeie?

Sarah îi aruncă o privire piezișă și citi în ochii lui amuzament și curiozitate, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să protesteze împotriva acestei comparații.

— Deșertul are și el însușirile lui, la fel ca orice ființă umană, spuse Sarah. Poate părea foarte primitiv, pentru ca brusc să devină rău și capricios. Nu sunt absurdă, El Zain. Știu că femeile sunt impulsive și trec ușor de la o extremă la alta...

— Ele iubesc sau urăsc. Zâmbesc sau zgârie.

— Dar asta nu înseamnă că bărbații sunt niște sfinți

— Nici n-am spus asta.

Pe calul lui negru și cu mantia fluturând în vânt, Zain Hassan avea o ținută mândră, iar profilul lui aspru, parcă tăiat în stâncă, o impresiona pe Sarah.

El nu va fi niciodată un om slab pentru că încă din copilărie fusese învățat să nu plângă atunci când suferea, să nu cedeze în fața oboselii sau a durerii. Chiar și atunci când îi murise soția, nimeni nu-i văzuse lacrimile. Sarah simțea toate astea instinctiv, fără să i le fi spus cineva. Cu siguranță că atunci venise aici, în deșert, să-și plângă și să-și ascundă durerea.

— Spune-mi, începu Sarah, la mine te-ai gândit vreodată? M-ai privit măcar o dată ca pe o persoană?

El Zain întoarse capul spre ea.

— Nu te pot privi decât ca pe o femeie, răspunse el. Chiar dacă mă consideri arogant sau insensibil. În clipa în care ți-am văzut fotografia, am vrut să te cunosc. Dacă n-ai fi fost decât o păpușă proastă și naivă, te-aș fi trimis imediat înapoi cu bagaje cu tot. Dar ești o femeie curajoasă și asta îmi place foarte mult la tine. Iar deșertul n-o să te mai sperie atunci când o să te

obișnuiești cu capriciile lui. Făcu o pauză, apoi continuă. Pentru mine nu ești o femeie oarecare. Ești **Sayida Zahra**, ceea ce înseamnă „prințesa Zahra“.

Auzindu-l, Sarah simți că e gata să leșine. Era incredibil dar adevărat : căsătoria ei cu Zain Hassan avea s-o ridice la rangul de prințesă marocană. Această descoperire aproape că o înspăimânta.

— Nu... nu cred că o să pot fi o soție bună, spuse ea. Ar fi cu totul altceva dacă am avea ceva în comun. Eu nu sunt o doamnă, eu...

— O doamnă, Zahra, este o femeie care se respectă pe ea însăși și care nu se abate niciodată de la principiile ei.

— M-ai considerat o femeie interesată, îi aminti ea. Pentru tine asta înseamnă că nu mă preocupă decât bunurile materiale. Dacă ar fi așa, aş sări în sus de bucurie și aş profita de ocazie pentru că tu ești un bărbat bogat și puternic.

— Așa este. Numai că tu nu te gândești decât cum să scapi de mine. Mai bine ai fi jucat rolul unei aventuriere pentru că te-aș fi „ajutat“ imediat să părăsești Marocul. Când te-am tratat drept o femeie interesată, n-a fost decât o provocare, ca să te pot cunoaște mai bine. Te-ai luptat cu mine, ai aruncat o bijuterie de preț la picioarele mele. În clipa aceea ți s-a hotărât soarta.

— Soarta ? Soarta mea ? repetă ea. Asta înseamnă că mă vei obliga să mă mărit cu tine, fără să ții seama de sentimentele mele ?

— Exact. În țara mea oamenii nu văd în asta nimic extraordinar. Femeile pot fi nervoase și

au tendința, ca și iepele sălbatice, să înfrunte o mână autoritară. Dar e mai bine să ai un stăpân care să știe ce vrea, decât unul prost și slab. De altfel, tu ți-ai luat porția, nu-i așa? N-a fost prea ușor pentru tine să înfrunți o realitate atât de dură. Printre altele, te-am obligat să și călărești. Ți-a plăcut chiar atât de mult experiența asta?

Sarah se simțea prinsă în plasa propriei ei logici necruțătoare. Privi în jurul ei ca un animal hăituit.

— În locul tău, eu n-aș încerca să fug, spuse el cu blândețe. Te-aș prinde imediat. Și chiar dacă mi-ai scăpa, să știi că în deșert sunt beduini care pot fi mai puțin cavaleri decât mine.

La un moment dat, Sarah tresări, simțind pe obraz o picătură de apă rece.

— O să plouă? întrebă ea.

— Ți-am spus doar, Zahra. Deșertul este imprevizibil.

El Zain ridică ochii spre cer. În aceeași clipă, un fulger despică cerul, iar cei doi cai tresăriră speriați.

— Să ne întoarcem până nu e prea târziu, spuse El Zain.

— Oh! Pe mine nu mă deranjează ploaia, răspunse Sarah râzând. Sunt englezoaică, deci obișnuită să mă ude ploaia.

— Dar nu știi ce înseamnă o aversă de ploaie în deșert. Te udă până la piele în câteva secunde. Va trebui să pornim în galop. Nu ți-e frică, nu-i așa?

Ochii albaștri ai bărbatului, scânteietori ca fulgerul, o priviră câteva clipe, după care El Zain dădu pînteni calului și o porni în galop, urmat

de Sarah. Fata nu cunoscuse niciodată ceva mai tulburător decât această cursă nebună printre dune, în timp ce ploaia se întetea. Mantia lui Zain Hassan flutura în vânt, iar vâlul lui Sarah o lovea peste față. Dar, lucru curios, ea nu era deloc speriată, ba chiar, în momentul în care ajunseră la **casbah**, Sarah regreta ca acea cavalcadă nebună luase sfârșit. Cine-ar fi crezut că ea o să scape vreodată de teama de cai? Pe de altă parte, era adevărat că iapa era foarte bine dresată și se supunea comenzilor călăreței, în ciuda ploii și tunetelor.

Se opriră sub arcada de la intrare, ca să-și tragă sufletul. Ochiul fetei râdeau, dar când zări privirea întunecată a însoțitorului ei, Sarah simți că i se strânge inima.

— Detest furtunile, gemu el.

— Pe mine dimpotrivă, mă stimulează, spuse ea, scoțându-și turbanul și scuturându-și pletele roșcate.

El o privi fix. Sarah nu văzuse niciodată pe chipul lui o expresie atât de gravă.

— Fiul meu a murit într-o zi cu furtună.

Măinile i se crispară pe mânerul cravașei.

— Nu pot să suport bubuitul tunetelor.

Și cu asta, porni înaintea ei în direcția grajdurilor. Sarah îl urmă fără să se sinchisească de ploaia care o uda.

Acum înțelegea dorința lui Zain Hassan de a avea un alt fiu. Iar pentru a și-o satisface, avea să se însoare cu ea. Sarah se întreba dacă va fi fericită supunându-i-se și știind că sub cerul ăsta când senin, când acoperit de nori, se odihnea, unde va în deșert, femeia căreia el își dăruise inima.

Femeia berberă care murise dăruindu-i un fiu... Ploaia i se păru dintr-o dată rece ca gheața și Sarah își mână grăbită calul spre grajd.

Știa că n-avea nici un rost să-și facă iluzii. Nu va putea pătrunde niciodată până în străfundurile existenței acestui bărbat misterios, nu-i va cunoaște niciodată tainele sufletului, ascunse sub masca durității. O alesese ca mamă a copiilor lui și se bucurase descoperind că era curajoasă. Aprecia mult această calitate. Privirea lui putea deveni atunci arzătoare ca o flacără, distrugând în sufletul fetei speranța de a fi iubită, speranța oricărei femei.

CAPITOLUL VIII

Sarah era convinsă că rangul de calif însemna pentru Zain Hassan și o mare responsabilitate. Cu tot ajutorul pe care i-l dădeau consilierii și secretarii, el era acela care în ultimă instanță lua toate hotărârile. Pe umerii lui se sprijinea soarta ținutului Beni Zain. Orice locuitor avea dreptul să-i spună ce probleme are, iar el le rezolva personal.

Sarah aflase toate astea de la Belkis ; aceasta era mai preocupată de ce se întâmpla în afara seraiului decât sora ei, Lallou.

După ce o încredință pe Firebird unui rân-daș, Sarah se îndreptă spre apartamentele celor două surori. Din când în când lua masa cu ele, iar în dimineața aceea voia să mai uite de griji și să schimbe o vorbă cu cele două fete. Când intră în salon, acestora tocmai li se servea cafeaua.

— Ce bine am nimerit ! Pot să stau și eu puțin cu voi ? întrebă ea din prag.

Părul ud îi cădea pe umeri. Belkis se uită surprinsă la tânăra care semăna cu un băiat, așa îmbrăcată cu o haină și cu pantaloni strâmți.

— Era să nu te recunosc, Zahra.

Cele două surori învățaseră limba engleză cu șeicul Moulay, dar pe Sarah o strigau cu numele arab, convingse fiind că tânăra englezoaică avea să facă în curând parte din familie.

— Deci fratele nostru te-a convins să călărești împreună cu el, spuse Lallou. Știam eu că o să reușești, deși la început te-ai opus. Dar aici el e stăpânul, toată lumea face numai ce vrea el. El poate, după bunul său plac, să condamne un om la moarte sau să-l grațieze. Ți-a spus ce-o să se întâmple aici cam peste o oră ?

— Ce vrei să spui, Lallou ?

— Haideți să nu vorbim despre lucruri triste, le rugă Belkis.

Dar Sarah o privea fix pe Lallou, presimțind că aceasta abordase un subiect înspăimântător.

— Fratele vostru nu-mi vorbește niciodată despre ceea ce se întâmplă în Beni Zain și cu atât mai puțin despre... execuții. Oh ! E îngrozitor !

— Deloc, răspunse Lallou, uitându-se la Sarah cu un aer puțin răutăcios. S-a descoperit că un localnic și-a ucis un vecin cu lovituri de cuțit. Fratele meu nu poate decât fie să-l condamne la moarte, fie să-l lase pradă furiei familiei vecinului lui. Dacă nu-l pedepsește el pe asasin, asta ar însemna izbucnirea unei vendete, adică și mai mulți morți. Oh, nu mai fi așa mirată. La noi se mai aplică încă legea talionului : ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Cum... cum va fi executat condamnatul ?

— Va pieri de cuțit, de vreme ce a ucis cu cuțitul, răspunse cu indiferență tânăra berberă, savurându-și clătita pe care o înmuiase în cafea.

— N-o să dureze mult, spuse Belkis, întinzând brațul și strângând mâna tinerei englezoaice. Știu că obiceiurile din țara ta sunt diferite de ale noastre. Aici, legile trebuie să se adapteze tradițiilor și credințelor oamenilor, altfel ar fi o adevărată anarhie.

— Noi avem sângele fierbinte, Zahra, spuse Lallou zâmbind.

— Ce nevoie ai avut să-i pomenesci Zahrei despre toate astea? o întrebă Belkis pe sora ei. Acum o să-l considere pe Zain Hassan un om crud.

— Oh, întotdeauna am fost convinsă că este un om fără milă. Știți amândouă foarte bine că mă țin aici împotriva voinței mele, dar cum nu sunt decât o femeie, asta, după el, ar trebui să mă facă să mă simt cât se poate de mândră.

— Și în adâncul ființei tale nu ești mândră? o întrebă Lallou cu ironie în glas. Zain Hassan e un bărbat deosebit și foarte puternic. El a trebuit să învingă ostilitatea multora dintre caizi, care la început n-au fost de acord ca el să se însoare cu o femeie albă. Ei ar fi vrut ca Zain Hassan să ia de nevastă o berberă, o femeie modestă, cu care n-ar fi trebuit să încheie un contract de căsătorie ca cel care a fost încheiat în favoarea ta.

— Eu nu pretind nici un fel de avantaje, răspunse Sarah. Tot ce vreau este să fiu liberă, asta-i tot. Nu-mi doare decât să mă întorc în țara mea, chiar dacă acolo ar trebui să duc o viață modestă și obscură.

— Proastei ăsteia îi e frică de el! strigă Lallou râzând. Uită-te la noi. Ne vezi plângând pentru

că Zain Hassan ne dirijează viața ? El nu bate femeile cu biciul... și nici caii. Consideră-te fericită. Tu, de bine-de rău, îți cunoști viitorul soț, în timp ce eu și sora mea nu știm nimic despre ai noștri... poate că e mai bine așa dacă o să trebuiască să ne mărităm cu niște bătrâni.

— Taci din gură ! strigă Belkis. Știi bine că nu suport ideea asta.

Își astupă urechile cu mâinile. Sarah se uită la ea cu milă și înțelese că Belkis se revolta în secret împotriva obiceiurilor din țara ei. Se gândea că va fi poate obligată să trăiască alături de un bărbat pe care l-ar putea detesta.

— Dacă e bătrân, înseamnă că e bogat... și asta e mare lucru, răspunse Lallou, ridicând din umeri. În definitiv, la ce servește căsătoria ? Să fii apărută, răsfățată și bine hrănită. În schimb, tu ai obligația de a aduce pe lume copii. Asta e rostul unei căsnicii. Și prețul nici nu e prea mare, ținând seama de siguranța pe care ți-o oferă. Spune-mi, Zahra, ți-ar plăcea să trăiești singură, fără un bărbat care să ia asupra lui toate grijile materiale ale vieții ?

— Ceea ce simt eu este că n-aș putea trăi alături de un bărbat fără să cunosc... dragostea.

Lallou izbucni în râs.

— Să știi, Zahra, că alături de Zain Hassan n-o să te poți plânde de lipsa dragostei. Este un bărbat în toată puterea cuvântului, e viril și motivul acestei a doua căsătorii nu e un secret pentru nimeni. Bătrânii tribului au vrut să-l însoare mai de mult cu o femeie aleasă de ei, dar tu știi că fratele nostru a fost foarte îndrăgostit de prima lui soție. I-a trebuit mult timp să-și revină

după acea groaznică despărțire de femeia iubită. Deci nu e un om lipsit de sentimente.

Lallou se sprijini de pernele moi de pe divan și o examinează curioasă pe Sarah pe sub pleoapele grele înnegrite cu khol.

— Nu ți-ar plăcea să o poți înlocui pe Farah în inima lui Zain Hassan ? murmură ea.

— Nu, vreau să rămân eu însămi. Nu mi-ar plăcea deloc să devin o sclavă care se târăște în umbra lui. Cu siguranță, el asta își dorește.

— Dar asta înseamnă dragoste, răspunse Lallou.

Sora ei se ridică și se îndreaptă spre un culoar boltit care ducea afară din apartamentele fetelor. Acolo rămăsese nemișcată, în tunică ei înflorată, pe care o purta peste niște pantaloni strânși pe picior. Sarah observă cum mâinile lui Belkis se crispează pe grilajul din fier forjat. Asculta conversația, dar întorsese capul ca și cum s-ar fi temut să nu-și trădeze emoția.

Sarah se uită la ceas și simți că i se pune un nod în gât, iar în ochi îi apărură o expresie de groază. Își imagina ce se petrecea în momentul asta undeva în **casbah**.

Zain Hassan, înfășurat în pelerina lui mare și neagră, asistând la executarea asasinului. Sarah simți pe spate picături de sudoare rece.

— Nu pot... nu vreau să mai stau aici. Privi în jurul ei ca un animal hăituit.

Belkis se întoarse spre Sarah și o privi speriată.

— N-o să te lase niciodată să pleci ! strigă ea. Seraiul este un loc unde străinii nu au voie să pătrundă. O dată intrat aici, nu mai poți ieși. Iar

dacă ești prins, riști să-ți pierzi capul. Ochii mari și negri ai tinerei berbere o priveau speriați, iar Sarah își dădu seama că Belkis era îngrozită și nefericită, gândindu-se la propriul ei viitor. Asta o ajută pe Sarah să-și stăpânească mânia ce o cuprinsese. Belkis avea o durere ascunsă : Sarah simțea acest lucru. Se îndreptă către tânăra fată și o luă pe după umeri.

— Îmi pare rău că te-am tulburat, spuse ea. Înțelegea că Belkis nu voia să vorbească în fața surorii sale, care cu siguranță că îi spunea fratelui lor tot ce considera ea că trebuia să ajungă la urechile lui. În clipa aceea, Lallou îi aruncă lui Sarah o privire amenințătoare.

— Haide, Lallou, ce mai stai ? îi strigă aceasta. Du-te și povestește-i tot ce-am spus, numai că riști să-ți pierzi timpul degeaba pentru că el știe deja toate astea. Nu mă tem să-i vorbesc deschis. Și mai știe că aș lua-o din loc imediat ce mi s-ar oferi ocazia.

— Ar fi o prostie din partea ta, îi răspunse Lallou pe un ton dintr-o dată disprețuitor. Șchio-pătezi și asta pentru foarte mulți barbari e un defect. Consideră-te fericită, draga mea.

— Ești rea, Lallou ! Nu-i da atenție, Zahra. E geloasă că Zain Hassan o să se însoare, dar eu sunt bucuroasă că o să devii sora noastră. Îmi pare ne-spus de rău că ți-a vorbit despre execuția aceea. Cu timpul o să te obișnuiești cu obiceiurile noastre.

— Asta ar putea să-mi ia o viață întreagă, răspunse prompt Sarah.

— Sau o singură noapte de dragoste, cum ar fi noaptea nunții, murmură Lallou.

— De ce vorbești așa ? N-ai nici un pic de respect pentru sentimentele Zahrei sau măcar pentru pudorea ei. Și încetează să mănânci. O să te faci cât o cămilă.

— Ar trebui să te mărite până nu te acrești de tot, răspunse Lallou.

— Păstrează-ți sugestiile astea pentru tine. Ție trebuie să ți se găsească repede un soț, până nu te faci cât o vacă.

— Ce importanță are asta, surioară ? Bărbații noștri preferă luna plină semilunei, spuse ea uitându-se cu dispreț la trupul zvelt al tinerei englezoaice. Fii deșteaptă și intră-i pe sub piele lui Zain Hassan, altfel o să-ți faci mulți dușmani în Beni Zain. Dacă această căsnicie o să fie un eșec, vor da vina pe tine : am auzit că în contractul de căsătorie este specificat faptul că fratele meu renunță la dreptul de a-și mai lua și alte neveste în afară de tine. Dacă n-ar fi scris asta, ar fi putut să aibă mulți copii. Câți crezi că o să-i dai tu, care vii din ținuturile reci ale Angliei ?

Sarah ar fi vrut să-și astupe urechile, ca să nu mai audă nimic.

— Eu... eu nu i-am cerut lui Zain Hassan să renunțe la drepturile sale, răspunse ea : dimpotrivă, am recunoscut chiar eu că ar fi mai fericit alături de o berberă. Vrea să se însoare cu mine tocmai pentru că sunt total diferită de Farah și n-am să-i amintesc tot timpul de ea. El găsește asta foarte normal, pe când eu o consider o nedreptate. El nu ține într-adevăr să se însoare, dar pune datoria înaintea de toate ; el crede că oferindu-mi o avere, mă poate obliga să mă supun orbește tuturor dorințelor lui, Doamne ! Mă simt

ca o sclavă. Nu înțelegi, Lallou ? Îmi răpește libertatea și crede că mă poate despăgubi cu bani.

— Oh, nu trebuie să vorbești așa ! exclamă Belkis. Ești chiar atât de nefericită, Zahra ? Îl urăști chiar atât de mult pe fratele meu ?

— Ceea ce urăsc este că mă obligă să stau aici și că nu sunt lăsată să hotărăsc singură ce am de făcut.

— Ca și cum s-ar putea așa ceva, spuse Lallou pe un ton ironic. Ce-ai face în deșert ? Ar trebui să-i fii recunoscătoare lui Zain Hassan. Dacă ar avea chef, ar putea pur și simplu să te sechestreze. Dar în loc de asta, tu poți circula pe unde vrei, călătorești alături de el. Zain Hassan e mult mai civilizat decât ceilalți demnitari. Iar noi două, Belkis și cu mine, riscăm să ne mărităm cu doi dintre ei.

— Voi ați fost crescute într-o colivie de aur cu care sunteți obișnuite și în care vă simțiți bine. Ați fost învățate aici că rolul vostru în viață este acela de a plăcea bărbaților.

— Eu înțeleg ce simți tu, spuse Belkis cu o voce blândă. Flacăra dragostei nu poate arde decât între două inimi. Dacă arde singură, ea nu duce decât la suferință.

— Ce poetic ! spuse Lallou plictisită. Sper că ai luat cuvintele astea dintr-o carte, și nu din gura vreunui bărbat.

— Cum ar fi posibil așa ceva ? întrebă Sarah, ca s-o apere pe Belkis. Seraiul e doar atât de bine păzit...

— Da, de gardieni. Nu fi proastă, surioară. Amintește-ți de mama lui Zain...

Sarah simți că i se strânge inima de frică.

— Gardienii **casbah**-ului nu sunt eunuci, continuă Lallou. Unii dintre ei sunt chiar exemplare foarte reușite. Daylis bin Bedary, de exemplu. Dar nu e decât un tânăr sărac și ar face mai bine să nu ridice ochii spre cineva de un rang mai înalt decât al lui. Tu știi asta, nu-i așa, Belkis ?

Belkis privi speriată în jurul său. Sarah se întrebă deodată dacă această fată tânără și drăguță nu nutrea cumva o dragoste tănuită pentru frumosul paznic. Observase și ea cât de arătos era. Pentru Sarah asta nu conta, dar Belkis era la vârsta viselor romantice, când în grădina sufletului ei începea să crească floarea dragostei.

— Vino, Belkis, hai să ieșim puțin la aer, spuse Sarah, conducând-o pe fată spre grădina cu fântâni arteziene. Zidurile foarte groase erau acoperite cu plante agățătoare. Era un loc plin de farmec, unde se amestecau culori și miresme tulburătoare. Se plimbară printre tufe de iasomie albă și roșie ; Sarah rupse o crenguță și și-o lipi de obraz. În clipa aceea, o albină mare se opri bâzâind pe fața ei. Sarah scoase un țipăt, simțind o durere ascuțită în buza de sus. Belkis începu și ea să țipe și se repezi spre un pâlă de copaci, de unde se ivi un bărbat. Sarah, care simțea cum durerea devine din ce în ce mai puternică, îl văzu pe Rașid aplecându-se deasupra ei.

— V-a înțepat, **sitt** ? întrebă el într-o engleză cu un puternic accent arab. Sarah citi îngrijorarea din ochii lui negri și o văzu pe Belkis agățându-se de brațul lui. Fără să mai stea pe gânduri, paznicul o ridică în brațe pe Sarah, care își simțea inima din ce în ce mai grea.

— Trebuie să-l găsim imediat pe **hakim**, spuse el.

Sarah simțea că i se umflă gura, în timp ce Rașid alergă cu ea în brațe de-a lungul coridoarelor palatului. Belkis venea și ea în fugă în urma lor. El e tânărul pe care îl iubește, își spuse Sarah.

Fu așezată pe un divan, într-o cameră situată chiar lângă intrarea principală. Durerea și frica tinerei fete creșteau cu fiecare clipă ce trecea. Auzea vorbindu-se în arabă, dar nu înțelegea nici un cuvânt. Știa numai că **hakim** înseamnă medic. Când simți mâna lui Belkis strângând-o pe a ei, încercă să zâmbească, dar nu putu din cauza durerii.

— N-a fost decât o albină... bâigui ea, speriată că nu putea vorbi.

Încercă să se ridice dar mâini puternice o împinseră la loc pe perne. Începu să plângă de teamă.

Auzi pe cineva strigând „Zain“, iar ochii ei împălenjeniți de lacrimi o urmăriră pe Belkis alergând în întâmpinarea unui bărbat care tocmai intra pe ușă. Sarah îl văzu îndreptându-se spre ea. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, ca o statuie a destinului. Omul se aplecă deasupra ei.

— Doamne sfinte ! Ce-ai făcut ? gemu el.

Apoi dădu un ordin scurt, peste umăr. Sarah simți în venă o înțepătură de ac. Și dintr-o dată, avu impresia că în jurul ei totul se întunecă. Încercă să întindă brațul și să spună ceva. Mai târziu i se povesti că leșinase sub efectul injectiei. Fusesse anesteziată pentru ca astfel să-i poată fi

scos din buză acul albinei. Gura i se umflase atât de tare, încât îi crea o senzație de sufocare.

Când Sarah își reveni, era în patul ei. Se simțea încă amețită. Nu voia să se gândească la incidentul acela nefericit, dar nu se putea opri să nu re trăiască întreaga scenă, în cele mai mici amănunte. Îi era groază să-și atingă fața, dar își mângâie ușor cu vârful degetelor locul înțepat, simți că acesta nu mai era umflat.

Doamne ! Cred că arătam înfiorător, își spuse ea. Nu era de mirare că văzuse ochii lui Zain expresia aceea îngrozită !

La gândul ăsta, nu-și putu reține un geamăt. O clipă mai târziu, **fatima** era lângă ea.

— Vă este sete ? o întrebă ea încet, după ce ridică plasa.

Sarah dădu din cap în semn că da, iar femeia o ajută să se ridice în capul oaselor, ca să bea puțin suc de fructe.

— De ce mă simt atât de slăbită ? Din cauza înțepăturii ?

Femeia îi făcu semn că da și-i dădu ușor părul din ochi.

— **Hakim** a spus că aveți putere să luptați.

— Califul s-a... supărat ?

— Supărat ? repetă femeia mirată la culme.

Am auzit că era foarte îngrijorat pentru că o înțepătură ca asta poate fi mortală... așa a murit acum șapte ani și fiul lui.

Din fericire pentru Sarah, ea fusese înțepată de o albină, iar Rașid îi sărise imediat în ajutor.

Rașid și Belkis... Privirea pe care-o schimbaseră n-o putea înșela pe Sarah. Blânda Belkis era îndrăgostită de un paznic, iar iubirea ei era

fără speranță. Sarah nu era prea surprinsă ; simțise că bărbatul acela înalt și brunet avea în înfățișare și în comportament ceva nobil, ceva cavaleresc, care nu putea lăsa indiferentă o fată tânără ținută închisă într-un serai. De câte ori se întâlniseră oare în grădină ? Și cât timp putea să dureze idila lor fără să dea nimănui de bănuț ?

— Trebuie să dormiți, îi spuse fatima cu o voce blândă. Vă simțiți mai bine ?

— Poți să-mi cânti ceva, Analita ?

— Cu plăcere, numai că eu nu știu cântece englezești.

— Ah, nu, un cântec al deșertului.

— Stăpâna e puțin tristă, nu-i așa ? Și totuși, ar trebui să fie recunoscătoare...

— Oh, sunt, cum să nu fiu... numai că îmi fac griji pentru alții. Ce bine-ar fi ca dragostea să fie mai importantă decât toate celelalte ! Oh, Analita, cred că mi-am cam pierdut capul.

— Da, *sitt*.

Fatima îngenunche pe o pernă de piele și începu să fredoneze unul din acele cântece stranii și melancolice, vechi de când deșertul.

Melodia era tristă dar liniștitoare, iar Sarah își simți pleoapele din ce în ce mai grele. Închise ochii, dar după câteva minute începu să se zvârcolească și să delireze :

— Bunico ! Oh, bunico ! Nu mă părăsi ! Ce mă fac eu fără tine ? Da, promit să fiu cuminte...

Servitoarea o privi speriată câteva clipe, după care ieși în fugă din cameră. După puțin timp, în dormitor intră un bărbat care închise ușa în urma

lui și se apropie de pat. Se uită o clipă la Sarah, după care o luă în brațe și-i șopti la ureche :

— Te poți întoarce acasă, Zahra. Vei pleca din Beni Zain de îndată ce vei putea face această călătorie lungă. Mă auzi, copila mea ? Înțelegeți ce-ți spun ?

Ea deschise ochii și-l privi fix, fără să se miște.

— Nu asta îți doreai ? Să fii liberă ? Să nu mai fii prizonieră în **casbah** ?

— Prizonieră în **casbah** ? repetă ea.

— Da. Nu-i așa că nu puteam să-ți fac un dar mai frumos ?

Ea îl privi și simți dintr-o dată nevoia să întindă mâinile ca să-i atingă fața, pielea caldă, oasele tari, gropița din bărbie... Iar el îi spunea să plece... Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Foarte bine, spuse ea cu o voce răgușită. Dacă trebuie, am să plec.

— Nu „trebuie“ să pleci, Zahra. Eu nu fac decât să-ți ofer ceea ce-ți dorești, **libertatea**. Acum însă trebuie să te odihnești.

— Dar nu asta îmi doresc, se auzi ea spunând.

Își mușcă buza inferioară și scoase un țipăt de durere. În clipa următoare, Zain o strânse la pieptul lui.

— Ai sărutat o floare... de ce nu pe mine ?

O legănă în brațe ca pe un copil. Împinsă de o dorință imposibil de stăpânit, Sarah își ascunse fața la pieptul lui. La urma urmelor, poate că era bărbatul pe care îl dorea...

— Sunt amețită, murmură ea. Cred că înțepătura aia mi s-a suiat la cap și... probabil că vi-sez...

— Ai vrea ca visul tău să devină realitate?
Sarah se uită în ochii lui.

— Surorile mele mi-au spus că cea mai mare dorință a ta este să pleci din Beni Zain. Zahra, eu nu sunt un tiran... chiar dacă uneori trebuie să fiu dur. Dar când ți-am văzut fața umflată și privirea speriată, imediat ce medicul m-a asigurat că ești în afara oricărui pericol, m-am dus la moschee și am jurat în genunchi că îți voi da ceea ce îți este cel mai scump pe lume. Știam amândoi ce anume, nu-i așa?

O fixă din nou cu privirea.

— Și ce vreau? întrebă ea.

— Să mă părăsești, răspunse el simplu.

Sarah se înfioră și-l strânse cu toată puterea de care era în stare.

— Nu mai am nimic acolo. Sunt gata să-ți dau ceea ce-ți dorești.

— Și ce-mi doresc eu, domnișoara Innocence?

— Un fiu, răspunse ea. Și asta... cred că o să pot să-ți dăruiesc.

— Nu și inima ta? Tot îți mai e frică de mine?

Ea clătină din cap și, tulburată, se apropie de el și își lipi buzele de gâtul lui.

— Da... nu... nu știu... sunt atât de zăpăcită. De ce mă aflu în starea asta?

— E chiar atât de neplăcută? Am avut tot timpul impresia că ți-e frică să arăți ceea ce simți.

— Nu, murmură ea. Mă temeam doar ca dragostea mea să nu se lovească de indiferența ta. Ori de câte ori mă privești, știam că te gândești la Farah. Și mă mângâiai numai pentru că sunt femeie.

— Da, am iubit-o pe Farah și amintirea ei îmi este încă foarte dragă. Dar în același timp eu continui să trăiesc. Sunt stăpânul și supusul popoului meu. Este o sarcină foarte grea și sunt zile în care aș da orice să găsesc acasă o soție bună și iubitoare care să se cuibărească la pieptul meu și să-mi alunge toate grijile. Te-am adus aici în speranța că mă vei înțelege și că vom reuși să ne apropiem unul de celălalt. Recunosc că uneori m-am purtat ca un... barbar, așa îmi spuneai. De câte ori n-am râs de unul singur, gândindu-mă la prima noastră călătorie împreună!

Se aplecă spre ea și o sărută, fără să-i pese de durerea ei. Era sărutarea lăcomă a unui bărbat care o dorea cu disperare. Sarah se agăță de gâtul lui, convinsă fiind că găsise în sfârșit dragostea pe care o dorea.

Zain își desprinsese cu părere de rău buzele de ale ei și spuse :

— Bietele tale buze... iartă-mă.

— Merit să mă bați, murmură ea. Am fost atât de proastă ! Închide bine gratiile închisorii, Zain, ține-mă aici și nu mă lăsa să plec.

— Adevărat, Zahra ? Asta înseamnă că o să fiu bărbatul cel mai fericit din lume atunci când sabia va lovi de șapte ori ușa camerei noastre nuptiale, iar eu îți voi descheia cei o sută de nasturi ai rochiei de mireasă. Acum cunoști și jurămintele maritale, nu-i așa ?

— Da, El Zain. Să fiu modestă, supusă și pe placul domnului și stăpânului meu.

Sarah se gândi apoi la Belkis și la ceea ce putea face pentru ea și Rașid.

— Va trebui să fii întotdeauna Zahra mea din deșert.

— Cu plăcere, stăpâne.

Cuibărită în brațele lui, ea se gândea că în curând avea să fie lună plină. Atunci, după ce vor rosti jurămintele maritale musulmane, ea va fi a lui, iar el, acest bărbat al deșertului, va fi al ei.

— Nourmahal, murmură el. Lumină a haremului.

SFÂRȘIT

Dat la cules 26.03.1997. Bun de tipar 2.07.1997

Coli tipar 10. Format 16/54 x 84

Hârtie tipar de 45 g/m²

Apărul 1997

Tiparul executat sub cd. nr. 105 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

DL

THE BEST

Sarah Innocence... Un nume la fel de ciudat ca și fata care-l poartă. Într-un moment de disperare, ea răspunde la un anunț dintr-o revistă de publicitate și pleacă în Maroc, unde un arab cu ochi albaștri o așteaptă și o antrenează într-o aventură ciudată în deșertul de la Beni Zain.

Cu părul roșu și ochii verzi, Sarah este nespus de frumoasă, în ciuda unei mici infirmități. Într-o țară unde femeile poartă încă vâl pe față, Sarah reprezintă o tentație. Dar El Zain este acolo. O va apăra el cu adevărat?

Crezi că ochii tăi de smarald și părul roșu m-au făcut să-mi pierd capul? Drept cine mă iei? Drept un puștan imprudent care se aruncă asupra primului fruct copt care-i iese în cale? Uită-te bine la mine, domnișoară Innocence. Am eu aerul unui băiețandru?

ISBN 973-580-178-7

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

